STELIAN ŢURLEA săptămâna nebună CRIME SCENE PRESS

„Fără cărţile cu detectivi şi criminali ale lui Stelian Ţurlea, romanul poliţist românesc ar fi mai sărac."
George Arion

virtual-project.eu

Stelian Țurlea

Săptămâna nebună

– 2016 –

Un polițist care încearcă să dezmembreze o rețea de trafic de droguri, probabil cea mai cumplită tară a lumii de astăzi, e prins de traficanți, torturat, asasinat și aruncat la drumul mare, în apropierea unui nod de circulație. Să fie învățare de minte pentru cei care mai îndrăznesc să tulbure apele.

Alt polițist – care fusese trecut pe linie moartă pentru că ucisese, în legitimă apărare, un traficant de etnobotanice rudă cu câțiva mahări din poliție – e chemat să-i caute pe asasini și să descâlcească ițele unei rețele de traficanți căreia i-au căzut victime cohorte de elevi și studenți, între care și fiul premierului. Polițistul e convins că nimic nu s-ar fi mișcat dacă n-ar fi existat interesul personal al mai marilor zilei. Dar intuiește și că rețeaua n-ar opera fără complicități majore, inclusiv în poliție, care i se confirmă cumplit de repede. Într-o săptămână nebună, el și echipa lui împiedică găsirea unui acar Păun, cum se cam întâmplă de regulă, cu ajutorul nesperat al unor ziariști de investigație. Dar până la capul rețelei mai e drum lung…

Stelian Țurlea
Săptămâna nebună

2016 Stelian Țurlea
CRIME SCENE PRESS, 2016 pentru această ediţie.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ȚURLEA, STELIAN
Săptămâna nebună / Stelian Țurlea. – București: Crime Scene Press, 2016
ISBN 978-606-94185-5-0

821.135.1-31

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Tehnoredactor: MIHAELA DAMIAN
Bun de tipar: septembrie 2016
Tipărit în România, ARTPRINT

Carte apărută cu sprijinul Fundației *Premiile Flacăra*

Stelian Țurlea Născut la 6 ianuarie 1946, a urmat studii de filologie (1968) și filosofie (1976), la București, a fost aproape trei decenii redactor de politică externă (revista „Lumea”), a condus, după 1989, revistele „Lumea”, „Zig-Zag”, apoi ziarul „Meridian”, după care a lucrat în televiziune, ca șef al departamentului de știri al Antenei 1. Între 1996 și 2014 a lucrat la ProTV ca director editorial, din 2000 este și editor senior al „Ziarului de duminică”.

Este autor a douăzeci și unu de romane, unsprezece cărți de publicistică, nouă cărți pentru copii și două traduceri. A îngrijit șase albume.

A primit Premiul Uniunii Scriitorilor pentru literatură pentru copii (2003), Premiul Asociației Editorilor din România pentru literatură pentru copii (2005), Premiul Special al Uniunii Scriitorilor (2006), Premiul Asociaților Scriitorilor din București (2007), Premiul „Flacăra” pentru literatură (2011). A fost nominalizat la Premiul Uniunii Scriitorilor pentru literatură pentru copil în 2000 și Premiul AER pentru roman în 2003.

Premii în jurnalistică: Premiul Asociației Profesioniștilor din Televiziune (APTR) pentru jurnalul de știri Observator (Antena 1), 1995; Premiul APTR pentru Observator, 1996; Premiul special APTR pentru documentarul „13–15 Iunie 1990”, 1996; Premiul Fundației Pro pentru manageriat jurnalism, 1999; Premiul Fundației Pro pentru jurnalism, 2001; Premiul Radio România Cultural pentru „Ziarul de Duminică”, 2007.

Cristinei

Orice legătură cu persoane sau personalități în viață este pur întâmplătoare.

I got caught out in the rain
If I die I don't care, I'm in love
I'm in love, I'm in love with this man

Beth Hart

Prolog

Își simte stomacul gol, nu mai are ce vomita. Dar mai primește un pumn zdravăn în burtă și încă unul, icnește, nu mai are putere să strige. Saltă puțin capul proptit în piept, plecat ușor într-o parte și-i privește pe cei doi care se agită în fața lui. Abia îi vede, ochii îi sunt tumefiați de lovituri, dâre de sânge i se scurg pe pleoape, îl ustură, în gură parcă are tone de sare. E legat cu mâinile la spate de speteaza de lemn, gleznele îi sunt prinse și ele cu aceeași sârmă groasă. Un scaun fixat cu șuruburi în pardoseala de ciment, să nu se clatine, altfel nu înțelege cum nu cade pe spate când primește câte o lovitură puternică.

Un pumn în mărul lui Adam, își simte cartilajul cum pârâie, i se taie respirația, durerea îi reverberează în cap ca un nesfârșit dangăt de clopot, leșină, nu mai poate respira, e convins că a venit sfârșitul. Nu mai are voce.

Oricum e sfârșitul. Niciunul dintre cei doi nu se lasă, au primit ordine stricte, l-au chestionat și l-au lovit privindu-l în față cu ochii lor mici, siguri că nu li se poate întâmpla nimic, siguri că nu-i va putea da în gât vreodată. Voiau să știe ce aflase și ce divulgase, dacă fusese singur, dacă avea o rețea, dacă spusese poliției, cât spusese, dacă nu cumva era polițist, dacă mai erau și alți infiltrați, cine erau, cu cine vorbise despre trafic. Voiau să afle tot, să nu le scape nimic. Au luat de la capăt de câteva ori întrebările. Răspunsurile, mai ales cele monosilabice, erau urmate de lovituri. Nu poți să nu știi! strigau. O să spui tot! strigau. Apoi nu mai răspundea și se înfuriau, loviturile întețite alternau cu întrebările repetate.

Nu-și amintea cum ajunsese aici, sigur îl drogaseră. A fost convins din prima clipă că nu mai iese viu, prea îl lăsau să vadă tot ce se întâmplă, tot ce e în jur. Când deschisese ochii, încă amețit, a zărit subsolul cu pereți de beton, nicio fereastră, nicio ușă, nicio mobilă, doar scaunul pe care stătea. Totul era umed, i se părea că miroase a sânge vechi, o fi fost o cameră de tortură. Nu-și amintea să fi coborât vreo scară, subsolul putea fi oriunde, o casă părăsită, o uzină dezafectată, un poligon,

n-avea rost să se chinuie să-și imagineze, n-o să apuce să spună niciodată nimănui.

Era legat de scaun, dar nu-i acoperiseră ochii, trebuia să vadă ce i se întâmplă, ce i se pregătește și să prevadă. Știau că e mai mare chinul când prevezi. Știau că e un tip capabil să prevadă. Se informaseră bine, ori aveau experiență, ori poate că așa lucrau întotdeauna, metodic.

Erau doi zdrahoni care făcuseră, n-avea niciun dubiu, arte marțiale, rași în cap, umeri de taur, palmele cât lopețile, nădușeau repede, nu prea se mai antrenaseră în ultima vreme, ori se îngrășaseră prea mult, tricourile mulate aveau pete vechi de transpirație înainte să se umple de pete de sânge proaspăt.

Îl luaseră la palme, păreau scânduri negeluite și lăsau urme adânci, i-au spart nasul și arcadele, i-au sfâșiat urechile, mai să i le smulgă din cap cu niște clești. A leșinat, l-au stropit cu apă. La picioarele lui se lățea pe ciment o baltă roșiatică. Nu putea plânge. N-avea rost să strige după ajutor, știa că nu-l aude nimeni. Ar fi fost în zadar. Beciul era sigur în vreo uzină dezafectată, precis că nu călca pe acolo picior de om. Oricum n-avea de gând să strige, i-ar fi interpretat strigătul ca pe o dovadă de înfrângere și n-avea de gând să le dea satisfacție. Nu putea cere îndurare, n-aveau de gând să-l cruțe. Oricum n-ar fi făcut-o, cum să ceri îndurare? Nici doctorului nu-i ceruse, venise doar să constate cât îl mai puteau tăbăci. Sigur nu era doctor, era felcer. Dacă o fi fost și felcer.

Îndura.

Și-a amintit că citise sau i se povestise cum fusese torturat un agent american celebru, Kiki Camarena, în timp ce bătăile și torturile erau înregistrate pe o bandă de magnetofon, să nu le scape nimic, nici cea mai mică informație. Sigur zdrahonii din fața lui nu făceau parte din aceeași rețea, cel mult dintr-una copiată, cu metode asemănătoare. Sigur n-aveau habar de Kiki Camarena. Nu vedea niciun magnetofon. Nu era atât de important încât să aducă pentru el și un magnetofon. Nu înregistrau nimic. N-aveau nevoie de dovezi, trecuseră la alt nivel de sofisticare. Dincolo de pivnița asta nu exista nimic. El însuși nu exista sau n-avea să mai existe curând.

Îl pedepseau pentru trădare. Dar el nu trădase, ar fi vrut s-o facă, dar încă nu știa destule, doar pusese întrebările nepotrivite și, probabil, pricepuseră ce are de gând. Niciunul nu era prost, cel puțin la vârf. Habar n-avea însă cât de aproape fusese de vârf. Întrebase cum ar putea ajunge la Tati. Nimeni nu vorbea de Tati, nimeni din jurul lui nu-l știa, nimeni nu ajunsese la el. Nimeni n-avea voie să ajungă la el. Îl pedepseau pentru trădare și imixtiune. Li se părea de neconceput să se apropie de ce trebuia să rămână neștiut.

În urmă cu o zi, cu un sac pe cap, fusese adus în beciul ăsta, fără ferestre, cu pereții cenușii, aproape negri, de beton învechit, luminați din tavan de un bec puternic prins într-un cuib de plasă de sârmă. Dacă n-ar fi fost vorba de el însuși, s-ar fi gândit că asistă la un film – văzuse destule filme cu torturi. Niște scene copiate, parcă.

A spus ce știa. Nimic. Nu-l credeau. Cum ai aflat de Tati? întrebau din nou. Ce știi de Tati? De ce te interesează cum dai de Tati? Când a leșinat, l-au stropit cu apă ca gheața, din nou și din nou. L-au pocnit până i-au spart dinții. I-au zdrobit nasul. L-au lovit cu cleștele în rotule până i le-au spart. I-au fărâmat oasele degetelor. I-au atașat fire electrice de testicule și i-au aplicat electroșocuri. Iar întrebări. Apoi unul dintre zdrahoni, teribil de enervat, s-a apropiat cu un piron și i l-a înfipt în cap. Durerea era sfâșietoare, dar nu mai avea glas să strige. Zdrahonul a luat un ciocan și se pregătea să bată pironul.

Știa că e sfârșitul, înainte de prima lovitură, înainte să i se întunece mintea.

Marți, 5 iunie

1.

Aproape se împlinise anul de când pe inspectorul Victor Stamate nu-l mai băga nimeni în seamă. Trăise o perioadă lipsită de evenimente, când și când trebuia să plece să pună cătușe unor hoți mărunți dibuiți de alții și să-i ducă la arest, se obișnuise, rutină, doar că nu i se promisese trecerea pe linia moartă. Când ți se promite așa ceva, nu e cale de-ntors, se aștepta din zi în zi să i se spună definitiv. Dacă asta urma să se întâmple, avea de gând să-și dea demisia pe loc sau să iasă la pensie.

Tot pocinogul se întâmplase după ce ratase prinderea unui guști dolofan, în confruntare îi ucisese gușterului mâna dreaptă, un trepăduș care speriase orașul. A contat prea puțin că fusese în legitimă apărare, avocați fără scrupule și bine plătiți l-au tăvălit ca pe hoții de cai, noroc că judecătorul era cu scaun la cap și nu i-a ascultat, dar tot s-a lăsat cu sancțiuni. Se scuzau că, măcar de florile mărului, trebuiau să-i dea o sancțiune, altfel miroase presa că-i cocoloșit. De parcă-i păsa presei de ce se întâmplă cu un polițist oropsit! Târziu a aflat că de la șeful lui i se trăsese. Trepăduțul trimis între patru scânduri era un frate al soțului verișoarei soției șefului, o rudă apropiată va să zică, iar autoritara soție care-și controla bărbatul din oră în oră, să nu fi plecat să i-o tragă uneia, cum îl prinsese de câteva ori, cu mare tărăboi, îi ceruse impunătorului bărbat să-i răzbune aceluia memoria, iar ei – neamul. Ca să împace și capra și varza și să scape de cicăleli, șeful găsise nimerit să-i ia lui Stamate orice anchetă și să-l treacă la treburile mărunte, urma linia moartă, nu mai conta că funcția de acum o obținuse după ce amândoi făcuseră bucăți o rețea de traficanți de carne vie. Din povestea asta încâlcită ieșise bine doar șeful, care-și liniștise pentru moment nevasta și reîncepea să adaste satisfăcut în paturile celor măritate și triste, atât de multe, constata uluit Stamate, că în mod cert printre bărbații nației dăduse o molimă care

le moleșea bărbăția sau măcar le risipea și puțina dorință de sex și tăvăleli pe care o mai avuseseră.

Un an se tot gândise Stamate că nu mai are mult până la pensie și scapă de toate, așa că e bine să nu-și facă prea mult sânge rău, să-i plesnească într-o zi capul și să se trezească în scaun cu rotile. Decât în scaun cu rotile, mai bine fără pensie și-n câmpiile cu verdeață unde nu-i nici durere, nici întristare. Își zicea că e de preferat să ajungă să bea bere cât e ziua de lungă pe un scăunel sub bolta de zorele sau clematite, ce-or fi cățărătoarele din curtea sa de la periferie. Îl cam înspăimânta perspectiva, dar era mai bine decât să înțepenească la arhivă. Sau la circulație. Fiecăruia, ce-i e dat. Aproape se resemnase.

Nici nu se crăpase bine de ziuă în acea dimineață de marți și l-au chemat. Pe drum s-a tot gândit ce vor de la el. Pocinoage nu făcuse, n-avusese cum, prin urmare nu era vorba să fie beștelit. Să fie avansat era de asemenea exclus, nu se întâmpla decât înaintea vreunei sărbători naționale și până la momentul acela vuia toată secția ca un viespar, că de ce pe ăla și nu pe mine, dar nu se petrecuse nimic în ultimele săptămâni, de parcă îi plouase pe toți cu amorțeală. Dar s-a prins repede, amintindu-și de niște vorbe scăpate în zilele dinainte pe la colțuri. Nu i-a fost greu să priceapă, chiar dacă n-a spus-o niciunul, că el era cam ultima lor șansă să reușească într-o afacere care-i dăduse pe toți peste cap și care frământa toată secția. Marți, trei ceasuri rele – pentru ei. Nu și pentru Victor Stamate. Adică își amintiseră că numai cu un an mai înainte nu-i scăpa unul dintre cei pe care voiau să-l trimită la beci. Beciul domnesc, cum îi zisese un mahăr la putere, ajuns și el acolo înainte să-și dea demisia de prin toate funcțiile.

Nu știa dacă să se bucure sau nu. Se obișnuise cu situația lui marginală, chiar și cu gândul că va fi uitat. Nu ținea să fie recompensat, deși dăduse la viața lui câteva lovituri care îi aduseseră faimă, nu pricepea cum fuseseră uitate atât de ușor. Admitea că era orgolios. Dar putea fi și îngăduitor. Nu într-atât încât să accepte orice. În necrologul lui, poate i-l face cineva când va fi momentul, ar prefera să nu fie uitate. Dar știa că necrologurile, cel puțin la noi, sunt vorbe-n vânt și fac cât două cepe degerate.

Acesta era motivul pentru care a acceptat să se-ntoarcă în secția pe care o condusese. A întrebat doar cine l-a chemat. I s-a răspuns că Șeful în persoană. Prin urmare nu mai avea vreo ranchiună că-i dispăruse vărul prin alianță. Sau nu-i păsase de la început. Sau i se ceruse să uite trecutul, în interesul obștii. Lui Victor Stamate îi era egal. Voia să le arate că n-a ajuns un expirat, mereu a avut orgoliul să creadă că e bun. Printre cei mai buni. Foarte bun. Cel mai bun. Era previzibil. Nu-i păsa în ce se băga. Dacă tot putea fi ultima lui acțiune.

Se gândiseră la el de câteva săptămâni. Și asta a aflat la nici un sfert de oră după ce-a ajuns la secție, binevoitorii i-au dat raportul pe dată. Îi presa șeful Poliției, pe care îl presa însuși ministrul. Nu se poate să nu aveți în toată țara un detectiv, o echipă în stare să-i prindă – li se spusese. Vrând-nevrând, mai mult nevrând, și-au amintit de el. Cheamă-l! i-au zis șefului. O să mă refuze, nu uită că l-am penalizat. Cam pe nedrept. Dă-i ordin! i-au mai spus. În poliție e ca în armată, un ordin nu se discută. Nu contează ce-a fost mai înainte. E ca o reabilitare. Și l-au chemat.

A întrebat care-i treaba.

— Droguri.

Era cam surprins.

— Droguri au fost mereu, a zis. Nu-i nevoie de mine. Sunt pe-aici printre voi câțiva în stare oricând să dea de ele.

— Nu de data asta. E altceva.

Aștepta să i se mai spună, să priceapă. Dar în anul în care stătuse pe bară nu se schimbase nimic: le scoteai vorbele din gură cu cleștele, exact ca înainte. Nici el nu se schimbase.

— Adică? a insistat.

— Dacă aș ști, ți-aș spune.

— Sunt noi?

— Habar n-am.

— De unde vin?

— N-am aflat.

— Sunt mulți?

— N-am aflat.

— Când au apărut?

— Ne-am dat seama acum vreo două luni. Sigur sunt pe piață de mai multă vreme.

— Ce fel de droguri?

— Tari.

Apoi o ridicare din umeri.

De fapt, nu știau nimic. Dar se răspândise nemulțumirea. La gândul că n-or să le dea de cap, apăruse panica. E rău de tot când te apucă panica în poliție. Faci greșeli. Cad capete. Sigur nu voiau să-și vadă capetele tăiate.

Victor Stamate și-a amintit ceva, a făcut legătura. Cu câteva zile în urmă urmărise un reportaj la televizor. Se uită aproape în fiecare seară, dacă e acasă, o jumătate de oră la știri, nu-l interesează nimic altceva, fuge de emisiunile în care se discută probleme politice, de când a constatat că sunt numai povești cu titluri atrăgătoare, ba chiar bombastice, din care nu afli nimic. Invenții. Speculații. Exagerări. Manipulări. Analiștii vorbelor goale. Poți număra invitații pe degetele a două mâini, aceiași la toate televiziunile, de parcă-i duce cineva cu mașina de la un post la altul. Mai crede că altcineva le umple buzunarele cu bani frumoși, altfel n-ar zăbovi cât e ziua de lungă în studiouri tocând frunze la câini, i-ar apuca și pe ei plictiseala tot repetând verzi și uscate. Sau n-au altă treabă? Victor Stamate are colegi care, a doua zi, nu fac decât să-și povestească unul altuia ce-a mai zis cutare. Păi, dacă tot i-au ascultat, ce nevoie au să mai și comenteze?

În reportajul de care-și amintea era vorba despre niște copii căzuți în patima drogurilor. Subiect vechi, nu-i dă nimeni de cap. Și lui tot de la droguri și copii i se trăsese. Dar acum muriseră câțiva, prea repede, unul după altul, iar doctorii erau speriați că nu recunoșteau substanța care-i omorâse, ceva nou pe piață, cu acțiune fulgerătoare, fără leac. Stamate știa că și asta se mai întâmplase. Reporterul spunea că piața fusese invadată de pastile pe care nu știa cum să le numească altfel decât „gheața paradisului”. Sigur nu așa le zicea, reporterul aruncase o vorbă care, ca toate vorbele-n vânt, se pregătea să rodească. Încă nu făcuse nimeni o analiză drogurilor, ori reporterul nu știa. Cu analiză ori fără, efectul era devastator.

La poliție se știau mai multe? Pe Victor Stamate îl interesa că trei echipe se străduiseră să-i dea de cap, fără să știe unde e capul. Cum să-l apuce. Cum intra drogul în țară. Cine îl aducea. Nu prinseseră decât patru, cinci dealeri amărâți care nu se știau între ei și vindeau marfa liceenilor la colț de stradă. Sau studenților. Habar n-aveau de unde venea drogul. Habar n-aveau ce vindeau, îl primiseră de la un individ ras în cap, atletic, își zicea Van Damme, care îi ademenise cu o răsplată regească și îi amenințase că le taie boașele dacă fug cu marfa sau cu banii. Unul a făcut-o, Van Damme l-a găsit, i-a rupt un picior și l-a umplut de sânge. Puștii nu mai văzuseră în viața lor atâta violență, dar nici atâția bani, se puteau da grozavi în fața oricui, dacă-și făceau treaba, nu-i mai interesa vreun risc și nici n-aveau nevoie să dijmuiască plata drogurilor. Atât de căutate, că se vindeau instantaneu. Le rămânea destul. Nu s-a întrebat unul cum de se răspândise zvonul. Deveniseră atât de încrezători că nu le mai stătea mintea la precauții. Au căzut ca-n oală, pe rând, toți patru. Târziu au aflat că vorbise despre ei cel rămas șchiop și cu o ranchiună cât carul în suflet. Nu știau nimic, nici ce vindeau, nici filiera, nici măcar cine era bărbatul atletic și ras în cap, de unde apăruse, cum îi aproviziona. L-au descris însă atât de bine că polițiștilor nu le-a fost greu să dea de el, își făcea veacul prin Centrul Vechi. Nu s-a opus defel când l-au înhățat. Dar o vreme aici s-a-nchis totul. Polițiștii n-au mai aflat nimic. Van Damme a ținut-o mult și bine că habar n-avea de vreun drog, iar după ce l-au tăbăcit ca la carte spunea că nu știe de unde primea marfa, el doar se ducea într-un loc anume și ridica un pachet bine învelit în hârtie colorată, legat cu fundă, nu știa ce-i înăuntru, părea un cadou cu care putea umbla fără grijă prin oraș și tot în locul acela revenea cu banii, înveliți în plastic și vârâți într-un rucsăcel, toate aranjamentele se făceau numai la telefon, îl suna o voce gravă și aspră și-i spunea că a sosit momentul să facă lucrul cutare, iar el se conforma. Insista că nu se întâlnise nici măcar o dată cu cineva. Sau învățase o tehnică aiuritoare să nu dea nimic în vileag. O vreme atât spusese, dar pe nepusă masă și-a amintit locul unde mergea, o dărăpănătură în care nici oamenii străzii nu se încumetau să intre, să nu cadă peste ei. Într-o firidă la înălțimea unui om matur, închisă cu o

ușiță ruginită, stropită cu mortar vechi, pe vremuri fusese vreo ascunzătoare pentru bani sau bijuterii, găsea pachetul și lăsa rucsacul. Bineînțeles că fusese curios cine-i lasă pachetul și mai ales cine înșfacă banii, erau mulți, a stat o dată la pândă o zi întreagă, nu s-a dus decât cinci minute la o crâșmă din apropiere, făcea pe el, nu se cădea să-și dea drumul pe stradă, când s-a-ntors, banii fuseseră ridicați, n-avea rost să mai încerce altă dată, mai ales că vocea aspră i-a spus că e bine să-și vadă de treaba lui și să nu fie prea curios, câștigă destul și nemeritat. Polițiștii nu prea-l credeau, oricât insista că era adevărul gol-goluț, nici chiar după ce i-a dus la dărăpănătură și le-a arătat firida, așa că l-au tăbăcit din nou, dar degeaba, n-au mai scos o vorbă de la el. L-au aruncat la beci. Și când au apărut după câteva zile alți patru sau cinci trepăduși cu același fel de droguri, pe care de data asta nu i-au mai prins, au înțeles că Van Damme chiar nu mai știa nimic, nu era nici el altceva decât un trepăduș mai puriu. Sau mai sus pe scară. Afacerea era groasă rău. Nu mai întâlniseră o treabă atât de împuțită.

Colac peste pupăză, când se crăpase de ziuă s-a aflat că-l beliseră pe Valer Grosu, cel care-l aranjase pe Van Damme. Despre moartea lui încă nu se umpluseră ziarele, poate nici n-aveau să se umple. De-abia știa o mână de oameni, pentru cei mulți nu era nici măcar o știre, nu-nsemna nimic, un polițist care cade, pur și simplu o moarte. Mulți nici nu erau convinși că e el, așteptau să mai vadă dovezi. Cei mai mulți habar n-aveau, un om ucis, se întâmplă cam des când se-nfierbântă lumea peste noapte la o băută.

Atunci au insistat să vină Stamate. Nu trebuia să i se spună că polițistul Valer Grosu fusese un infiltrat, putea bănui. Sau mai bine nu-i spuneau din prima clipă, avea să le lege el mai încolo. Să întrebe. Să pună cap la cap. Să dea de-un rost, că d-aia se zicea că-i uns cu toate alifiile și-i merge mintea.

Stamate se așteptase la agitație, încă de la poartă, dar a dat de liniște, ori aflaseră prea puțini de furia ministrului, ori erau prea prinși cu treburile proprii, ori nu le păsa, ori era prea devreme. La poartă a primit un salut exact ca în ziua dinainte, sigur nu se dusese vorba că fusese chemat la Șef. Câțiva abia de-au ridicat

privirile, indiferenți. Un vierme de invidie probabil îi rodea, dar și mai sigur se gândeau la riscuri – un eșec era de așteptat și orice eșec îi putea trimite și pe ei pe linie moartă, dacă aveau vreo legătură. Nu-și doreau. Mai bine să nu se bage. Chiar dacă erau buni, nu-și doreau să fie în locul lui Victor Stamate. El era cu experimentele.

— Salut, Stamate.

Șeful parcă îl văzuse și el ieri. Prietenos, amici la toartă.

Îi plăcea să înceapă fiecare dimineață cu o ședință, oamenii se adunaseră pe coridor, la ușa lui, dar i-a lăsat să aștepte. Era sadic. Sau voia să arate că îi face o favoare lui Victor Stamate și-l poftea doar pe el. N-a crâcnit nimeni.

Nu se mai întâlniseră față-n față, doar ei doi, de aproape un an. Victor nu uitase cum făcuse pe durul, îl băgase în mă-sa și-i spusese să se spele pe cap cu funcția lui. Șeful nu replicase, se simțea cu musca pe căciulă sau poate mai avea un dram de bun simț. Atunci își amintiseră amândoi la fel de bine cum, cu doi ani mai înainte, asediaseră o casă vagon dintr-un cartier cu case vagon, plină cu fetișcane strânse să fie vândute, în care se mai ascundea și peștele cel mare, începuse să-i sune telefonul lui Stamate, închide-l, dracului, ne dă de gol, scrâșnise printre dinți, Victor o făcuse, l-au prins pe pește, le-au eliberat pe fetișcanele care tremurau de spaimă să nu fie împușcate și doar târziu spre dimineață a redeschis telefonul și a văzut apelurile nevestii și apelurile spitalului unde murise după accident. O ținuse într-un urlet habar n-avea cât. Nu știa nici cât timp n-a fost bun de nimic. Își lăsase colegul să facă raportul, n-a vrut să i se spună ce scrie în el, l-a semnat ca primaru'. În urma raportului, celălalt fusese înaintat șef, dar nu i-a păsat. Fuma în neștire. Nu și-a mai promis, cum făcuse de-o sută de ori până atunci, să se lase de fumat. Toată lumea fumează, în restaurant, la lucru, pe stradă, spera să se interzică într-o zi, ca să se poată opri și el, obligat, și atunci chiar o să simtă c-a îmbătrânit și-o să fie nevoit să arunce scuipătoarea ca de spital, de pe care sărise demult smalțul și pe care o târăște după el din birou în birou, oriunde se mută, ca pe un trofeu de război. Războiul lui Pește. E sigur că și după ziua în care-o să se interzică

fumatul tot or să-i miroasă o veșnicie părul și hainele a fum de țigară.

În anul cât a stat pe tușă, a observat că tot mai mulți din jurul lui erau cu douăzeci sau treizeci de ani mai tineri și nu-i mai înțelegea. Era sigur că și reciproca era valabilă. Dacă adăuga și invazia dispozitivelor electronice pe care nici nu și le imagina când era de vârsta lor, se convingea că lumea se schimba într-un ritm căruia nu era sigur că-i va face față, oricât s-ar fi străduit. S-a gândit că era norocos că trăise asemenea vremuri și că fusese ani și ani spectator. Dar parcă era prea mult pentru o viață de om. De câteva ori i-a trecut prin minte să se retragă de-a binelea, să iasă la pensie, nu-i o rușine să accepți că ești depășit. De fiecare dată și-a spus că încă nu-i expirat și era convins că are experiență cât toți ceilalți la un loc și cu asta va face față. Gândul ăsta l-a ținut drept. Din fericire, nu prea avea cui povesti aceleași și aceleași isprăvi de demult, nu obișnuia să bea și nu-i crescuse burta, sau nu într-atât încât să se rușineze de proporțiile ei. Rareori își începea ziua fără câteva zeci de minute de flotări și genuflexiuni, se temea cel mai mult să nu-l lase picioarele dacă o să mai alerge vreodată să-l prindă pe unul care se credea stăpânul lumii. Refuza să îmbătrânească.

— Nu fi caraghios, ești încă în putere, îi spusese nevasta, singura dată când își mărturisise slăbiciunea în fața ei.

Dar asta fusese cu ani în urmă, între timp și ea plecase unde văzuse cu ochii. Poate ar trebui să-și amintească mai mult. Totul i se trăsese de la bani. Bani și iar bani, numai la asta le e gândul tuturor. Nici lui nu i-a convenit că i-au tăiat un sfert din leafă, cu cinci ani în urmă, dar dacă au tăiat la toată lumea înseamnă că așa trebuia făcut, cum dracu să ieși din criză dacă nu strângi cureaua? De unde să am mai mult, dacă nicăieri nu merg treburile cum trebuie? Or fi furând destui, cum se spune, s-or fi căpătuit destui, dar asta a fost de când lumea, în toate regimurile, cine crede că dacă vin alții la putere n-or să facă la fel, sau chiar mai rău, că sunt flămânzi, după atâta stat la poartă, salivând? A discutat astea de enșpe mii de ori cu nevastă-sa, ea nu și nu, că ăștia trebuie dați jos, că mai bine moare decât să-i mai voteze, nu te uiți că toți zic la televizor că trebuie dați jos? Nu te

pune nimeni să-i votezi, femeie, dar așteaptă să vezi cum merge treaba până la sfârșit, ce să mai aștept, omule? să mă usuc pe băț? N-a fost chip s-o lămurească, și-a strâns catrafusele și s-a cărat în Italia la muncă, zicea că-i mai bine acolo, n-ar fi recunoscut pentru nimic în lume că trăgea ca proasta doar pentru doi euro în plus, și încă printre străini, spălând boșorogi la fund. Dacă pleci, plecată rămâi, i-a spus el, sperând să fie ultimul argument. Femeia, încăpățânată, a dat din cap, plecată rămân, nu mă mai întorc, n-o să mai auzi de mine. Asta după opt ani de căsniciei Se minți se că-i perfectă, aiurea, afară-i vopsit gardu', înăuntru-i leopardu', asta fusese. Ce era mai rău, luase cu ea și fetița, cică s-o dea la școală acolo, și asta l-a dat peste cap, murea de dorul ei, dar n-avea ce face, legea zice că merge după mamă copilul, oriunde s-ar duce ea. Unde-i lege, nu-i tocmeală, măcar el trebuia să știe asta, dacă tot era pus să apere legea. Sau s-o aplice. Casa a rămas pustie, dădea peste jucăriile copilei când nu se aștepta și înțepenea cu ele în mână și nodul din gât nu se ducea nici de-al dracului. Îi venea să-și ia câmpii. Și uite că după scurt timp și italienii ăia au ajuns pe buza prăpastiei, iar nevastă-sa trăgea mâța de coadă, cum îi prezisese. Ar face bine să se-ntoarcă acasă, i-a zis. Era convins că n-o s-o facă, era prea încăpățânată și n-ar fi recunoscut nici arsă cu fierul roșu că nu-i cum spera ea. Dar într-o zi s-a întors pe nepusă masă și pe drum, abia intrase în țară, a avut loc accidentul. Cum să nu urle? Cum să-i mai pese de trecerea pe linia moartă!

Acum stătea în fața șefului, în biroul impunător pe care și-l alesese. Pe un perete atârna o poză de-a lui la ceremonia de înaintare în grad, sigur și-o alesese dintre cele mai făloase. I-a făcut un semn să-și tragă un scaun în fața biroului și să ia loc. I-a împins în față un dosar. I-a explicat în câteva vorbe ce aștepta de la el. Nimic despre vreo presiune din partea șefului Poliției sau a Ministrului. Totul părea rutină.

N-a comentat. A frunzărit dosarul, foarte puțin text și multe fotografii cu adolescenți căzuți pe stradă, cu ochii dați peste cap. Pe vreo două mai puțin sinistre și le amintea din reportajul de la televizor. Poate și reporterul avusese dosarul în mână și i se permisese să filmeze, uneori promovarea la jurnalele de știri ajută. A închis

dosarul, nu-i spunea de unde să-nceapă treaba. Trebuia s-o ia de la capăt și să se descurce cum știe.

Șeful îl privea încordat. Își îmbrăcase sacoul pe care-l purta când voia să se impună, tocit la coate și la manșete. Zgârie-brânză, ar putea să-și cumpere altul după ce-l frecase pe-ăsta zece ani, are bani, e șef. Pe deasupra se străduise să-și agațe un zâmbet pe față și să pară prietenos.

— Apreciez foarte mult că vrei să ajuți, a spus.

— Încă n-am făcut nimic, i-a replicat sec Stamate.

— Dar sunt sigur că vei face.

Avea dreptate, altfel nu s-ar fi aflat acolo.

— Bine-ai venit la bord!

Era replica lui din filme care-l scotea din minți pe Stamate. De parcă pân-atunci fusese pe Lună. Pe deasupra, un șef care se dă cunoscător în felul ăsta nu pare decât un șmecher de doi bani, dar Stamate se gândi că era mai bine să-și țină gura.

— Care-s condițiile? l-a întrebat pe șef, știind și el că nimic nu-l enervează mai mult. Nu putea să-i lase ultimul cuvânt.

Zâmbetul, atârnat cu greu, i-a înghețat.

— Le știi, a spus.

— N-am nevoie de echipă, a testat Stamate terenul, sperând să se fi schimbat ceva în anul de când nu mai anchetase.

O echipă însemna cam toată secția și să i se dea raportul Șefului zi și noapte. Și el să decidă, să controleze tot, din birou, chiar dacă o dădea în bară. Nu se schimbase nimic. Șeful voia să controleze tot.

Sigur se aștepta la îndrăzneala lui Stamate, avea răspunsul pregătit. Aproape că a silabisit cuvintele.

— O să fie cam greu.

— Mereu am lucrat singur. O singură dată am făcut altfel și știi ce-a urmat.

— Regulile-s reguli.

— Echipa mă încurcă. Altfel nu mă bag. O să cer ajutoare când o să am nevoie.

— Măcar de formă, a zis Șeful.

Victor a înțeles că face concesii, că ar fi dat orice ca el să revină. Însemna că era groasă rău.

— Poate ai nevoie de cineva care să alerge, a mai zis, să te țină la curent cu ce se mai întâmplă.

Trebuia să-i facă și Stamate o concesie, altfel îl ținea în fața lui pe scăunel până seara, așteptându-l să cedeze.

— Doar de formă, a repetat și Stamate.

Șefului i-a reapărut zâmbetul, tot glacial. Stamate era convins că n-ar fi cucerit cu el nici măcar pe una de vârsta a treia, lihnită să pună mâna pe-un bărbat. Se întrebă dacă în cârdul de amante ale șefului era vreuna sau câte erau de vârsta a treia.

— Îmi aleg echipa, a adăugat Stamate.

— Normal.

— Îmi fac programul singur.

— Normal.

— Nu mă presează nimeni.

— Dar va trebui să-mi spui ce afli. Măcar din când în când. Cât de des. Să comunic mai sus.

— Normal, a zis Stamate de astă-dată.

Știau amândoi că o să mai treacă prin biroul ăsta abia când se va încheia ancheta. Poate nici atunci. Șeful îl putea presa între timp, avea tot dreptul. Îl putea obliga. Există telefoane pe lume. Mai sunt trepădușii care pot fi trimiși să-ți țină calea și să te tragă de limbă. Stamate se putea face că nu-nțelege. Știau amândoi care le erau limitele.

Știe regulile. Poate să-și facă echipă din câți oameni vrea. Prea mulți s-ar călca pe picioare și l-ar bate la cap să le dea sarcini. Sunt destui care nu-s în stare să hotărască cu mintea lor. Prefera minimum de oameni. Îl alege pe Petruș, spre stupoarea tuturor. E cel mai tânăr detectiv, a venit direct de pe băncile facultății, unde strălucise. Cine-l vede prima oară crede că-i un adolescent plin de coșuri, nu polițist. Alura de puști îl face să pară vulnerabil și atrăgător. Arată ca un tăntălău. Pe asta-i place lui Stamate să mizeze. Oamenii i se livrează ușor, convinși că-l fac din câteva vorbe. În inima femeilor trezește încredere. Aerul lui naiv îl păcălește și pe Stamate, chiar și astăzi. Sigur o să-i afle pe teren mai multe decât oricare altul. L-a școlit în urmă cu un an cum să se descurce. Tot atunci l-a cerut să treacă pe la sală, să mai facă mușchi, îl punea oricine în fund doar c-un bobârnac. Nu s-a ofuscat deloc. Nici n-a făcut mușchi. Stamate e sigur că nu s-a prea dus la sală. Prefera să citească. Stamate se întrebase odată câți

polițiști mai citesc, ca Petruș. Pe deasupra butonează cât e ziua de lungă un *iPhone* de care nu crede că se desparte nici când doarme, Stamate nu prea-l înțelege, nu s-a lipit tehnica de el, dar i s-a spus că un gadget dintr-ăsta înlocuiește câțiva oameni. Prin urmare, în anchetă îi va fi suficient Petruș cu *iPhonul* lui. Stamate mai speră ca flăcăul să nu dea peste vreo mortăciune în drumurile lor. Nu suportă să vadă sânge, prima oară când l-a trimis la un tip cu beregata tăiată, Petruș era să leșine alături de cadavru. Nimeni nu-i perfect. Stamate își închipuie că s-a mai obișnuit, nu știi peste ce dai într-o anchetă. Dar Petruș are o minte brici, îi bate pe toți la deducții.

Și mai are o chestie a lui, o gură spurcată cât încape. În lumea de lumpeni în care-i pe cale să se-arunce din nou, gura spurcată va fi un atu, le vorbește pe limba lor, îi dezarmează și-i pune la punct. Pare de-al lor. Stamate s-a întrebat mereu cum poate un om care a trecut prin facultate și a citit de zece mii de ori mai multe cărți decât el să vorbească de parc-ar fi la ușa cortului. Că se născuse într-o mahala de provincie nu era o scuză, și Stamate trăia la mahala. Că întâlnea toată ziua derbedei care trăiau din șparlit, nici asta nu era o explicație, ar însemna ca zidurile poliției să se înalțe până la cer doar din înjurături în straturi groase. Poate gura asta spurcată o să-i fie de folos, s-a gândit.

E primul care se bucură de revenirea lui Stamate. Normal că-l alege pe el.

— Vrei să lucrezi cu mine? îl întreabă mai mult de formă, știe răspunsul.

Mai înainte, și-a desprins căștile de pe urechi. Toată ziua, mai ales când n-are treabă, Petruș își ține căștile la urechi, ascultă muzică, iar ce-i place să audă la nesfârșit sunt *Paraziții,* tripleta care vorbește ca și el, cu muie, pulă, căcat și buci, cântece de revoltă care l-ar plictisi pe Stamate să-i tot sune în cap. Nu-i zice nimic, s-ar trezi iar cu vreo replică cum l-a mai auzit: las-o-n pula mea de viață, ascult ce vreau, doar nu sunt un pericol pentru tine!

Și-a scos căștile și-i răspunde inspectorului, dovedindu-i că l-a auzit:

— Futu-i! Cum pula mea să nu vreau?! Mănânci, calule, ovăz?

Ceilalți își dau coate. Pe vremuri le ziceau „la tatăl și fiul”. Unii sigur ar fi vrut să fie în locul puștiului, cu Stamate e mereu acțiune. Dacă n-a fost să fie, măcar aleg caragața. Încep să facă supoziții, să dea sfaturi în gol. Îi ignoră.

E săptămâna mea, spune Petruș, fără să-i bage în seamă pe ceilalți și aparent fără rost.

Îi explică lui Stamate cum și-a dorit o afacere grea înainte de ziua lui. Până acum n-a avut parte decât de furturi mărunte.

— Poate s-a cuminţit lumea, zice Stamate.

— Aiurea, e mai rea ca oricând!

Împlinește douăzeci și cinci de ani sâmbătă. Jumătate din cât are Stamate. Nu trebuie să se lase prins de nostalgie, îl bate pe umăr și-l consolează:

— Toți îmbătrânim, zice, e o boală care se ia. Ce știi de caz?

Înainte ca Petruș să tragă o înjurătură, s-au retras într-o sală folosită pentru ședințe operative, departe de urechile celorlalți. Îi turuie ce aflase deja, dar și chestii în plus. Își consultă mai tot timpul *iPhone*-ul, dar lui Stamate nu-i pasă care-i sursa științei lui. Nu e doar informat, e tobă. Alesese bine.

— Nu e implicat niciunul dintre mușteriii de pân-acum, spune. E cineva nou în frunte. Două surse îi spun Tati. Dar nimeni nu l-a văzut pe pulă ăsta de Tati, nu știe cine e, cum arată, de unde vine. Nici măcar dacă există cu adevărat. Treabă ca la carte.

— Nu scrie nimic de asta în dosarul pe care l-am primit.

— Încă nu știe nimeni, mai zice Petruș și Stamate parcă percepe o umbră de mândrie, dacă n-o fi trufie sau îngâmfare. Am aflat astă-noapte.

Noaptea, lumea doarme. Se vede că puștiul umblă. Are viitor. Îi stă pe limbă să-l întrebe de când își pierde nopțile prin cluburi. Să-l întrebe dacă de aici i se trage și limbajul colorat. Îi zice în schimb:

— Sursă sigură?

— Absolut.

— Ziaristul de la tv n-a spus o vorbă.

— Nu știe nici el. Dar o să afle, e un tip bătăios, bine informat, îi merge mintea.

— Poate ar trebui să stai de vorbă cu el?

— Am făcut-o. Nu prea știe mare brânză. Pune comunicatele cap la cap și face supoziții. E plină presa de supoziții. Dar ale lui sunt cele mai bune, pline de miez. Mai are relații printre toți puștanii care se droghează, face ce face și i se confesează ca la balamuc, nouă nu ne spun nici măcar a zecea parte. Nu știu ce le face, că doar nu le-o suge.

— Ține-l aproape.

— E sigur.

Stamate a rămas o vreme pe gânduri.

— Dar tu de unde-i aflat?

— Mi se pare sau chiar m-ai învățat să nu-mi divulg sursele?

Stamate îl privi lung, n-avea rost să-l întărâte.

— Măcar a-nțeles cineva despre ce e vorba? mai întrebă.

— Medicii bâjbâie. N-au identificat substanța ca să-i găsească antidotul. De parc-ar fi de pe altă planetă.

L-a privit din nou lung. Se gândea că și ei doi păreau de pe altă planetă.

— De unde-o apucăm? s-a trezit Stamate întrebând.

Petruș n-a răspuns.

— Eu merg la înmormântarea unor puști, poate dau de niște rahați pe-acolo, s-a destăinuit într-un târziu.

— Nu-mi plac înmormântările, a zis Stamate.

Dar știa că măcar era un fir și nu stătea cu mâinile-n sân. Nu era nevoie să-i spună nimeni lui Petruș că ținuta lui trebuia să fie aidoma mulțimii de jelitori.

2.

I-a făcut întâi o vizită lui Van Damme. Încă mai avea ochii umflați, cu cearcăne mari, vinețiii, îl puteai folosi pe post de sperietoare. Semăna cu unchiul Fester din familia Adams, nu cu celebrul Van Damme. N-a apucat să-l întrebe ceva, a-nceput să-l aburească turuindu-i că nu știe nimic. Se temea să nu fie tăbăcit din nou. L-a liniștit, Stamate voia doar să audă povestea cu urechile lui. Apă de ploaie. Van Damme nu știa nimic. Stamate n-a insistat. Era imposibil ca un tip ca Van Damme să nu fie vorbăreț, mai ales după atâtea zile la beci. Părea umblat prin lume, așa că polițistul a schimbat

subiectul. Van Damme a făcut ochii mici și-a trăncănit cât a vrut. Era atât de nevorbit, că putea rămâne cu el o zi întreagă. S-a limitat la a trece în revistă ce se mai întâmpla prin Centrul Vechi, cine mai rămăsese în branșă, cum o mai ducea unul sau altul pe care-i știa cu meserii asemănătoare. Cei mai mulți erau la răcoare, la numele unora Van Damme căsca ochii, n-auzise de ei, de parc-ar fi fost prea nou pe tarla. Polițistul aflase ce voia, cheliosul nu-i era de ajutor, n-avea vreo treabă la modul serios cu afacerea căreia Stamate trebuia să-i dea de cap. I-a cerut să-l cheme dacă-și va mai aminti ceva. Van Damme l-a salutat cu respect, încă uimit că nu fusese pocnit măcar o dată. Stamate era sigur că măcar pentru asta o să-și mai amintească amănunte și că, nici acelea, nu-i vor fi de vreun folos. S-a întors spre el, înainte să iasă din încăpere și i-a cerut să-i spună și lui cum ducea cadourile și ghiozdanul. Un fleac, cheliosul nu se-ncurca deloc, repetase în neștire, până învățase poezia. Ori poate chiar așa se întâmplase.

— Ia dă-mi și mie numărul tău de telefon, îi mai zise. Poate vreau să te sun.

— N-am telefon, răspunse Van Damme.

— Cum n-ai telefon? Cum naiba te căutau?

— Adică am telefon, da' mi l-au luat caralii când m-au adus aicișa.

— Asta știu. Nu ți-am cerut telefonul, ci numărul de telefon.

Le-a zis să-l mai țină o zi la beci și apoi să-i dea drumul, cum tot cereau avocații, cu acordul judecătorului. Până la procesul pentru distribuție de droguri putea rămâne în libertate. Sau în arest la domiciliu. Dacă nu e implicat ca lumea în poveste, îl urmăreau degeaba, dacă e, poate se întâlnește cu careva și avansau cu ancheta. Oricum nu strica să stea cineva cu ochii pe el, cât se poate de discret. Ar fi ajuns de râsul lumii să-i păcălească pe toți.

Ceva neclar îl neliniștea pe Stamate. Van Damme fusese prea dornic să spună tot ce știa și experiența îl făcuse pe inspector suspicios, mai toți flecarii aveau de ascuns ceva. Îi ceru lui Petruș să insiste pe lângă judecător să obțină repede interceptările convorbirilor lui Van Damme, poate existau, și desfășurătoarele

convorbirilor din ultimele săptămâni din partea companiilor de telefonie.

Era realist, fusese în viața lui în situații și mai rele, când n-avea un fir de care să se lege. Spera ca unii dintre cei implicați să fie atât de proști încât să fi lăsat urme. De obicei nu toți dintr-un lanț de traficanți sunt sclipitori, e unul care închipuie totul și sub el executanți cu fruntea lată de-un deget.

— Nu te baza doar pe asta.

— Măcar țin cont.

Nici nu sfârșise bine întâlnirea cu Van Damme și se strângeau informații noi. Lucrurile începuseră să se precipite. Mai mulți liceeni fuseseră duși la spital, în noaptea dinainte, intoxicați cu droguri. Câțiva în comă. Habar n-aveau ce luaseră, își auziseră prietenii că ajung ușor în al nouălea cer și au vrut să testeze și ei, la vârsta lor curiozitatea învinge tot, nu-și mai aminteau de unde luaseră pastilele. Unele mici și albe, strălucitoare, aproape străvezii. Cei care-și mai aminteau ceva, amestecau lucrurile. Câte priviri, atâtea descrieri.

Se înmulțiseră patrulele pe străzi, dar nu reușiseră să aresteze decât un singur vânzător, un bâlbâit bătut de soartă care dormea prin canale. Nu înțelegeau cum de liceenii au curajul să cumpere droguri din mâinile lui slinoase și pline de jeg. Dar se mai întâmplase și cu celebrul Bruce Lee, omul canalelor care-și făcea veacul la Gara de Nord. Și ăla vindea droguri.

Vorbele bâlbâitului erau atât de incoerente, că n-ar fi fost capabil să explice cum obținuse drogurile nici într-o sută de zile. Sau se prefăcea. Era și îngrozitor de speriat. Abia arestat, nimerise într-o celulă cu câțiva borfași care l-au bătut cu picioarele de i-a sunat apa-n cap, doar pentru că era împuțit și se temeau c-o să-i umple de păduchi, dacă se apropie de ei. Măcar pentru asta, dacă ar fi știut ceva, ar fi dat pe goarnă. N-avea cum să le fie de folos.

3.

Până la urmă a aflat și de Valer Grosu.

Fusese găsit un tip cu beregata tăiată, un cui înfipt în cap și fața zdrobită. Lăsat în stradă, în apropierea unei

piețe cu trafic intens în prima parte a zilei și aproape pustie serile. Noaptea mișunau pe acolo dealerii, drogații și curvele. Oamenii cu mintea la ei ocoleau piața, dacă nu erau obligați să treacă pe-acolo spre casă. Au dat de el înainte să se crape de ziuă, mai să-l calce cu mașina țăranii care veniseră să vândă dovlecei, castraveți și roșii. Câteva femei au chirăit zdravăn. În mai puțin de un sfert de oră au venit să-l ridice. Tot ce voiau era să curețe mai repede locul, nu se făcea să lase un hoit în ditamai piața în care-o să mișune curând puhoi de lume la cumpărături, nimeni n-a avut grijă de probe. Putea fi orice: o crimă pasională, o păruială între beți, o răfuială între bande rivale. Urmele fuseseră amestecate și călcate în picioare, sigur n-ar fi dus la nimic să treacă să arunce un ochi, Stamate nici nu s-a gândit să întrebe dacă se mai prezervase ceva. Depozitaseră cadavrul la morgă, până l-o revendica vreunul, n-avea niciun act asupră-i. N-au bănuit cine era. Nici acum nu erau siguri. Unii ziceau că e polițist. Stamate și-a propus să se oprească la morgă. Spre deosebire de ceilalți, era convins că omul are legătură cu traficul cu droguri noi. Moartea lui era un avertisment, probabil ca să înțeleagă mai mulți. Insul făcuse o prostie, dar una mare, moartea lui trebuia să fie învățare de minte, să sperie, să bage mințile-n cap cui trebuia. De-aia îl lăsaseră în calea tuturor, la vedere. Pe-acolo mișunau dealerii. De-aia îi înfipseseră un piron în cap. O tâlhărie obișnuită sfârșea cel mult cu o beregată retezată. Sau cu căpățâna zdrobită cu un par. Nu stă nimeni să bată ditamai pironul, prea mare daraua. Și-i mai retezaseră și beregata, să fie siguri că nu-și revine prin vreo minune. Cel sau cei care o făcuseră fuseseră furioși la culme. Frustrați cât încape. Individul îi trăsese pe sfoară, ori poate doar încercase s-o facă, dar ei nu puteau înghiți afrontul. Pironul era un semnal, nu doar un indiciu de frustrare maximă. Cine știe unde, în spatele celui care bătuse pironul, ședeau fără îndoială mormane de bani. Când văd cum se risipesc mormanele de bani, ăi care sunt convinși că le aparțin își pierd mințile. Dintotdeauna a fost așa.

Iar dacă era polițist și ăia aflaseră cine știe cum, sângele li se urcase la cap instantaneu, îi orbise și-i luaseră maul, nu se putea întâmpla decât într-un singur caz. Nu ucizi un caraliu când știi c-or să vină o sută pe

urmele tale, doar dacă ăla a aflat ceva ce-ți primejduiește ție viața. Sau afacerea. Adică în cazul ăsta era chiar nasol.

— Trece-l pe listă, i-a spus Victor Stamate lui Petruș.

Îi ceruse să facă o listă cu inși sigur amestecați în poveste.

— Și cum mă-sa să-l trec?

— Zi-i Beregată, până se lipește un nume de el. Eu i-aș spune direct Valer Grosu.

Petruș albise, își amintise cum i se tăiase gâtul omului, dar tastă ceva pe *iPhone*-ul său.

— Fii bărbat, i-a spus, s-ar putea să mai dăm peste unii la fel.

Petruș l-a privit chiorâș. Dimineața începuse a dracului. Nu de asta acceptase el să facă parte din echipă.

— De ce vrei să-i zic Valer Grosu?

— Am o bănuială.

Pe listă mai erau Van Damme, mai mult de formă, vreo trei dealeri cu vechime consemnați în arhivele poliției, nu se știe cum mereu scăpați basma curată, și doi traficanți răi de tot de care își amintise Stamate. Doar că traficanții ăștia erau, din câte știa el, la pușcărie și oricât ar fi fost legile de blânde și li se reduceau infractorilor pedepsele cu câte o treime sau mai mult, dacă deveneau peste noapte savanți și concepeau o carte științifică, nu le venea să creadă că fuseseră și ei eliberați. Nu-i vedea scriind, de-abia își mâzgăleau numele. Dar se mai văzuseră minuni. Petruș să facă bine să cerceteze. A promis că se ocupă cu entuziasm.

A venit cu răspunsul în mai puțin de o oră: unul dintre cei doi era liber de mai bine de o jumătate de an, deși nu scrisese vreo carte, doar în urma unor chițibușării avocățești. Petruș avusese inițiativă, nu așteptase sugestiile lui Stamate: aflase că se menținuse un fel de control judiciar, dar în zadar. După vreo două săptămâni, traficantul nu mai era de găsit, nici acasă, nici la rude, nici la vreuna dintre amante, intrase în pământ. Asta nu însemna că fusese racolat și era mâna lui în noile isprăvi, dar dosarul se îngroșa. Sigur erau destui pe urmele omului, ar fi ajutat pe toată lumea.

— L-ai prins o dată, poți să-l prinzi și a doua oară, spuse Petruș. Măcar să vezi dacă are vreun amestec.

— Singur nu pot.

Iar ajutorul era exclus. Dosarul procesului se rătăcise, iar din dosarul poliției lipseau fotografiile. Nu numai ale lui, lipseau fotografii din mai multe dosare. Cineva parcă își amintea vag că se ceruseră, nu se știe pentru ce, un teanc de fotografii de infractori. Nu exista nicăieri vreo cerere, vreo aprobare, vreun document de transfer al lor, nu se știa cine le ceruse. Nu se știa nici măcar dacă într-adevăr le ceruse cineva și nu era totul doar o perdea de fum ca să-și acopere unii neglijențele. Cine să fi provocat perdeaua de fum?

— Crezi că vreunul de pe listă e omul nostru?

— Ar fi simplu, a spus Stamate.

— Care ar fi șansele?

— Nu știu.

— Nu cred că omul nostru e printre ei. Ar fi prea simplu. Nu e consemnat nicăieri să fi vorbit vreunul de pulă ăla de Tati.

— Cum ziceau sursele.

— Cum ziceau sursele. Nu înseamnă nici că Tati e capul, a spus Petruș.

— Nu înseamnă. Dar cât timp nu dăm de el, rămâne o enigmă. Enigmele sunt periculoase pentru polițiști. Deocamdată, Tati e cheia. Sau una dintre chei.

Stamate se aștepta să-i spună să-l caute pe Tati, dar era evident că nici unul cu mult mai lipsit de experiență decât Petruș n-ar fi făcut-o. N-a făcut-o nici el.

A spus Stamate, în schimb:

— Să dăm de el.

I s-a părut că întrezărește un zâmbet pe chipul plin de coșuri. Și-a zis că, data viitoare când i se va mai părea că vede zâmbetul, o să-l întrebe de ce n-are și el o iubită. Știa că n-are niciuna.

4.

Încă o zi pierdută.

Adina Lorelei nu detestă nimic mai mult decât să-și piardă vremea la serviciu. La ora opt, trebuie să fie la birou, în fața computerului, orice minut de întârziere se

contabilizează, ajunge să nu mai fie plătită. Reușește să fie punctuală, nu se străduiește prea mult, o singură dată a vrut să afle ce se întâmplă înainte de ora opt și a constatat cu stupoare că aproape toți din biroul ei erau deja în fața computerelor. Sigur nu înnoptaseră acolo! Sigur nu erau somnambuli! Nu putea fi decât o explicație: fie se luau la întrecere între ei, care sosește primul, fie aveau un interes pe care nu reușea să-l depisteze. Nici nu-i păsa. La ora aceea rareori e altfel decât buimacă.

Își agață sacoul de spătarul scaunului, merge la baie să verifice cât de perfectă e linia roșie a buzelor, dacă strălucirea rujului nu pălise pe drumul de acasă la birou, alungă un puf prins de genele foarte lungi. Își netezește fără rost fusta bleumarin impecabilă, bluza alb strălucitor n-are nicio cută, în croiala gâtului ghicești cum se nasc sânii de miss, o cruciuliță minusculă atârnă până aproape de ei, se declară mulțumită, caută în geanta cu fleacuri sticluța încântătoare de *Pleasure* și se înviorează.

Se privește în oglinda cât un perete, întorcându-și profilul într-o parte și alta. E minunată costumația asta *office,* fustă bleumarin două degete deasupra genunchilor, bluză albă, îi stă demențial când își îmbracă și sacoul roșu lăsat pe spătar. Dacă ar fi bărbat ar înnebuni să intre-n vorbă cu ființa reflectată în oglindă, cu ochi mari albaștri și cârlionți arămii până la umeri. Are două prietene stewardese care sunt și mai seducătoare, în uniformele lor mulate pe trup, cățărate pe tocuri de-o palmă, la fel ca ale ei. N-a vrut să candideze pentru un post de stewardesă, știa că n-are nicio șansă, e prea mică de înălțime, n-o să rivalizeze în veci cu tipele cu picioare până-n gât. De fapt, îi intrase în cap că la fiecare escală capăt de linie ar fi trebuit să se culce cu vreun pilot bătrâior, dar n-ar fi recunoscut nici moartă de ce se temea, prietenelor le spunea că îi vâjâie cumplit capul la schimbările de presiune. Niciuna nu-i spusese vreodată că se și întâmpla, murea de curiozitate. Dar hotărâse că e mai bine într-un birou.

Își ia un cappuccino de la automatul de cafea.

Deschide computerul, introduce parola, e gata de lucru. Nu încă, e aproape gata. Privește o vreme vârtejul alb-cafeniu format în paharul de plastic. Vârtejul acela e

viața ei. Ar vrea să fie viața ei. Ca să nu i se mai desfășoare înainte o altă zi pierdută. Speră degeaba să se schimbe ceva în fiecare dimineață. Învăluită de parfumul de crin, simte că se trezește la viață.

Începe să se simtă bine.

Deschide fișierele în care trebuie să adauge în fiecare dimineață documente cu coordonatele curselor din timpul nopții. Sigur, face o treabă de rutină, dar una importantă. Toate informațiile se închid la ea. Ea le arhivează, în două servere diferite, să nu se piardă dacă se întâmplă vreun accident cu una dintre surse. Nu se întâmplă, dar e bine să fie precaută. Când le-a propus această idee, șefii s-au uitat chiorâș la ea, însemna cheltuieli suplimentare, dar n-a apucat să explice, înțeleseseră în clipa următoare cât de important era ce le propune, au dat din cap, trebuia să fie singura care știe. Într-o zi aflaseră toți. A fost mândră.

Dar asta se întâmplase cu aproape un an în urmă, și de atunci nu-i mai venise nicio idee năstrușnică. Acum simțea că fiecare zi petrecută la serviciu e una pierdută. În viața ei nu se mai întâmpla nimic. Ar fi vrut să călătorească în toată lumea, să fie întâmpinată peste tot de bărbați frumoși care să-i deschidă calea și să fie purtată în locuri exotice. Socotea că muncise destul și merita o recompensă. Voia să se bucure de câte există, dacă n-o face acum, când? Când o să ajungă babă de treizeci de ani? Voia un iubit ca în emisiunile televizate, cu umeri puternici și abdomenul plat plin de pătrățele bine lucrate, care ar frânge-o dacă ar strânge-o mai puternic în brațe. Dar să nu fie un idiot. Ultimul ei iubit arăta bine, nu într-atât încât să se uite absolut toate femeile după el pe stradă și ea să nu-și mai încapă în piele de fericire, dar râdea ca prostul din orice, bea bere tot timpul și mânca chipsuri, mergea la sala de forță zilnic și după ce făceau amor adormea pe loc. L-a prins înghesuind o colegă într-un culoar întunecos și i-a dat papucii urgent. Și de atunci e convinsă că lumea e un loc sălbatic, mai feroce decât își închipuise ea, și nu știe dacă ar rezista surprizelor care ar asalta-o de pretutindeni. Ce mare lucru să-i cadă cu tronc un alt bărbat? Sunt milioane în toată lumea, pentru toate femeile și toți bărbații, Adina Lorelei îi respectă și pe

homosexuali și le lasă și lor cale să aleagă, dar nu se găsește într-atâția unul care să fie doar al ei?

Se întreabă dacă reușita ei din urmă cu un an ar mai conta în evaluările de personal, că tot au reînceput. De obicei, după câte o evaluare de-asta, cineva dispare dintre ei, e găsit necorespunzător. Nu vrea să fie ea cea găsită necorespunzătoare, nu i-ar prinde bine să-nceapă să-și caute de lucru, acum când abia s-a mutat în casă nouă. O să plătească de-o să se spetească două decenii, dar merită. Și-a făcut o casă cum și-a dorit: trei camere transformate după mintea ei, cu un arhitect alături. A păstrat intact un dormitor, din spațiul rămas a reamenajat o bucătărie modernă, cu două intrări, pe doi pereți paraleli, însă fără uși, ca o enclavă în apartament, și un living mare cu masă și canapele într-o latură și-n rest loc de dans ca un ring. Peretele dinspre exterior fusese înlocuit cu un zid de sticlă groasă. Arhitectul italian proiectase ferestre imense *lightproof,* toți fițoșii blocului nou care locuiau pe aceeași parte își modificaseră aidoma apartamentele. Peste sticlă se revărsau din tavan storuri portocalii care filtrau o lumină caldă când erau coborâte. Blocul galben, să-l remarci de departe, se ridicase ca o plombă pe un enorm spațiu verde rămas între blocuri mai vechi, comuniste, pe toate laturile. La subsol avea parcări încă nefinisate, dincolo de ziduri se montase un gard de fier forjat de înălțimea unui om, nici el terminat. Două intrări. Adina îi spune Fortăreața. Cineva propusese să angajeze și portari, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, ideea a căzut când au făcut un calcul cât trebuia să plătească fiecare pe lună. Rata la apartament li s-a părut suficient de mare să n-o mai sporească cu plata portarilor. Un administrator care să locuiască acolo era suficient. Poate au noroc să nu dea năvală hoții tocmai peste blocul lor.

Tastează de zor, învăluită în parfumul *Pleasure* dat în exces. În încăpere mai sunt trei fete și doi băieți mai mult plictisiți, care trăncăne non-stop în pauze, de-o vârstă cu ea, între douăzeci și douăzeci și patru de ani. Doar ea are douăzeci și cinci, n-ar recunoaște nici picată cu ceară. Numele tuturor fetelor începe cu A: Andrada Rădulescu, cea pusă pe bârfe, Alina Apostol, cea pusă pe șotii, Aura Voicu, cea dornică de spectacol. Și ea, Adina Lorelei Matei. Preferă să fie strigată doar Adina, nici nu-

și mai spune necunoscuților al doilea prenume de când Scorpions și-a lansat albumul *Sting in the Tail* cu balada *Lorelei* și toți supiranții ei o înnebuniseră cântându-i refrenul.

Cu Aura n-are nicio treabă, Adinei nu-i plac arcadele ei proeminente, ochii cenușii și buzele prea subțiri, nici că se îmbracă fără gust și pare mereu șleampătă când își târșâie picioarele de colo-colo, adusă de spate, ca un cocostârc, străduindu-se să nu pară pe cât de înaltă este, în timp ce le face să râdă cu șiruri de bancuri, dacă le-ar înregistra cineva pe toate ar tipări un raft de bibliotecă. Pe deasupra, dacă ai apucat să-i acorzi atenție, nu te lasă până nu-ți spune ce-a mai făcut fiecare din firmă, naiba știe cum află. Dar e în stare să sară în ajutor și-n miez de noapte, numai bună s-o pui pe rană.

Cu Alina trebuie să fii mereu în gardă, un drăcușor cu zâmbet de joker, te gândești că-i stă mintea doar la cum să te păcălească cu ceva. E unica fiică a unui profesor de literatură văduv dinainte ca fata să meargă la școală, care se scrântise când ea refuzase vehement să-i calce pe urme și să se facă profesoară. Se certaseră mai bine de-un an, dezamăgirea tatălui fusese urmată de dezamăgirea fetei, nu și-au mai vorbit. El se închisese în bibliotecă și traducea în neștire operele complete ale unui cărturar medieval catalan din veacul al treisprezecelea, fără să mai observe că fiică-sa termină facultatea, alta decât dorise el, că se angajează la o firmă, de care el n-auzise în viața lui, nici când pleca și când se întorcea acasă și probabil nu și-ar fi dat seama nici dacă și-ar fi adus un bărbat în camera ei. Doar că Alina nu-și dusese împotrivirea până acolo. Le întreba însă pe Adina și Andrada ce-ar zice ele, ca observatoare, dacă într-o zi ar face și asta.

— Ești vaccinată, fato! i-au răspuns într-un glas.

— Știți, am o sfârâială în stomac, e ca-n romanele romanțioase în care fetelor le bat din aripi fluturii în stomac, nu știu cine a născocit aiureala asta, dar exact așa simt, de parcă-mi frige cineva mațele și mă-ntreb dacă m-ar liniști să mă culc cu unul.

În altă zi, de curând, venise cu părul ei minunat vopsit albăstriu. N-au apucat să scoată o vorbă, că le-a și somat:

— Dacă una singură se împotrivește nu mai vorbesc cu voi toată viața mea!

Andrada e o dulceață, își răsese sprâncenele și-și tatuase locul cu dungi vineții, la modă, arăta ca o păpușă chinezoaică din operetele chinezești. Culmea era că mereu insista să spună că detestă tatuajele și întreba ce-or fi găsind atâția să-și distrugă pielea. Aducea cu Niki Minaj, doar că avea părul un amestec de roșu și galben, culoarea focului ațâțat de vânt, era la fel de lascivă precum cântăreața și la fel îi mergea gura. De obicei, când începea să spună ceva, orice aiureală, o ascultau un timp, apoi reveneau la alte lucruri, fără s-o mai bage în seamă cât continua netulburată, în ritm de meliță, până când, brusc, parcă se trezea, realiza ce se întâmplă și striga:

— Voi vă bateți joc de mine? Vorbesc ca proasta de una singură?

Făceau ochii mari, cu toatele, și izbucneau în râs. După o zi se întâmpla la fel, poate în aceeași seară. Purta cizme până la genunchi pe orice fel de vreme, renunța doar când erau patruzeci de grade, insista că nimic nu e mai frumos pe lume ca un picior îmbrăcat într-o cizmă. Vara, fusta de-abia îi acoperea fesele, dar când cotoroanța care făcea pontajul a întrebat ce le-a apucat, a strigat ca din gură de șarpe, femeia n-a insistat, știa prea bine că bărbaților care le erau șefi puțin le păsa dacă muieruștile astea aveau părul albastru sau roșu, purtau peruci sau erau rase-n cap, sigur se gândeau că și-o puteau trage în oricare dintre situații, dar nu mersese niciunul până-ntr-acolo încât să le facă și propuneri, deși se știa că nu-s sfinți. Adina Lorelei e fericită, nu făceau propuneri de felul ăstora, auzise de locuri nenumărate unde de-abia deschideai ușa și te-ntrebau când o facem?

Băieții au amândoi figuri de tocilari. Vlad Ionescu, cu ochelari de bufniță, poreclit de Andrada „Pupa-ți-aș lentila” sau pe scurt „Lentilă”, deși era mai simplu să-i fi zis Harry Potter, dar n-avea cum, nu deschisese nicio carte cu vrăjitorul, de-abia știa cine e, înalt, osos, cu umeri lați, absorbit mereu de o agendă în care bifează și adaugă șiruri de cifre, nimeni nu le-nțelege, s-au holbat la ele minute-n șir, când își uitase agenda pe masă. Și o strungăreață atât de mare, că fără să vrea Adina încremenește zgâindu-se la ea și uitând ce vrea să spună.

Când o surprinde încremenită, Andrada îi șoptește, făcând-o să roșească până-n vârful urechilor, că strungăreața aia spune că-i tare bun la pat. Încearcă-l tu! se gândește invariabil Adina, fără să recunoască fiorii care-o cuprind de fiecare dată.

Și George Iorga, un pipernicit, cu picioare scurte, ursuz, întotdeauna îmbrăcat în costum de blugi prespălați, cu părul blond sârmos și ochelari cu rame de os de pe vremea bunicilor, abia de scoate o vorbă toată ziua, când te sperie cu vocea lui de scapete. Pare veșnic într-o toropeală. Un băiat urât, teribil de urât, ușor mizantrop, nu acceptă să-i invadeze nimeni spațiul vital. Adina e convinsă că i s-a spus de atâtea ori, încât nu-i mai pasă. Nici ei nu-i mai pasă cum arată, s-a obișnuit.

Fiecare are computerul lui și felia lui de treabă. Adina n-a înțeles niciodată cu ce se ocupă fiecare, sigur fac ceva important, băieții sunt lăudați în fiecare săptămână. Doar George are nevoie de ochelari, ai lui Vlad sunt mai mult să impresioneze și de camuflaj. Te uiți la el și crezi că te ascultă nevinovat și atent și în timpul ăsta el accesează toate site-urile interzise, nici nu te bagă-n seamă, a descoperit o cale să nu-l prindă șefii, de fapt el le-a făcut șefilor programele să-i urmărească pe toți angajații, să nu piardă vremea pe internet, dar a reușit să le pună o stavilă să ajungă și la el. Andrada e convinsă că i-a tras pe mulți în piept. Mai crede că pe „Lentilă” îl curtează o firmă de IT cu sediul în Silicon Valley și că e un prost că nu pleacă mai repede. Eu m-aș duce a doua zi, spune Andrada de câte ori are prilejul. Și de ce nu pleacă? e nedumerită Adina. N-ai priceput că e îndrăgostit lulea de tine? Adina întreabă, invariabil: Te-ai făcut codoașă? Nu vrea să știe mai mult, îi ajunge că „Lentilă” îi sare primul în ajutor întotdeauna. În rest, o agasează.

Biroul e unul tip *call center,* cu alveole mici în care lucrează câte o persoană, ca într-un fagure, nu se aude o vorbă, un telefon, doar o muzică ambientală de nerecunoscut, în surdină, acoperită la intervale neregulate și dese de zgomotul decolării avioanelor. Le vede prin peretele de sticlă. Ca acasă, doar că acasă prin perete vede ramurile unui copac bătrân și înalt și, dincolo de el, nu destul de departe, ferestrele altui bloc. Nu atât de departe încât să nu zărească în fiecare seară

cum cineva se dezbracă, mănâncă, se ceartă, se îmbrățișează, nu se gândește unul să-și pună draperii, iar perdelele lor sunt ca o pânză de păianjen.

Biroul ei e cel mai aproape de peretele de sticlă dinspre pistă. Când ridică privirile de pe tastatură are impresia că e la capătul ei, deși pista e mult mai departe. Îi plac la nebunie avioanele. Când decolează sau aterizează câte unul, le urmărește minute în șir.

Nu departe de capătul pistei obișnuiește să fumeze. În clădire nu se poate. Chiar deasupra ei în tavan e un detector de fum, un firicel de-ar surprinde ar împroșca-o cu un șuvoi de apă. Vai de ținută! E prea devreme pentru o țigară, s-a obișnuit să-și bea cafeaua fără să fumeze.

Dar nu e prea devreme să se deschidă ușa brusc și să intre domnul Mladin, ca în fiecare dimineață când se întoarce din cursă și îi salută pe toți, cu rost și fără rost. Adică de două ori pe săptămână. Domnul Mladin e un pilot de vreo patruzeci și șapte de ani. Bătrâior, adică. Arată cu cel puțin zece ani mai tânăr, Adina nici nu crede că are vârsta pe care și-o declară, cine știe ce se așteaptă să obțină făcând pe bătrânul. Domnul Mladin salută acum pe toată lumea, pe nimeni în mod special și se îndreaptă cu pași mari spre peretele de sticlă.

Potrivit de înalt, atletic, fără pic de burtă, păr grizonant tuns scurt, ca al soldaților din filme, frunte lată, ochi albaștri ascunși mereu sub ochelari de soare cu rame fine, bărbia pătrățoasă tăiată cu dalta întotdeauna proaspăt rasă, sigur folosește aparatul de ras de două ori pe zi, chipul bronzat, ca în reclamele pentru loțiuni de plajă, în cămașă albă cu trese. Ar fi bun de reclamele în care chiar apar aviatori. E seducător. Rădulеasca, adică Andrada, cu care Adina fumează la capătul pistei de când a intrat în firmă, spune că a fost mare crai la viața lui, cu vreo patru neveste la activ, numărul amantelor e neștiut. Pe deasupra e și erou al Aviației Române, evitase la limită un accident aviatic pe aeroportul din Paris, prin… 1900 toamna. Părăsise, cu un grup de alți trei piloți de-o vârstă, compania aviatică de stat, sau fuseseră pensionați din cine știe ce motive obscure, nu era clar, îndată pusese mâna pe ei compania particulară *low-cost.* Aici câștigurile tuturor erau secrete. Tot Rădulеasca spune că a început să cam expire, face referiri foarte plastice la aspectul pantalonilor lui, priviți din spate.

Adina nu înțelege reproșul. Ei i se pare că pantalonii domnului Mladin cad impecabil. Oricum e convinsă că toate femeile își doresc un bărbat ca el. Se emoționează când îl vede. Se gândește la el. Îl visează.

Iar acum se apropie de ea. Inima stă să-i sară din piept, o să-i zică ceva de o cafea, în sfârșit?! De când l-a văzut prima oară analizând-o de sus până jos, ca pe o hartă a cerului, făcând-o să roșească, s-a gândit c-o s-o invite la o cafea. O cuprinde brusc panica. Rujul… unde l-a pus? Oare s-a șters linia impecabilă a buzelor? Unde-o fi geanta? Nu prea mai are timp, nici de ruj, nici de parfum, nici de geantă, el se apropie prea repede, mers de bărbat hotărât, din câțiva pași a ajuns lângă ea, o învăluie o boare răcoroasă de *aftershave,* Dumnezeule, cât și-a dorit asta! Simte cum se apleacă spre urechea ei stângă, conspirativ, oare ce cercei și-a agățat dimineață? Aș vrea să te rog ceva, îi șoptește, e gata să strige da, sigur, spune odată!, doar gândește vorbele care i s-au oprit în gâtlej, nu trebuie s-o roage nimic, pentru el abia așteaptă să facă orice, el repetă, aș vrea să te rog ceva, spune odată! sper să rămână între noi, e clar că rămâne, eu nu prea știu să folosesc xeroxul, mai zice, aș vrea să-mi copiezi niște hârtii, cu maximă discreție. Doamne, și ea care credea… nici măcar nu se gândește s-o invite la o cafea! Ce-și închipuie boșorogul ăsta, că toate sunt căzute-n fund după el? Mâine, poimâine face o sută de ani, nici măcar nu e un bărbat interesant, cu toate amantele lui, ce-or fi găsit la el? Ce tupeu să-i ceară să-i copieze cine știe ce prostii, cine se crede? Dar știe că nu-l poate refuza, o fi prieten cu șeful. De ce a ales-o pe ea din tot biroul? De ce nu s-a dus la Răduleasca, să-i zică ea cum îi stă turul pantalonilor? Ea, Adina, e mai proastă? Nu-i mai proastă și sigur arată mai bine decât toate fufele care-i sunt amante, are forme perfecte, 53 de kilograme, unghii cu picățele după ultima modă, două genți de firmă și… Dar el mai șoptește ceva, îi simte răsuflarea caldă gâdilându-i urechea, parcă n-a auzit bine, întoarce capul, el și-a săltat ochelarii pe creștet, repetă, o invită la o cafea, când vrea, azi, mâine, azi vreau! e în stare să strige Adina, după program, zice el, Doamne, ce putea să gândească despre el mai înainte?! Sigur o să facă toate copiile pe care le dorește, se lasă

absorbită în ochii albaștri, nu mai știe de ea, se pierde, se îneacă, ce mai spune?

Nu mai spune nimic, a și ieșit din încăpere.

Dar ziua a început bine, nu mai e una pierdută.

Spre prânz, Andrada întreabă la ce oră să se strângă la ea.

— La nicio oră! spune Adina misterioasă.

Ochii mari ai Andradei devin imenși de uimire.

— Dar nu e marți ziua noastră?

Andrada a impus ca marți să fie ziua în care se întâlnesc cu toții, o dată pe săptămână. Citise cărțile nemțoaicei Monika Peetz, i-a venit ideea să facă la fel. N-a avut niciunul nimic împotrivă. Plecau de la aeroport împreună, se înghesuiau în mașinuța Adinei. Fără George, el nu venea niciodată, spunea că-l așteaptă mama cu masa. Nu putea fi cineva mai ursuz decât el!

— Nu puteți fi Doamnele de marți, insistase Lentilă, pe bună dreptate.

— Vom fi Gașca de marți!

De fiecare dată, înainte să urce în mașină, se întâmplă transformarea cu fetele, care aleargă cinci minute în baie: Andrada își îndeasă *deux piece*-ul *office* într-o geantă de voiaj și-și trage pe ea o pereche de blugi transformați în pantaloni scurți și o cămașă de flanel cu o inimă uriașă imprimată între sâni; Alina își pune hainele de birou într-un rucsac, după ce îmbracă un tricou mulat care stă să pocnească în dreptul sânilor și o fustă liliachie două palme deasupra genunchilor care-i lasă la vedere picioarele arămii până la cer. Oricare portar de serviciu la firmă cască ochii mari și face semnul victoriei, dar e clar că semnul are pentru el o altă semnificație decât pentru ele. Aura își trage pe ea un tricou lăbărțat cu doi ștrumfi teribil de albaștri care țin o pancartă cu „Să nu-mi spui un banc!”, în dreptul fiecărui ștrumf împunge câte un sân obraznic. Doar Adina nu se schimbă. Ea e șoferița.

O vreme merseseră în baruri exclusiviste, unde își propuneau să se comporte ca niște adulți cu experiență, cum făceau ceilalți clienți care nici ei nu păcăleau pe nimeni, dădeau peste aceeași adunătură obositoare de bărbați libidinoși cu început de burtă și ghiuluri pe cât mai multe degete, extrem de încântați de propriile persoane, și fete populare trăncănind, care nu erau chiar

prostituate, dar erau prea limpede în căutare de ajutoare financiare. Au constatat repede că răgușiseră urlând unii la alții să se audă, la fel ca orchestra care-și spărgea plămânii, printre perdele de fum, mai ales când își comandau băuturile, iar chelnerițele mai mult despuiate nu auzeau nici ele mai nimic în vacarmul acela, aduceau ce le trecea prin cap. Nu protesta niciunul, până în ziua în care tot Andrada izbucnise:

— Ce mă-sa! Parcă mi-a adus pipi de capră!

— Când ai mai băut tu pipi de capră?

N-a catadicsit să le răspundă.

Adina le-a propus să meargă la ea și din momentul acela locul de întâlnire s-a schimbat.

La Adina, joacă invariabil cărți, orice, fără să se enerveze vreodată, dar mai ales ascultă muzică, fetele dansează între ele, îl invită pe Lentilă, măcar să n-o mai soarbă din ochi pe Adina, le refuză, dar ele știu că dansează dumnezeiește, îl văzuseră. Preferă să rămână lângă Adina, o atinge uneori, ca din întâmplare, roșește. Adina nu simte niciun fior, e convinsă că n-o să fie vreodată îndrăgostită de el. Fetele nu-l lasă până nu cedează, muzica e adusă de el, fel și fel de tipi la modă, Sam Smith, dar și opusul lui, Drake, Rick Ross, mai ales Sonny Moore, cunoscut ca Skrillex, pentru care își luase două zile libere să-l vadă în concertul ținut de 1 mai la Mamaia, erau nelipsite CD-urile cu muzica lui electronică ce părea să nu se sfârșească, *dubstep* și *brostep,* își aruncau în toate direcțiile brațele, bâțâiau, uitau de ei, doar trupuri în mișcare, de parcă ar fi fost drogați. Niciunul nu se drogase vreodată. Fumează cu dezinvoltură, ca-n filme, ești tentat să crezi că-și repetă săptămâni la rând gesturile ca înaintea unui *casting* în care fiecare mișcare trebuie să fie perfectă.

Odată Lentilă le făcuse o surpriză. L-au văzut îmbrăcându-și geaca și grăbindu-se spre ieșire: Merg s-o aduc pe Luciile, a spus. Toate fetele au protestat, suntem destule, nu mai e nevoie de încă una! Dar el ieșise pe ușă, fără explicații, o jumătate de oră au făcut supoziții, e blondă? e brunetă? vreo puștoaică numai bună de nasul lui? unde-o ținuse ascunsă? A intrat val-vârtej cu o chitară atârnată de gât, le-a cântat de le-au dat lacrimile toată seara, n-au apucat să întrebe unde-a lăsat-o pe Luciile, au aflat târziu că B.B.King își numise la fel

chitara, s-au prefăcut că știau de când lumea, nu se cădea să pară niște inculte.

Lentilă bea bere de la începutul la sfârșitul serii, dar nu se îmbată. Doar se duce mai des să facă pipi. Râd de el. Beți și voi și o să vedeți! strigă el. Alina mai bea cot la cot cu Lentilă. Pe Adina un singur pahar o amețește. Aura se holbează din când în când la ferestrele din blocul vecin.

Ăia și-o trag cu lumina aprinsă! izbucnește. Unul și-a pălmuit nevasta!

Și ce-o doare pe ea?!

După vreo două, trei ore se opresc din joc, pe jumătate amețiți de băutură, se lăfăie pe canapea și fac planuri de viitor. Își imaginează lucruri mărețe, fel și fel de situații în care s-ar afla, își iau vorbele din gură, râd ca nebunele, se distrează de minune. Când Adinei i se face somn, le cheamă un taxi.

— La nicio oră, repetă Adina.

În seara asta Aura n-o să mai caște ochii cum și-o trag vecinii. Fata asta e de-o curiozitate morbidă, s-ar holba la nesfârșit la orice aiureală. Asta nu-nseamnă că să privești cum și-o trag unii ar fi o aiureală. Adina îi șoptește Andradei despre propunerea domnului M.

— Grozav! strigă Andrada.

— Ce e grozav? vrea să știe Lentilă.

— Tu vezi-ți de cifrele tale.

Andrada se întoarce spre Adina:

— O să-i spui în sfârșit pe numele mic?

Adina ridică din umeri. Nici măcar nu e sigură care îi e numele mic, ea știe de vreo trei.

5.

Stamate se gândi că era momentul cel mai bun să treacă pe la morgă, înainte să-și înceapă treaba cu adevărat. Poate bărbatul cu pironul bătut în cap, care sigur avea o legătură cu traficul cu droguri, îi lăsase vreun semn. Nu l-a luat cu el pe Petruș, n-avea rost să-l sperie de la începutul anchetei. Dacă povestea avea să continue cum bănuia el, vor mai da peste destule mortăciuni.

Nu-i spusese nimeni că n-avea ce să mai vadă dintr-o față făcută chiseliță.

Îl cunoșteau ca pe un cal breaz. N-a fost nevoie să le explice pentru ce venise, l-au condus la masa pe care se pregăteau să facă autopsia.

Nu băgaseră trupul la frigider, așteptaseră să se ocupe cineva de el mai repede. Corpul înțepenise, dar din fața zdrobită cu sârg, gospodărește, părea să se mai scurgă un firicel de sânge pe lângă ureche. O iluzie. Pironul înfipt în creștet semăna cu o antenă. Haine de vară prăfuite și pline de sânge. Niciun act. Niciun semn distinctiv. Nimic care să-l identifice în vreun fel. Îl căutaseră bine prin toate buzunarele. Nimic care să sugereze măcar demnitatea de om. N-aveau cum să afle cine este după chip, ăl de-l zdrobise o făcuse temeinic, să îngreuneze cât poate identificarea. Nu numai fața, genunchii îi erau sfărâmați, degetele zdrobite. Polițiștii abia reușiseră să-i ia amprentele, dar rezultatul încă nu venise sau rămăsese la vreun șef care nu socotea că subalternii trebuie să știe totul. Inspectorului îi fusese dat să vadă mormane de cadavre, tăiate, spintecate, împușcate, oase zdrobite, ochi scoși, spânzurați cu limba atârnând, dar foarte rar fusese vreunul stâlcit cu atâta ură, să nu-l mai recunoască nici mă-sa. Ar fi mințit dacă ar fi spus că nu-i venea să verse, dar nu se făcea să se arate slab alături de sanitarii care tăiau toată ziua cadavre. Niciodată nu ești destul de pregătit.

— Prea l-au pisat, de parc-ar fi vrut să aflăm cât mai greu cine e. Poa' să fie și-o-ntâmplare. Dar sigur ăia care-au făcut-o știau ce fac, cred că știau și cine e.

Îi căzură ochii pe mâna cadavrului de care fusese agățat un carton cu un indicativ.

— L-ai cunoscut pe Valer Grosu? îl întrebă un bărbat cu fața mâncată de vărsat, care-și făcuse loc lângă el și-i văzuse privirea căzută pe mâna cadavrului. E sigur el? Așa umblă zvonul.

— Unde-ai auzit asta?

— Primprejur, insistă fața ciupită.

Stamate nu lucrase cu Grosu, nu-i fusese prieten intim, nici apropiat, se știau din vedere, probabil stătuseră de mai multe ori în aceeași încăpere. Viața îi purtase pe căi diferite până de curând, de-abia îl revăzuse și nu mai auzise de el. Îl plăcuse mereu, se

oferea pentru cazurile mai ieșite din comun. Ar fi fost o pierdere.

— Cât de bine-l cunoști?

Fața mâncată de vărsat se aplecase peste masă, ridicase mâna cu cartonul cu indicativ și se holba la degete.

— Măiculiță, e chiar el! Câți Grosu să mai fi fost? Și care să aibă o mână ca asta? Nu-i știi mâna?

Toți din poliție știau de mâna stângă a lui Grosu, fără degetul mic și încă unul retezat pe jumătate, le pierduse într-o ispravă de pomină, în care o șleahtă de neisprăviți începuseră să-l tortureze înainte să-i apară ajutoarele să-l scape. Stamate privi mâna stângă a cadavrului, degetul mic nu era decât un ciot, următorul, retezat la jumătate.

— Poate mai sunt și alții fără două degete în lumea asta, încercă Stamate.

— În poliție, eu unul nu știu.

— Poate nu-i din poliție. Ca să fim siguri, ne mai trebuie și alte semne.

— Cum de nu s-au prins în prima clipă? insistă fața ciupită.

— Nu s-au uitat ca lumea, zise o voce. Sau poate nu știau. După mutră n-ai cum să mai distingi ceva, e tocat rău.

Stamate n-avea rost să-i întrebe ce căuta Valer Grosu aruncat în stradă în miez de noapte, ar fi ridicat din umeri, nu era treaba lor. Dacă polițistul se infiltrase în vreun grup, nu-i putea spune decât Șeful. Că-l depistaseră și-i făcuseră felul, sărea-n ochi.

Nu prea știa de unde s-o apuce. Era convins că în scurt timp vor fi copleșiți, el și Petruș, de probleme, vor veni rezultatele autopsiei, vor mai trece prin rapoartele anterioare ale anchetei, poate le sar în ochi vreun nume sau vreo faptă pe care n-o reținuseră, în mod sigur vor solicita informații unor companii de telefonie mobilă sau altor furnizori, poate va fi nevoie să afle dacă nu cumva vreunul dintre cei peste care vor da nu cumva fusese urmărit prin vreun ordin judecătoresc din motive de securitate națională. N-au ajuns acolo, vor vedea atunci dacă va solicita ajutor suplimentar.

Deocamdată are nevoie să gândească, să pună cap la cap fărâmele aflate, mai nimic. Spera să nu fie nevoit

să iasă din oraș, s-ar fi complicat prea mult treaba. Nu-i plăcea să conducă în afara orașului și când fusese obligat s-o facă dăduse mai mereu peste ofuscați că sunt călcați pe bătături de unul de la centru, de parcă ei n-ar fi fost în stare să-și rezolve singuri trebile. În indolența lor, nu erau. Măcar știa că are o linie deschisă tot timpul spre Șef, căruia să-i solicite orice, în caz de urgență.

Era un moment foarte potrivit să schimbe o vorbă cu el, deși trecuseră de-abia puțin peste două ceasuri de la întâlnirea lor. Numai câștiguri: se ținea de promisiune, părea că-i dă raportul, ba chiar îl implică și n-avea ce să mai zică mai târziu, când Stamate n-avea de gând să mai treacă prin biroul lui.

— L-ai văzut pe Grosu, l-a întâmpinat Șeful, mai mult să confirme decât să întrebe.

— Te-au informat deja?

Ignorându-i întrebarea, puse o alta:

— E sigur el? Unii se-ndoiesc.

— N-am cum să știu, e făcut praf, dar e acolo unul care-l cunoștea bine și bagă mâna-n foc.

— Dacă asta spun, îi cred. L-ai cunoscut.

— Oarecum.

— Grosu e băgat în poveste și nu mai dăduse un semn de multe zile.

— Înseamnă c-a aflat ceva, altfel nu-i luau maul.

— N-o să ai nimic împotrivă să te ocupi și de cazul ăsta.

— Glumești. Nu-i mai importantă rețeaua?

— E mai importantă. Dar ceva-mi spune că cele două se leagă.

— Adică se ocupa și el tot de asta?

— E posibil.

Stamate simți cum îl cuprinde furia. Trebuia acum să-și răzbune și un coleg. Și mai mult era furios de sentimentul că pășește pe teren nesigur.

Scrâșni:

— Câte mai trebuie să știu și nu mi-ai spus de la început?

— Nici n-am avut timp. Și Grosu n-avea nicio legătură cu povestea ta.

— Adică nu era infiltrat printre dealeri de droguri?

— Ba da.

— Ș-atunci cum n-avea legătură cu povestea mea? Mai sunt și alții?

Șeful ridică din umeri.

— Habar n-am. Le-am dat libertate deplină ăstora de la droguri să-și facă politica. Să nu spună nimănui până nu-ncheie totul. Nici măcar mie. Prea începuse să se afle ce fac și pe unde-și bagă nasul.

— Halal politică.

— Nu te-ntrece cu gluma.

O vreme, cei doi s-au privit fără vorbe.

— Mi se pare pân-acuma o aiureală, a spus Stamate.

— La care parte te referi?

Hotărâseră demult, pe când lucrau la cazuri împreună, să se tutuiască, cum fac toți camarazii într-o meserie periculoasă. Dacă vreunul dintre ei cădea rănit sau mai rău, o mierlea în vreo acțiune, nu se putea duce celălalt la nevastă să-i spună, știi, domnul Cutare a pățit-o. La Stamate era simplu, n-avea pe nimeni la care să se ducă cineva, nu mai avea nevastă, era singur. A continuat să-l tutuiască și după ce-a ajuns șef. Acela părea că i se bagă pe gât o doftorie amară, dar n-a avut vreodată tupeul să-i spună să renunțe.

— La tot, a zis. Țin să-ți amintesc că vreo trei echipe înaintea mea n-au stabilit nici măcar prioritățile.

Nu conta ce spusese Stamate, șeful o ținea pe-a lui.

— Trece timpul.

— Știu.

— Și deja au început să mă întrebe.

— Vrei să renunț?

— Vrei să propun o sancțiune? E o chestiune de reputație.

— Am știut din clipa în care am acceptat că, dac-o dau în bară, pot să mă socotesc scos la pensie mai devreme. Nu trebuie să-mi reamintești.

— Ai acceptat.

— Poate sunt masochist. Sau vreau să mă sinucid.

S-a făcut că nu-nțelege unde bate.

— Ai nevoie de o echipă mai mare, a spus.

— Nu de echipă. De lămuriri.

— Ascult.

— Cum a dispărut dosarul?

— Ai și aflat. N-a dispărut.

— Dar fotografiile?

— Cercetăm.

— Ziceai că nu mai sunt lucruri pe care nu mi le-ai spus.

— S-a-ntâmplat când am renovat sediul și am mutat arhiva dintr-o încăpere în alta.

— Chiar nu mă interesează explicațiile. Eu vreau să știu unde-s fotografiile. Nici măcar asta. Cine le-a luat. La o adică nici asta.

— Te hotărăști ce vrei?

— E cineva în spatele poveștii care le-a cerut. Nu se poate altfel. Care a dat o dispoziție. Unul ca tine. Poate mai mare ca tine. Sigur mai mare ca tine.

— Vrei să spui că s-a strecurat unul printre noi?

— Nu spun nimic. Mă gândesc doar că numai cineva cu putere mare ar fi fost ascultat. Și-și putea ascunde urmele. Poate nici nu-i din poliție.

— Nu vreau să știu ce-ți trece prin cap.

— Nici eu nu vreau. Dar e de aflat.

6.

Vasilescu a vorbit primul. Stamate nu prea știa ce hram poartă, dar salopeta în care era îmbrăcat aducea mai degrabă a haină militară lejeră, doar că-i lipseau tresele. Nu-l surprindea, totul era incognito. Nu i se spusese cu cine avea să se întâlnească, nici scopul. Îl chemaseră de urgență, abia plecase din sediu. Omul nici măcar nu s-a prezentat, sigur se gândea că unul ca el e imposibil să nu fie cunoscut. Sau că nu trebuie să fie cunoscut. Cei ca el sunt cât se poate de aroganți. Lui Stamate i-a șoptit Petruș cine este. Vasilescu avea în față câteva foi și un dosar subțire doar să se dea important, n-a citit din ele, nu și-a aruncat măcar o privire pe ele, Stamate se gândea că foile trebuie să fi avut într-un colț de sus ștampila strict secret. Voia doar să sugereze că-și merită funcția, care nu putea fi decât una mare. Și că le face celorlalți o favoare că le vorbește, dar și că fără ce avea el să le spună ar fi bâjbâit ca niște tembeli. Stamate se mai întâlnise cu tipi dintr-ăștia infatuați.

A dat să spună ceva, dar Vasilescu a ridicat brațul drept, cu palma îndreptată spre el, să-l oprească, încă nu le zisese el ce avea de zis. Nu-i chemase să-i audă pe ei. Nu-l interesa. Avea ceva de transmis.

A făcut o analiză bine documentată, o învățase pe de rost. Sau chiar știa să dea din gură. Nu trebuia să se hazardeze. Nici să țopăie de bucurie când prindeau vreun dealer. Nu prea mai voiau arestări de plevușcă. Trebuia să ajungă la capul șarpelui. Știau asta și fără să le atragă el atenția. Începuse să-l plictisească, Stamate se pregătea să se ridice și să iasă din încăpere, cu orice risc, capul nu i-l puteau tăia, încă aveau nevoie de el. Atunci Vasilescu a spus lucrurile interesante și el a ciulit urechea. Printre adolescenții căzuți în mrejele drogului se afla și băiatul primului ministru. De fapt, gașca lui de la un liceu de fițe. Vasilescu n-a spus că liceul ar fi fost de fițe, știa Stamate. Nici nu l-a zugrăvit pe puști ca fiind inconștient, înfumurat, nedisciplinat, delăsător, știa Stamate din ce citise, băiatul mai fusese implicat într-o poveste petrecută la munte cu un profesor de sport și o fată atât de amețită de băutură că se aruncase pe fereastră, să se dea mare. Poate era disperată, cine știe ce pățise. Poate fusese împinsă, nu se stabilise, ancheta fusese curmată brusc. Cert era doar că fata rămăsese beteagă pe viață și refuza să spună ce se petrecuse. Lui Stamate nu-i ieșea din cap că o plătiseră bine sau o amenințaseră. Vasilescu spunea doar că fiul premierului și colegii lui erau victime inocente. De parcă cineva îi obligase să testeze drogul, li-l băgase cu forța pe gât. Stamate nu credea o iotă.

Însă prezența lui Vasilescu însemna că se declanșase un mecanism, se puseseră în mișcare niște forțe. Primul ministru e însoțit de sepepiști oriunde merge. Și familia îi e observată atent de la oarece distanță, tot timpul, oricând te poți trezi cu vreun descreierat care răpește oameni ori scoate cuțitul. E așa oriunde-n lume. Puștiul reușise cumva să scape de ochiul băieților agili și se drogase la greu. Era greu de crezut, chiar imposibil, că se drogase laolaltă cu sepepiștii, scandalul ar fi fost cât casa, dar în altă curte, nu la poliție. Asta încerca Vasilescu să evite? În cursul nopții, puștiul ajunsese la spital. Vasilescu n-o spunea, dar Stamate își închipuia ce se petrecuse, cum izbucnise scandalul instantaneu. Înainte să se crape de ziuă, primul ministru i-a cerut socoteală ministrului de interne, l-o fi amenințat cu demiterea dacă nu rezolvă chestiunea urgentisim. Noroc că ministrul era cu scaun la cap și n-a

recurs pe loc la un țap ispășitor, să-l liniștească pe premier. Dar o s-o facă, dacă nu distrug cât de repede rețeaua. Premierul l-a chemat și pe șeful serviciilor secrete. Era furios la culme. O țară în care nici poliția, nici serviciile secrete n-au habar cum apar rețelele de droguri înseamnă că e una neguvernată. Alegerile care băteau la ușă ar fi putut pune capăt carierei politice a primului ministru. Inadmisibil. Premierul era îngrijorat pe bune și de soarta băiatului. Se număra printre cei în comă. A bătut cu pumnul în masă. Interlocutorilor, cât erau ei de generali, li se va fi făcut inima cât un purice. Știau că povestea că au de dat socoteală doar Parlamentului era doar o poveste, apă de ploaie, depindeau total de vrerea primului ministru. Puteau fi pe loc demiși, puteau ajunge în cine știe ce fundătură de țară, ocupându-se de arhive sau și, mai rău, să cerceteze furtul găinilor vreunei babe surde, cum aproape se întâmplase cu Stamate. Au promis marea cu sarea. Serviciile secrete se implicau în afacerea care devenea o problemă de stat.

Vasilescu era legătura cu poliția, transmitea ceva, cam incoerent și fără detalii, de parcă s-ar fi temut că, dacă spune prea multe, ajunge povestea în presă. Nu de la polițiști ajungea în presă, ci tot de la ei, voiau să testeze pulsul sau să se dea importanți. Dar Stamate știa să priceapă din frânturi, îi era suficient. Se putea aștepta la sprijin, era bine. Trebuia să fie atent la ce solicită. Să nu calce pe vreo bătătură simandicoasă. Dar mai ales simțea că vor fi ațintiți asupra lui zeci de ochi, își putea frânge gâtul mai repede decât oricând în întreaga lui carieră.

Orice ar fi întrebat, ar fi fost o reacție prostească, Vasilescu nu venise să răspundă la întrebări. Omul a mai adăugat:

— Nu e o chestie personală.

Stamate era convins, dar trebuia să țină cont și de dimensiunea personală.

După ce Vasilescu și-a terminat expunerea, șeful a insistat să meargă în biroul lui. Peste tot era o forfotă cum nu mai văzuse din vremurile bune, când toți se pregăteau să participe la vreo lovitură. Aflaseră. Pe un perete fuseseră agățate hărți care indicau locurile unde fuseseră prinși dealeri. Între ele erau trasate cu marker

roșu linii de legătură, ușor tremurate. Fotografii mari înfipte în panourile de prefabricate agățate pe un alt perete prezentau câteva incinte abandonate unde se crezuse că sunt baze ale traficanților, subsoluri, pivnițe cu lumină chioară, hale din care hoții de fier vechi continuau să fure, oricâtă pază angajau proprietarii. Erau cele vechi și știute. Cine știe câte mai apăruseră între timp. Operatorii de la calculatoare comparau datele strânse în toată țara, cifre și nume de traficanți defilau în coloane pe ecrane. Însemna că drogul se răspândise. Șeful i-a cerut să-i detalieze ce avea de gând să facă.

— N-am niciun plan, a spus.

— Au trecut patru ore de când ești în poveste. Întotdeauna ai un plan, a replicat. Ai văzut că-i groasă și trebuie să cooperăm.

— Vorbești serios? a întrebat Stamate cu cea mai inocentă voce.

— Nu ți-a fost clar?

— N-a adăugat decât un strop de condimente la mâncarea pe care-o știam. Nu văd ce e nou. Datele problemei nu s-au schimbat, e valabil ce-am stabilit înainte.

— Glumești?

— Câtuși de puțin. N-am de gând să mă-ncurce fel și fel de trepăduși în salopete militare.

— Apariția lui înseamnă că treaba-i cotoiasă.

— Nu fi paranoic!

În final, Șeful a-nghițit ce-i spunea. Părea bucuros să n-aibă nicio răspundere. Regreta doar că nu-i ceruse să-i dea în scris că refuză orice ajutor. Dar ar fi fost prea de tot, până și el simțea că nu poate să-ntindă prea mult coarda.

Nu s-a lăsat să n-aibă ultimul cuvânt.

— Ce declarăm presei?

O întrebare bună. Stamate știa de asaltul televiziunilor și că mai mulți reporteri nu se dezlipeau de ușa șefului. Li se vor mai alătura și alții, când se va afla de progenitura primului ministru, le dădea o oră, două să afle, până-n prânz. Aveau să spună că aflaseră „pe surse”, ceea ce însemna întotdeauna că e adevărul gol-goluț, fără amănunte.

— Cât mai puțin posibil, a spus Stamate. Cât n-ai totul sub control, nu-ți permiți să implici presa.

— Trebuie să le dau ceva.

— Dă-le ce vrei, ești șef. Ai o purtătoare de cuvânt isteață care, cu zâmbetul pe buze, minte de-ngheață apele. Pune-o să născocească ceva. Dar nu le vorbi de mine, nu-i trimite pe urmele mele. N-am nevoie nici de hărțuire, nici de glorie. Altfel, abandonez în clipa următoare.

7.

— Informația asta e pentru tine, Sorine.

Sorin Năstase abia venise la redacție, șontâcăind, îl aștepta bomba, câteva vorbe într-un plic: fiul primului ministru era la reanimare. Drogat. Sursa era indubitabilă, dar încă n-avea voie să spună nimănui. S-ar fi iscat un scandal cât casa. Mai mare decât cel din urmă cu un an, când suferise atâta. Orice făcea de atunci, se trezea rememorând în fracțiuni de secundă coșmarul. Doctorul Milică l-a sfătuit să nu se împotrivească amintirilor, așa le va toci. Doctorul avusese dreptate, retrăia la fel de des ce se petrecuse, dar se risipise intensitatea de la început, de parcă ar fi privit la povestea cuiva, la un film. Suportabil.

Toate i se trăseseră de la reportajele lui despre droguri și drogați. Într-o seară, n-a mai ajuns acasă. În apropierea blocului în care locuia, pe aleile întunecoase, i-au aținut calea trei tipi vânjoși cu fețele mânjite cu funingine, băști îndesate pe cap și boxuri în mâini. Era atât de întuneric, că nu reușea să le distingă trăsăturile, totul s-a petrecut fulgerător, dar sigur nu-i mai văzuse în viața lui. L-au lovit fără vorbe, toți odată, cu furie, gâfâiau, n-avea cum să se apere. Când i-au pârâit coastele, i s-a tăiat răsuflarea. Metalul boxului i-a spart maxilarul, dinții și nasul, i-a crestat obrazul, l-a făcut să sângereze abundent. În clipa în care leșina de durere, prăvălindu-se pe caldarâm, a simțit cum continuă să-l lovească cu picioarele, i-a fulgerat prin minte că n-are cum să moară, că e doar un accident.

N-a știut cine l-a găsit pe stradă, cine a chemat salvarea, cum a ajuns la spital. S-a trezit târziu, anesteziat, era dimineață, lângă el ședea pe un scaun Eliza, nevastă-sa. Sau fosta nevastă. Abia putea

întredeschide ochii învinețiți și umflați de lovituri. Pe jumătate era înțepenit în ghips și avea bandaje aproape peste tot, îl bumbăciseră profesional. Nu să-l omoare, ci să-l scoată din uz. Să-l învețe minte și să-l sperie. Cei trei învățaseră școală cum trebuie, aproape că erau de admirat. Ar fi vrut să-i afle, dar era convins că n-o să-i găsească nimeni niciodată, chiar dacă își fac veacul în continuare sub nasul poliției. Poate că se va fi întâlnit deja, în vreo zi oarecare, cu ei și va fi schimbat câteva vorbe, n-avea cum să-și dea seama, în noaptea atacului nu scoseseră un cuvânt. N-avea rost să-i caute. Mai important era cine-i trimisese. Avea bănuieli, le ținea pentru el, n-avea cum dovedi. Câteva ziare de dimineață relatau despre agresarea celui mai în vogă reporter de televiziune, implicat în dezvăluiri incendiare privind traficul cu droguri. N-a apucat să mai audă ceva din ce i se citea, a leșinat din nou.

Când s-a trezit iarăși, nu știa dacă trecuseră câteva ore sau câteva zile, nici nu-l interesa. Ardea de nerăbdare să afle ce se mai întâmplase. Se declanșase o nebunie, polițiști, criminaliști, doctori, ziariști se agitau de două zile. Postul său de televiziune difuzase un reportaj din spital, habar n-avea cum filmaseră. Obținuseră o dispensă să dea pe post și imagini cumplite din spital. Sorin zăcea ca o mumie, înfășurat aproape tot în fețe, medici și asistenți roiau în jurul lui. Era impresionant. Se spunea direct că era victima traficanților de droguri, se cereau măsuri aspre de pedepsire. Postul de televiziune făcuse o interpelare ministrului de Interne. Nu se mai pomenise așa ceva.

Doctorul Milică declara că ziaristul o să scape cu viață, dar va rămâne cu sechele și va fi nevoit să petreacă multă vreme în spital, înainte să-și revină.

Purtătorul de cuvânt al poliției bălmăjea într-un limbaj de lemn promisiuni că toți cei implicați vor fi deferiți justiției și populația nu trebuie să-și piardă încrederea în acțiunile forțelor de ordine.

Toate ziarele avuseseră subiectul pe prima pagină, cu fotografii din spital. Unul dintre ele relata pe scurt din textul ultimelor reportaje televizate ale lui Sorin. Implicările săreau în ochi. Cititorii care interveniseră pe forumuri înfierau neputința politicienilor incapabili să facă legi drastice. Îndată după reluarea în ziare a textului

reportajelor semnate de Sorin, întregii mass-media i-a parvenit un comunicat de presă din partea unui om de afaceri dornic de un fotoliu parlamentar, care dezavua vehement orice atragere a numelui său în traficul cu droguri. Mai mult, anunța că împotriva tuturor celor care susținuseră sau preluaseră afirmația înaintase deja procese de calomnie și cerea daune morale enorme. O poliloghie plictisitoare care enumera acțiunile benefice în care se angajaseră firmele sale de-a lungul anilor – ajutoare acordate pensionarilor, construirea unui drum comunal, construirea unui cămin de bătrâni și ridicarea unei biserici – și se încheia cu promisiunea că sumele obținute drept daune vor fi investite în construirea de alte biserici și cămine pentru bătrâni. Comunicatul a fost publicat de întreaga presă, fără comentarii.

La câteva ore după declarația purtătorului de cuvânt, poliția anunța că a prins doi dintre făptași și era pe urmele celui de-al treilea. Erau clienți vechi ai poliției, unul abia ieșise de la închisoare, unde ispășise câțiva ani pentru tâlhărie. Cei arestați negau vreo implicare, susțineau că habar n-aveau cine e Sorin Năstase.

— Sunt sigur de asta, nu se abțin să nu mormăie Sorin.

Se văzu curând că cei doi aveau suficiente resurse să-și angajeze unul dintre cei mai bine plătiți avocați, celebru pentru câți criminali notorii scăpase din mâna justiției. Avocatul era convins că va demonstra că nu există nicio legătură între clienții săi și traficul cu droguri sau ziaristul agresat, căruia îi dorea însănătoșire grabnică.

— Se mișcă, mormăi Sorin.

— Ce spui? întrebă Eliza care nu-nțelesese mormăiala lui.

— Se mișcă, silabisi el, cu mari dureri.

— Da, ai dreptate, lucrurile se mișcă. Dar să nu speri că se pune capăt traficului, își fac de cap în continuare.

A privit-o, pe cât putea, nedumerit.

După o vreme în care părea că stă în cumpănă dacă să-i spună ori nu, Eliza îi istorisi ce știa din spital. Cu două zile mai înainte aduseseră trupul zdrobit al unui băiat de școală care se aruncase de pe blocul în care

locuia; consumase etnobotanice. Cu o seară înainte un tânăr de douăzeci și patru de ani fusese adus de ambulanță după ce-și tăiase rudele cu cuțitul, se mutilase și pe sine, fusese violent cu polițiștii și medicii; nu știa nimeni ce consumase. Într-o rezervă alăturată era o puștoaică de liceu în comă, n-aveau habar cum o cheamă, n-avusese niciun act la ea, căutaseră prin toate școlile orașului o fată care să lipsească de două săptămâni, dar probabil fără pic de zel, nu găsiseră nimic; analizele spuneau că înghițise o doză puternică de substanțe complet neștiute, doctorii ridicau din umeri când erau întrebați dacă-și mai revine.

Sorin a intrat într-o stare de agitație, Elizei îi părea rău că-i spusese atâtea. A înțeles până la urmă ce-o roagă: să le ceară celor de la televiziune să trimită o echipă de filmare, vrea să-și continue seria de reportaje din spital. Până a doua zi dimineață, când a venit cameramanul Ionuț, cu care filmase până atunci, a reușit să scrie câteva paragrafe. Era suficient. A rugat-o pe Eliza să i le citească cu glas tare, să audă cum sună, părea mulțumit. I-a cerut lui Ionuț să-i ia un sincron doctorului Milică despre substanțele necunoscute ingurgitate de noii pacienți și s-o filmeze pe fata în comă.

— N-or să mă lase s-o dăm pe post, a protestat el.

— Or să ne lase de data asta, a insistat Sorin. Întoarce-te, când termini. Vreau să înregistrez și eu ceva, pentru finalul reportajului. Fără imaginea mea, doar voce, cu vorbele alea vreau să închei montajul.

Eliza i-a rugat pe cei de la televiziune să-i instaleze un televizor în cameră. Seara au văzut unul lângă altul reportajul.

Nimic nu se schimbă în comerțul cu etnobotanice, scrisese Sorin. Continuă să moară oameni și să se petreacă crime. Copii și adolescenți sunt ademeniți mai departe, la orice colț de stradă se vând nestingherit plicuri cu vise. Dacă vrei să afli ceva, ești bătut și băgat în spital. În spitalul în care se afla reporterul, ajunsese în seara dinainte un tânăr violent; a scăpat, cu traume. Mai devreme, fusese adus trupul fără viață al unui licean remarcabil, olimpic, care se aruncase de pe un bloc. Medicii sunt neputincioși, poliția ridică din umeri, parlamentarii se ceartă între ei, în loc să dea legi.

Vocea chinuită a lui Sorin, care pronunța cu greu cuvintele, încheia reportajul:

— Pe un pat de spital, nu departe de mine, stă o fată în comă de două săptămâni. Nimeni nu știe cine este, n-avea niciun act la ea când a fost găsită, nimeni n-o dă absentă prin școli. O indiferență totală, parcă n-ar avea părinți, profesori, prieteni. Îmi e greu s-o filmez, legea spune că nu e bine, dar trebuie s-o fac, poate o recunoaște cineva. Să redevină din obiect, un om. Poate o să-și revină și o să spună prin ce a trecut. Dacă o să-și mai amintească ceva. N-o recunoaște nimeni?

A fost o bombă, momentul de glorie pe care și-l visează orice ziarist. Reportajul a fost reluat de multe ori, a apărut pe internet, cu zeci de mii de accesări. Cei care protestau, că nu se poate să dai pe post imagini atât de dure, erau o infimă minoritate. Poliția a prins până la urmă o grupare de vânzători de etnobotanice. Au ajuns la pârnaie pentru mulți ani. S-a votat o lege de interzicere a traficului. Politicianul care îi tratase pe toți cu aroganță a fost dezavuat de colegii de partid, dar toată lumea era convinsă că era apă de ploaie, până la alegeri se dădea o vreme la fund, pe urmă sigur reapărea, era putred de bogat, pe banii lui trăia și partidul. Fata care zăcuse în comă săptămâni la rând și-a revenit, s-a aflat că o cheamă Cristina Milena, dar acum era un zombi, nimeni n-o mai recunoștea. O asociație a drepturilor omului îl propusese pe Sorin pentru un premiu, nu breasla jurnaliștilor care alesese pe cineva susținător al puterii. Lui Sorin nu-i păsa. Trecuseră trei luni și abia se dăduse jos din pat. Umbla greu, cu cârje. Și acum, după un an, încă mai târăște un picior și folosește o cârjă.

Privea biletul trimis de doctorul Milică, sursa lui de încredere totală. Se vedeau la câteva săptămâni, când doctorul ieșea din tură, la un pahar de whiskey până dimineață. Doctorul era din ce în ce mai slăbit, știa că va muri în curând, dar voia să lucreze până-n ultima clipă. Acum îi trimisese niște mâzgăleli aproape incoerente, numele băiatului și numele liceului, mai mult trebuia să deducă singur. Doctorul Milică riscase enorm și că scrisese atâta, Sorin se gândea că spitalul e împânzit de sereiști, atenți să nu scape vreo informație dincolo de porți. Se mai gândea dacă exista vreo legătură între

reportajele sale televizate din ultima săptămână și știrea uluitoare pe care o avea în mână. Cel mai probabil exista o legătură. Dar, ca întotdeauna, bâjbâia și avea să bâjbâie încă o vreme.

În clipa în care a intrat în biroul șefei Știrilor să-i spună despre ce vrea să se ocupe toată ziua, pe ecranele peretelui de televizoare cu toate posturile de știri, românești și străine, rula deja informația că fiul premierului ajunsese drogat și în comă la un spital. Se declanșase vacarmul, cineva lăsase știrea să se strecoare și noua superbă purtătoare de cuvânt a poliției își găsea cu greu cuvintele cu care să-i amețească și să-i conducă pe piste false pe ziariștii care dăduseră năvală.

— Cum de n-am știut mai înainte? s-a zburlit șefa, niciodată mulțumită.

— Avem mai mult decât știu ăștia, a replicat Sorin.

— De ce n-avem și noi un breaking news?

— O să avem mai mult când ei nu vor avea nimic.

— Te ascult.

— Știu la ce spital a fost dus.

— Vrei să spui că ceilalți n-au habar?

— Nu, deocamdată.

— Or să afle în cinci minute. Poliția va fi obligată să le spună unde este. Se vor repezi ca uliii, cu orice car de transmisie disponibil. Ce-o să avem în plus?

— Noi vom fi deja acolo. Știu cum să intru. N-or să-i lase, sau când or să-i lase, vom avea deja totul filmat.

— Sper că știi ce faci. Nu vreau să trăiești din gloria de anul trecut și să-ți rupă din nou spinarea. Nu vreau nici să-și trimită premierul ciracii pe capul meu.

— Contează pe mine. Am plecat.

— Ascultă-mă, ia-o pe Ileana cu tine.

— Nici nu mă gândesc! Cu Ileana vorbești tu, n-am chef de certuri.

8.

Ileana Caragea, cel mai vechi reporter special al postului de televiziune. Celebră după ce obținuse un premiu Emmy pentru seria de anchete *Tu ştii ce mai face copilul tău?* Niciun român nu ajunsese atât de departe.

Stârnise fără dubiu invidii cât carul, unii nu oboseau să spună că și reportajele lor erau demne de premii, dar se resemnau, pentru că așa e-n viață, nu toți câștigă. Nu merge să cumperi un asemenea premiu, încercaseră unii, făcându-se de râs. Trebuie să fii bun cu adevărat și să ai și un dram de noroc. Și-au zis atunci că Ileana are baftă cu carul. N-a reacționat. Erau convinși că tăcerea ei însemna că n-o să-i mai ajungă nimeni nici cu prăjina la nas, dar spre surpriza tuturor nu se schimbase deloc. Doar era mai închisă în ea. Motivul era însă altul. În scurt timp se întâmplase să plece în Spania, nu mai auziseră de ea câteva luni, gurile rele insistau că își căuta un prinț și-o să le dea din nou cu tifla.

De fapt, plecase cu o treabă cât se poate de primejdioasă, rugată de patronul sorei sale vitrege, Ilona: să-i caute, cu discreție, sora dispărută. Peste noapte Ileana intrase într-un pocinog cât casa, era să-și piardă și viața. Pe toate i le povestise unui scriitoraș, Stelian Țurlea, care mai scrisese o carte despre relația ei năbădăioasă cu Ilona și nu s-a lăsat nici acum, înainte să-i spună ea să se abțină, tipărea *Te voi răpi la noapte,* aventurile ei spaniolești, până la un punct romanțate, pe care le recitea cu neplăcere când voia să-și reamintească cum sfârșiseră primejdiile prin care trecuse. Și care o făcuseră mai introvertită, speriată de câte schimbări ale sorții pot apărea în meseria nevinovată de jurnalist.

Când l-au arestat, în Spania, pe traficantul Manolo Ramirez și pe un român cu care lucra mână-n mână, Sile Clămparu, parcă se declanșase iadul, polițiștii au descins într-o mulțime de locuri, au ridicat pești la grămadă, traficanți de femei și de droguri, falsificatori de carduri și o droaie de prostituate. Multora le-au dat drumul peste noapte, dar niciunul dintre avocații buni la toate n-a reușit să-i scape pe toți și aveau să urmeze procese lungi, în Spania și în România. Isprăvile apăruseră în știrile de primă pagină ale tuturor ziarelor, cică printr-o operațiune secretă a polițiștilor români și spanioli se reușise dezmembrarea unei rețele de traficanți care fusese urmărită de doi ani.

— O să ai ce scrie și tu, îi spunea Tatarabuela, stră-stră-străbunica de peste o sută de ani care o ajutase să reziste în lunile din Spania.

Tatarabuela nu era convinsă c-o să se facă curățenie. Ca și presa locală, credea mai degrabă că-n spatele celor arestați mai erau personaje la care nu se ajunsese, protejate de toată lumea, cei arestați erau mari, dar încă plevușcă, creierul sau creierele zburdau libere ori se ascundeau sub cine știe ce măști. N-avea de gând să-i facă Ilenei filosofia lumii interlope, dacă voia să afle mai multe, să pună mâna pe carte. Ea, Tatarabuela, o chemase pentru că mai avea o veste, o luase cu încetișorul s-o pregătească. Ileana întrebase de Claudia, sora nu știu cui. O găsiseră pe Claudia. Asta, da veste!

Era ascunsă sau ținută cu forța sub alt nume într-un sanatoriu al unui portughez despre care lumea era convinsă c-o să ajungă după gratii, deși el se jură că e doctor cinstit și-și îngrijește pacienții așa cum cer familiile lor. Tatarabuela nu era sigură cum o descoperise poliția, dăduse peste niște însemnări, aflase de la Manolo, care mai dădea pe goarnă ca să-și reducă pedeapsa, ori toate la un loc. Nici nu mai conta. Femeia nu era în starea cea mai bună, Tatarabuela aflase că era cam incoerentă, avea amintiri vagi despre ce i se întâmplase, dar se ținea pe picioarele ei, voia să se-ntoarcă în România, asta spusese tuturor, iar medicii care o consultaseră chemați de poliție erau de părere că își va reveni. Dacă Ileana voia s-o vadă, o să apară a doua zi la o conferință de presă în care polițistul din fruntea anchetei, Oscar Delavilla, avea să anunțe tot ce se putea anunța despre anchetă și arestări. Tatarabuela era convinsă că Oscar Delavilla n-avea să spună decât un bob din ce știa și știa doar un bob din ce se petrecuse.

Înainte să plece, Ileana a îmbrățișat-o pe Tatarabuela cum nu mai făcuse de multă vreme cu nimeni. Aproape îi dădeau lacrimile la gândul că cine știe dacă o mai vede când va reveni din Spania. Dacă va reveni.

— Fetițo, te credeam mai tare! a scuturat-o Tatarabuela. N-ai învățat nimic din suta mea de ani?

Au râs amândouă în hohote, Ileana și-a șters lacrima și și-a luat rămas bun.

Firește că a ajuns la conferința de presă cu mult înainte să înceapă, dar măcar câștigase un loc în primul rând. Oscar Delavilla a confirmat cam tot ce știa Ileana de la Tatarabuela și din presă. O interesau mai mult

numele românești căzute în plasă, era nostim să-l auzi cum le pronunță, dar nici ele nu erau faimoase. A reținut doar că pe Sile Clămparu îl vor judeca în România. Era clar, cu justiția de-acolo, avea să se-ntoarcă după câțiva ani la ce știa să facă mai bine.

Când au adus-o pe Claudia, Ileana a înmărmurit. Era slabă ca un ogar, cu părul foarte scurt tuns, aproape rasă în cap, în haine închise la culoare care cădeau lălăi pe trupul ce evident că fusese atletic cândva. Dar nu toate astea au făcut-o să cască gura, incapabilă s-o întrebe ceva, ci asemănarea uluitoare cu soră-sa Ilona, nu neapărat prin trăsături, ci prin aer, privire și atitudinea sfidătoare. Chiar și în halul în care arăta, doar că nu spunea: măi, fraților, vă puneți cu mine? De ce nu-i spusese toate astea Memé Florescu, când o rugase să se ducă după ea?

Ileana s-a ridicat să plece chiar înainte ca polițistul să-și încheie conferința și pe când ieșea din sală și-a văzut propria soră, pe Ilona. Să-i stea inima în loc! Ce căuta acolo? Când venise? Pe cine urmărea? Ilona, o știa ca pe-un cal breaz, nu făcea vreun lucru fără gândul la un profit. Ce urma să câștige? S-a dus la ea și a dat s-o îmbrățișeze, dar s-a ținut bățoasă:

— N-oi fi vrând să trecem la dulcegării de față cu toată lumea asta…, i-a zis.

A întrebat-o totuși:

— Ce-i cu tine aici?

A stat câteva clipe pe gânduri, dacă să-i spună ori nu, după care a zis:

— Ca și tine.

— Adică?

— S-o caut pe Claudia.

Memé Florescu nu mai avusese încredere și-o trimisese și pe Ilona s-o caute? Sau o trimisese pe urmele ei, ale Ilenei? S-o verifice? S-o controleze? Era teribil de intrigată.

— Să-mi povestești, a zis.

— O s-avem timp.

— Unde stai? a schimbat Ileana vorba, înțelegând că nu era locul de confesiuni în forfota din jur și cu atâtea urechi ciulite către toată lumea.

I-a zis numele unui hotel. Era să leșine, n-ar fi avut bani nici să intre în hol!

— Vrei să vii să vezi? a întrebat-o.

— Nu, mulțumesc, a spus repede, am multe de transmis la București și n-am timp acum. A bănuit-o pe loc că spera să facă măcar un început de icter când o să-i vadă camera. Nu era să-i dea satisfacție chiar din prima clipă.

S-au întors cu același avion. În timpul zborului, au stat de vorbă. I-a spus că Memé Florescu n-avea niciun amestec, fusese numai ideea ei să vină în Spania, proastă până la cer, a zis asta de mai multe ori. Din mutra Ilenei se vedea fără îndoială totala nedumerire. Ilona s-a pus pe povestit, după ce i-a cerut de vreo zece ori să-i jure că n-o să mai spună nimănui, n-o să scrie în vreun nenorocit de ziar, că-i știe ea pe ăștia, ziariștii, și mai ales să nu-i spună mamei. Parcă n-ar fi știut că mama era mai degrabă mama ei și că Ilenei îi era vitregă chiar la propriu, și n-aveau schimb de confesiuni, deși Ileana se străduise din toate puterile să se poarte ca o fiică model.

A aflat cum Ilona fusese prin toate barurile pe unde fusese și ea, întrebând de Claudia și primind numai ridicări din umeri, de parcă ar fi căutat o nălucă, cum o agresase un românaș într-o seară și ajunsese cu capul aproape spart într-un beci care părea al poliției, fără să fie, cum zăcuse închisă vreo săptămână, se purtau frumos cu ea, nu mai înțelegea nimic. Până a apărut polițistul care ținuse conferința de presă și-a lămurit-o că-i dă drumul în clipa în care arestează niște traficanți de femei, români și spanioli, treaba era iminentă, cel care o agresase acceptase să coopereze și să-i dea în gât pe toți sau pe cât mai mulți, dar mai înainte fusese obligat să-și arate vrednicia eliminând-o pe Ilona, se arătase prea curioasă și începuse să încurce niște cercetări, șefii lui erau convinși că îi luase gâtul și de aceea Ilona nu trebuia să apară în lume cu niciun chip.

Polițistul Oscar Delavilla chiar creștea în ochii Ilenei!

— Și-acum ce-ai să faci?, a întrebat-o.

— Ce-ai să faci și tu, i-a răspuns. Mă-ntorc acasă, ca și tine. Amândouă ne-am dus să-i căutam sora lui Memé și important e c-am găsit-o. Amândouă am găsit-o, pentru că amândouă am tulburat apele.

Ileana era uimită, nu crezuse să apuce ziua în care soră-sa Ilona să-i recunoască și ei un cât de mic merit.

Dar toată îmblânzirea asta fusese o abureală, o spoială, o rătăcire, a durat cât zborul avionului, la București toate au revenit pe făgașul dinainte.

Ileana se uitase peste toate însemnările ei și peste comunicatele poliției, să-și facă o idee ce să scrie în următorul reportaj, nu-nțelegea niște fire dubioase. Rețeaua dezmembrată colcăia de nume de cod, de porecle, de acronime și de inițiale care o amețeau, nu mai știa prea bine cine era și ce făcea. De câteva ori, în spusele unuia apărea Memé, nimic mai mult, Ileana stătea pe gânduri, nu putea crede, relua lectura, sigur era doar coincidență. Inițialele astea au fost importante în afacere? Memé pe care-l știa ea era prea serios, nu se băga decât în treburi complicate, care uite că l-au dat peste cap, cum auzise, l-a ajuns criza și dă din colț în colț, sau poate l-au strâns cu ușa cei care insistau să cotizeze la un partid sau altul. În fond, e treaba poliției, Ilenei îi ajunsese cât dârdâise cu interlopii pe urmele ei.

A făcut greșeala să-i spună nedumeririle soră-sii și a izbucnit tărăboiul. Cu toate reproșurile milenare, doar că nu-i striga că-și vârâse coada în relația ei cu Memé Florescu sau că-i dăduse ăluia un brânci să se ducă de-a berbeleacul pe toboganul crizei.

— Știi, mai spunea, îți dau o veste proastă. N-o să-ți mai apară cartea aia.

— Carte carte?, întrebase nedumerită, Ileana.

— Cum care carte? Cartea ta, pe care Memé promisese c-o publică în tiraj de masă, înainte să facă film. N-o să mai apară, nu mai are bani, a dat faliment. Nici filmul n-o să-l mai facă.

— Nicio problemă. Cartea a apărut cum trebuia și când trebuia.

— Eram convinsă că te bucuri de nenorocirea mea! Când mă gândeam c-am să joc într-un film, s-a ales praful! Apropos, nu mă mai căuta la firma lui, am demisionat de acolo, nu mai are bani să mă plătească, sărăntocii nu-s de mine…

Ileana s-a trezit povestindu-i șefei Știrilor parte din discuție.

— Nu vrei tu să te liniștești câteva săptămâni departe de televiziune, de noi și de oraș? Te rog. Dacă nu vrei, te oblig!

Și Ileana Caragea dispăruse iar vreo lună. Nimeni nu mai știa de ea. Când s-a întors s-a apucat de reportaje de parcă le lăsase în suspensie în ziua dinainte. N-a dat nimănui nicio explicație. Dar nici n-a întrebat-o careva. Numai că aproape un an se ferise de subiectul droguri, i se părea prea fierbinte. Îl preluase Sorin.

— Salutare!

Parcă îl atrăsese cu gândul ei, se proțăpise la intrarea în separeul pe care și-l amenajase ca pe un birou de om studios, de partea cealaltă a separeului lui Sorin: cărți aliniate în picioare, pe cele trei laturi ale măsuței, numai manuale de psihologie – *Drogurile și societatea, Psihologia copilului, Părintele edificat, Cum să dăruiești iertarea, Violența în școală, Adolescenții și sexul.* În fața scaunului ergonomie era deschis un laptop pe ecranul căruia defilau imagini de la vreo ultimă filmare. Se pregătea să le editeze. Alături trona un ghiveci mic cu o singură floare cu petale sângerii. Într-un colț, o fotografie cu o ramă foarte subțire cu Ileana îmbrățișând un bătrânel cu părul alb, sigur tatăl ei. Când murise, de curând, Ileana fusese devastată, simțise că se prăbușește totul în jurul ei și rămâne singură pe lume. Mai erau mama, dar nu era cea adevărată, care murise când o născuse, și sora ei mai mică. Nu se înțelegea cu niciuna. Nu putea spune că îi lipsise ceva vreodată, dar tot ce era mai bun era pentru soră-sa, tot ce era mai bine făcut era opera soră-sii, așa că îndată ce a terminat facultatea și s-a făcut ziaristă, a părăsit casa părintească dintr-un vechi cartier bucureștean, și-a luat lumea în cap și a închiriat un apartament. Tatăl pleca ochii-n pământ de câte ori Ileana se revolta, era complet sub papuc și pe neașteptate se stinsese. Ileana nici măcar nu-l văzuse în săptămânile dinainte, prea prinsă cu ziaristica ei. A fost atât de deprimată, încât se întreba dacă are vreun rost tot ce face. O sfătuiseră să-și găsească un hobby, i se sugerase un sport, toate i se păreau stupide.

Murmurul slab al redacției îi învelea într-un cocon.

— Ai ceva pentru mine, spuse Ileana Caragea înainte ca Sorin să deschidă gura. Nu era întrebare.

— Cam așa…

— Vrei să mă bag și eu în povestea cu băiatul premierului.

— De unde știi?

— E careva să nu știe?

— Cam asta vreau.

Nu trebuia să-i mai spună nimeni că se complicaseră lucrurile.

— Nu mă simt în stare. Te las singur.

— De fapt, șefa mi-a zis să-ți spun să treci pe la ea.

— N-o să ne călcăm pe picioare, eu și Sorin în treaba asta? întrebă Ileana Caragea, după ce șefa Știrilor i-a spus ce vrea.

— Nici tu, nici el, cât sunteți de buni, n-ați rezista singuri. Nu te mai împotrivi.

9.

Victor Stamate își parcase hârbul între alte mașini înghesuite în uriașa parcare a mall-ului.

— Nu-i mai bine să închiriem o camionetă? întrebase Petruș.

— Plătești tu?

— Decontăm, ce dracu'!

— Te-ai întâlnit vreodată cu decontările astea?

Până la urmă luaseră un hârb din dotare, fără inscripții, puneau ei benzina, dar nu se deosebea aproape deloc de hârbul lui Stamate. Victor Stamate își îndesase pe cap o șapcă bleumarin a fanilor unei echipe de baseball din New York, cozorocul rigid îi umbrea aproape toată fața. Îmbrăcase un tricou cafeniu cu inscripții decolorate de la atâta spălat. Cu barba nerasă de câteva zile, trecea drept un anonim care-și pândea nevasta ce-l înșela în vreun apartament din blocurile vecine. Cel puțin așa îi plăcea să creadă că arată – un anonim. Era încântat. Nu se mai jucase demult de-a hoții și vardiștii.

Pe străzile din jurul mall-ului și în parcare era mare vânzoleală, ca și cum s-ar fi apropiat o mare sărbătoare și toți erau hotărâți să-și umple cărucioare de provizii pe care le îndesau în portbagaje. Nu se apropia nicio sărbătoare, nu știa alta decât ziua lui Petruș. Dar Petruș era și el un anonim. Șoferii își parcau mașinile, intrau în mall, reveneau cocoșați de sacoșe, plecau cât puteau de repede. Nu se uita unul spre hârbul cu vopseaua

scorojită, în care, nemișcat, Stamate se ținea să n-adoarmă.

Erau și mulți tineri, în apropiere era un liceu vestit, nu credea să aibă pauze atât de mari între orele de școală, mai degrabă cei mai mulți chiuleau. Mâncau și pierdeau vremea la mall, care devenise un punct de distracție. Câțiva s-au uitat atent la mașinile parcate, dar nu le-a atras nimic atenția, iar lui Stamate nu i-au aruncat nici măcar o privire. Nu i-a mai reperat. Dar primise un pont că aici avea să se întâmple ceva și rămăsese să se convingă. Petruș se postase în partea opusă a parcării, își făcea de lucru intrând și ieșind pe ușile mall-ului. Noroc că nu se vedea niciun paznic prin apropiere căruia să i se pară suspect că un tinerel cam dubios se tot învârte pe aceiași câțiva metri pătrați. Stamate îl ține și pe el sub observație, poate zărește el ceva și-i face un semn să se apropie, cum conveniseră.

Pe neașteptate, i-a văzut. Nu atrăgeau prin nimic atenția, dar un simț în plus îi spusese lui Stamate că ei trebuie să fie. Doi tipi care mergeau legănându-se, atenți la ce e-n jur, cu mâinile vârâte în buzunarele enorme de clovni, își trăseseră un fel de glugi pe cap, deși ardea soarele, poate tocmai de aceea, doar că erau singurii cu glugi de toamnă dintre toți cei care mișunau acolo și se lăsau arși de soare, cum fac toți la vârsta lor, și asta era ciudat. Stamate era sigur că nu se-nșeală și nu se înșelase nici Petruș, care i-a făcut semnul convenit.

Stamate a ieșit din hârb. Au alergat amândoi și i-au văzut pe cei cu buzunarele de clovni cum țâșnesc din parcare pe una dintre străzile aglomerate, aveau și ei un al șaselea simț, mirosiseră primejdia. Era atâta lume, că nu puteau sprinta și nici striga la fiecare pas: Loc! Loc! Stamate se uita după șepcălia roșie a lui Petruș care alerga mai iute decât el și după glugile cenușii; le-a văzut cum se separă la o încrucișare de drumuri, una la stânga, alta la dreapta, brațul lui Petruș făcea un semn pe deasupra capului, înainte să dispară la stânga. Lui Stamate îi rămânea să alerge la dreapta, a iuțit pasul, simțea că-i pocnește inima în piept, dar nu se gândea să cedeze, lumea se rarefiase, dar nici gluga nu se mai vedea, o lăsase pe spate sau își lepădase tricoul, asta se întâmplase, l-a zărit cu coada ochiului aruncat într-un

șanț. Apoi strada deveni pustie și nimeni după care să alerge. Puștiul dispăruse.

Stamate s-a întors la intersecție, a pornit spre stânga și după vreo sută de metri a dat de Petruș cu limba scoasă lângă celălalt puști întins pe jos, cu mâinile încătușate la spate.

— Ți-am spus că-s bun la sprint și prind pe oricine, îi zise mândru lui Stamate, printre gâfâieli.

L-au ridicat pe puști de jos.

— Unde s-a dus ălălalt? îi strigă Stamate.

— Nu știu despre cine vorbiți.

— Cine e?

— Nu știu despre ce vorbiți.

— Chiar vrei să te pocnesc?

— Vreau un avocat, spuse puștiul, destul de înfricoșat.

— Te-au învățat bine. Uite un avocat!

Puștiul icni de durere la pumnul violent în piept al lui Stamate.

— N-ai niciun drept! a îngăimat puștiul.

— N-am, a admis Stamate, lovindu-l din nou. Unde s-a dus ălălalt?

— Nu știu.

— Mai vrei? Să știi că sunt blând pe lângă ce-or să-ți facă la bulău…

— Chiar nu știu! strigă, disperat să nu mai fie lovit.

Stamate vârî mâna într-unul din buzunarele largi de clovn, găsi câteva pliculețe. Era omul lor.

— De astea habar n-ai cum au ajuns în buzunarul tău? întrebă Stamate.

— Jur că nu le am decât pentru mine! Trag pe nas…

— Te-am întrebat eu dacă le ai pentru alții? De ce-mi sugerezi asta? Te-am întrebat eu dacă le vinzi? Te-am întrebat eu cum de ai la tine pliculețe să-ți ajungă o săptămână?

— Să trăiești, nene, jur că-s doar pentru mine!

— Hai să-l ducem, îi spuse Stamate lui Petruș. Poate-l lămurește beciul.

Lui Petruș îi sună telefonul mobil. Ascultă fără o vorbă, închide, se întoarce spre Stamate, cu năduf:

— Futu-i, bărbatul cu pironu-n cap, e chiar Grosu, băga-mi-aș.

Miercuri, 6 iunie

1.

Acum trebuia să-i caute și pe nenorociții care-i luaseră maul lui Grosu. Victor Stamate începuse să creadă și el, asemenea Șefului, că avea o legătură cu povestea cu droguri pe care o investiga el. Abia se întorsese la sediu și i-au arătat pozele de la autopsie. L-a cuprins atâta furie, că primul gând a fost că, dacă nu dă el sau altcineva de ăi care i-au bătut pironul în cap și l-au stâlcit făcându-l de nerecunoscut, iese din poliție. Nu contează că mai are de plătit la creditul făcut de nevastă-sa înainte să plece în Italia și să moară, nici nu mai știe pentru ce. O să găsească el o cale să-l stingă. Dar să vezi că niște nenorociți îl fac chisăliță pe ăl de lângă tine și să nu te duci după ei până-n fundul pământului să le ceri socoteală, e imposibil.

Dacă lucrurile stăteau cum începeau să i se contureze, avea motiv să fie uluit. Traficanții nu omoară polițiști, știu că după aia se prăbușește cerul peste ei, dar o fac când sunt încolțiți și începe să nu le mai pese ori sunt speriați de moarte să-și scape pielea. Dacă știau că Grosu e polițist și l-au zdrobit, totuși, înseamnă că aflase prea multe sau ajunsese prea aproape de capul șarpelui. N-au mai ținut cont de riscuri. Dacă Valer Grosu lăsase vreo urmă, sigur se străduiseră s-o distrugă. Era spre binele lor, al lui Stamate și Petruș, să acționeze cât toate sunt calde. Era furios că nu vedea firul de care să apuce.

Așa că n-a fost doar dur, ci cât se poate de dur când, se-nserase bine, Șeful îl sunase să-i transmită scurt că din clipa aceea aveau să se alăture echipei lui și colegii lui Grosu. Dacă tot îi căutau pe cei de-i făcuseră de petrecanie, era bine să știe și el, lucrurile sigur se leagă. Era deja furios, nu trebuia să se-nfurie mai mult. Dar tot a șuierat răspunsul:

— Nu așa ne-a fost vorba! Renunț.

— Stai calm. Nu vine nimeni pe capul tău, băieții își fac treaba în paralel, cum știu ei, nu-ți cer nicio părere, nu te bat la cap. Dar le-am cerut să te informeze

cu absolut tot ce fac și ce află. Tu ești șeful lor. Și dacă vrei să le spui ceva, e treaba ta. Fără comentarii.

— Trebuie să zic să trăiți?

— Cum vrei. Încă ceva. Ține mereu telefonul deschis, nu te încăpățâna. Nu știi ce mai aflu și e musai să-ți spun.

— Nu mă-ndoiesc.

Stamate se gândea că într-o zi, două o să se mai trezească și cu alții pe cap și echipa ajunge o mega-echipă, să se calce pe bătături unii pe alții, dar n-a mai răspuns, o să vadă atunci.

Se felicita că-l alesese pe Petruș. Își aminti că îi prețuise mereu răzvrătirea, nu dădea doi bani pe părerile celorlalți și continua să facă ce știa să facă și cum îi trecea lui prin cap. Îl ducea mintea și nu se dezlipea de *iPhone*-ul lui în permanență deschis, vorbea, căuta și primea informații. E convins că el ar fi pierdut o groază de timp ca să afle prin metodele lui vechi. Era destul să-i spună că are nevoie să-și arunce ochii pe un raport, să ceară niște date, vreo adresă sau funcția cuiva și Petruș i le furniza. Aproape pe loc. Avea acces instantaneu la internet și la date ale poliției, habar n-avea dacă obținuse permisiunea să umble în ele sau o făcea de capul lui, ca un hacker, mai degrabă nimeni nu-i interzisese și pe nimeni nu prea interesa cum se informa el, cât timp nu-i deranja pe alții. Nu-i deranja, cât timp habar n-aveau. Stamate se vedea în visele lui îndepărtate când își imagina o reformă a poliției la care nimeni nu se mai gândea, să obții orice informație vrei, exact când ai nevoie de ea.

Pe vremuri i se păruse enervant, chiar jignitor, să ai acces la informații gata făcute, apoi și-a zis că impulsurile de felul ăstora n-au ce căuta în meseria lui și că Petruș avea dreptate când slobozea câte-un futu-i! Dar nu era de acord într-atât încât să-l și imite.

— Hai să stăm de vorbă cu Milică, să ne ocupăm și de copiii ăia din spital, îi spuse lui Petruș.

N-a protestat că se făcuse noapte și mai trebuie să și doarmă omul. Știa că sunt într-o cursă contracronometru. N-a întrebat cine-i Milică. A aflat în drum spre spital.

Milică Milică, de mai bine de patruzeci de ani doctor, mai are un pic și iese la pensie. A lăsat mult în urmă vremea în care se gândea că va avea un moment de

inspirație să schimbe lumea. Încă mai lucrează pentru că-i dus cu capul, e singur și n-are ce face acasă. Sunt luni de când nu mai doarme noaptea ca lumea. Sau nu mai doarme deloc. Mai are aproape doi ani până la pensie, dar știe că n-o apucă. Sau poate ieșise, nu vrea să spună și-l țin pe baricade că le e de folos. Are cancer, cunoaște simptomele, și-a făcut singur analizele, să se convingă. N-a spus nimănui, n-are niciun rost, n-ar suporta să-l compătimească cineva. I-a spus toată tărășenia lui Victor Stamate, după ce, cu vreun an în urmă, se cunoscuseră în spital. Bea de stinge. Măcar cu atât să se aleagă. Cu cât bea mai mult, cu atât i se pare că îi este mintea mai limpede. Nu greșește niciun diagnostic. Dacă i s-ar întâmpla să greșească, ar pleca a doua zi. Dar nici nu prea mai are de dat diagnostice, a acceptat să fie la dispoziție pentru cazurile de urgență polițienească de care fugeau toți. Adică să fie pregătit să meargă în orice moment al zilei la crime, accidente, sinucideri, capete sparte în încăierări. Cusături, pense, îndreptări de oase, spălături stomacale, adică mult sânge, vome și jeg. Orice medic poate s-o facă. Nu prea vor. Nu vor să dea cu ochii din prima clipă a zilei de cadavre, trupuri sfârtecate sau mizerii. Lui nu-i pasă. Nu înseamnă că-i și place. Dar dă zilnic nas în nas cu moartea concretă, o înfruntă, o sfidează, îi râde în față, îi spune în gând c-o așteaptă.

Polițiștii îl știu ca pe-un cal breaz. Bănuiește că cei mai tineri își dau coate, iar a apărut boșorogul bețiv. Îl acceptă fără rezerve pentru că-și face treaba, oricând. E de-al lor. Mai strâmbă din nas doar nou veniții, dar curând ăștia nu vor mai fi deloc, se aude că-i perie și pe polițiști ca prin toate instituțiile statului, sunt prea mulți. De fapt, nu sunt mulți, dar cineva își face de lucru simulând o reformă. Și, ca întotdeauna, pleacă nou veniții.

Lui Milică Milică îi place să lucreze cu Victor Stamate. Stau la taifas din când în când. Inspectorul îi vorbește despre meciuri de fotbal. El îi vorbește despre concerte de pian. Se privesc lung și se-nțeleg, deși Milică n-a fost în viața lui la un meci de fotbal, iar Victor nu știe cum arată o sală de concert. Ba știe, a fost într-una o dată, dar nu era un concert, fusese chemat pentru că cineva băgase un cuțit într-un clarinetist care

se încăpățâna să fie de prea mulți ani solist, iar acel cineva nu mai suporta să-și tot aștepte rândul. L-a copleșit sala, lui Milică i-a spus că i s-a părut un mausoleu. Nu văzuse cum arată un mausoleu, dar așa și-l imagina.

Inspectorul fumează prea mult, se gândește Milică, în timp ce-l ascultă. Prea înnoadă țigară de la țigară. O vreme i-a spus s-o lase mai moale, pe urmă n-a mai dat sfaturi, știe că oamenilor nu le place să le spui ce să facă. Cine-i el să dea sfaturi? Zâmbește vag în sinea lui: nici lui nu i-ar place să-i spună cineva s-o lase mai moale cu sticla. Fiecare pe limba lui piere.

De când se-ntețise nebunia cu etnobotanicele și adolescenții care cădeau pe capete, Milică a rămas mai mult în spital. Ațipea câteva ceasuri și-o lua de la capăt. S-a obișnuit repede. Câțiva au profitat nonșalant, crezând că el nu se prinde: ține-mi și mie locul în garda din noaptea asta. N-a refuzat pe niciunul. După ce a fost adus, bătut măr, reporterul de la o televiziune, a-nvățat să-și petreacă noaptea în rezerva lui Sorin, trăncănind. Nu-ndrăznea să-și aducă și sticla, nu știi niciodată cine mai apare și izbucnește tărăboiul.

Apoi ăi certați cu legea au vrut s-o elimine pe fătuca drogată care zăcea inconștientă într-o rezervă alăturată, au trimis un malac care trăsese pe nas să-și facă curaj. I-au prins ca din oală polițiștii, au mai trimis un luptător de kickboxing îmbrăcat ca un ninja, pe care l-a lichidat Stamate, după ce-l somase în zadar, sub ochii doctorului. Victor Stamate spunea că se simțise ca într-unul dintre meciurile de fotbal despre care tot îi plăcea să vorbească: și-a presat adversarul, și-a presat adversarul nouăzeci de minute și-n ultima secundă ăsta s-a trezit și l-a lăsat în fundul gol. Cristoșii ei de viață! Îl împușcase, nu asta voia. Măcar fusese în exercițiul funcțiunii, în legitimă apărare. Dar tot l-au trimis pe linie moartă. Cel puțin a rămas inspector.

La răstimpuri, se vedeau, fiecare de viciul lui: Milică – cu sticla de whiskey, Stamate – cu țigările. Tocau lumea.

Milică știa să asculte, într-o vreme în care să asculți ajunsese un har. Îi spusese o dată ceva ce citise într-o carte, poate în mai multe cărți și-și reamintise sieși de fiecare dată când ajunsese la ananghie, nici nu trebuia să

se gândească prea mult, parcă era un imbold: când te găsești într-un pericol, ai mai multe posibilități – să faci ceva potrivit să scapi, să faci ceva nepotrivit sau să nu faci nimic. Ultima soluție te duce la dezastru. Lui Stamate nu i se părea ceva mai apropiat de un precept de viață.

Cât i-a povestit, Petruș n-a scos o vorbă, din figura lui fără expresie nu înțelegeai dacă știa toate astea, dacă i le mai povestise cineva, dacă le citise în vreun raport sau în vreo carte sau dacă-l plictiseau și-l lăsau indiferent.

— Ce carte? se trezi întrebând inspectorul.

— Vrei să zici că nu știi? Aia cu droguri în care apari și matale.

— Aiureli. Nu-ți mai pierde vremea cu invențiile cine știe cărui scriitoraș.

— Cum zici.

Apoi a întrebat:

— Milică ăsta o să ne lumineze ce-i cu puștii?

Victor Stamate a ridicat din umeri.

N-avea cum să-i lumineze. Dar tot au aflat destule.

Erau mulți. Unii se întorseseră acasă, aproape scăpați. Alții rămăseseră în spital, vreo doi sau trei în comă. Lui Milică îi venea să înjure de fiecare dată când se întreba de ce-o făcuseră. Nu era doar teribilism. Nu se imitau doar unii pe alții. Nu voiau doar să se dea mari, că lor nu li se poate întâmpla nimic rău, cum făcuseră toate generațiile dinainte, de când lumea. Erau și toate astea. Dar erau și speriați de ce se va întâmpla cu ei. Intrau într-o lume indiferentă și nimeni nu-i sfătuia, nu-i ghida, nu-i avertiza măcar, niciun profesor, niciun părinte, niciun adult, habar n-aveau care le era îndatorirea sau le era mintea la preocupările proprii, făcuseră copii fără să-și asume și răspunderile. Cohortele astea de adolescenți voiau să facă lucruri măreațe, dar se supuneau rutinei impuse și se loveau la tot pasul de piedici. Nu înțelegeau mai nimic. Nu voiau să fie niște smiorcăiți. Se străduiau să-și caute o cale. Erau foarte tineri, dar simțeau că nu într-atât de tineri să-și poată permite să aștepte, li se părea că așteaptă la nesfârșit. Aveau nevoie de acțiune. Cineva le dăduse o acțiune, iar când se drogau erau stăpânii lumii. Nimic nu se compară cu sentimentul copleșitor că ești stăpânul lumii. Ești puternic, invincibil, veșnic, admirat, adulat.

— Pot să-i văd? întrebă Victor Stamate.

— Mă îndoiesc. Dorm. Sau i-am făcut să doarmă. Dacă vrei să le pui întrebări, mai ai de așteptat.

— Să nu fie prea târziu. Și băiatul Omului?

— E păzit. Poate mâine iese de-aici.

— Mă duc să-l văd.

— N-or să te lase, au ordine stricte. Mai ales că vuiește lumea.

— Ce vrei să spui?

— Nu te-ai uitat la televizor?

— Când s-o fac?

— Parcă au înnebunit toate posturile, doar despre asta vorbesc. Unul la care lucrează băiatul ăla bătut măr acum un an a reușit să-l filmeze. Nu spun că nu m-am bucurat c-a reușit s-o facă. Ăștia mă bănuiesc acum că i-am dat o mână de ajutor și stau cu ochii pe mine. Celelalte televiziuni și-au trimis și ele cohortele, stau agățați ciorchine de gardurile spitalului, nu-i mai lasă înăuntru. Șefii tăi parcă au turbat, urlă ordine doctorilor, convinși că sunt mână-n mână cu reporterii, nu știu pe unde să scoată cămașa de când s-a cerut demisia ministrului. Cum să demisioneze ministrul, ditamai generalul? Dar îl cam lovesc unde-i e mai moale, în chestia cu securitatea națională cu care se tot bate-n piept, nu-i traficul cu droguri o treabă de securitate națională? Cum de-a scăpat-o din mână? Și atunci vin ordine peste ordine din toate părțile și nu mai știe nimeni de cine să asculte. Pe urmă se blochează orice comunicare, măcar nu mai sunt arătați ei cu degetul.

— Te miră? făcu inspectorul. N-a fost la fel anul trecut?

— E mult mai rău…

— Ce dracu’ iau? schimbă vorba inspectorul.

— Captagon, spuse Milică. Amestecat cu încă ceva al dracului de rău.

— Ce mă-sa mai e și ăsta?

— Un drog răspândit în Orientul Mijlociu. Are la baza teofilină și amfetamina, o combinație de mai multe substanțe legale. Oferă senzația de invincibilitate, cel care îl ia nu mai simte durerea sau frica, devine euforic, vorbește foarte mult, nu poate sau n-are nevoie să doarmă sau să mănânce, e în permanență plin de energie.

— Ăsta-i de mine, șopti Stamate.

— Nu glumi, e o substanță foarte cunoscută, dar sunt riscuri când e consumată în cantități mai mari, te lasă inima.

Petruș, care nu scosese o vorbă, s-a trezit intrând peste ei:

— Nu-i ceva nou. L-au folosit japonezii kamikaze, în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. Sub efectul unui drog ca ăsta, a ucide un om este un act fără însemnătate. Îl folosesc ăia din Statul Islamic.

— Are dreptate ajutorul tău, zise Milică.

— P-astea de unde le-ai mai scos? Din *iPhone*-ul tău?

Petruș dădu din cap afirmativ.

— Dar trebuie să mai știți că nu-i doar captagon pur, ce-am găsit, adăugă Milică. E amestecat cu habar n-am ce și devine virulent ca naiba.

— Adică nu e fabricat pe la noi sau prin vecini.

— Asta sută la sută. Habar n-am de unde-i adus. N-am mai întâlnit compușii ăștia. Mă mir că le rezistă inima. Sunt tineri, dar cât pot să reziste?

Se pregătea să plece, când îi sună telefonul. Șeful.

— Dormi, Stamate?

Știi bine că nu, altfel nu sunai. Sunt la spital. Sigur nu ți s-a făcut dor de mine. Vrei să mă enervezi din nou, dându-mi o nouă sarcină?

— Poți să nu mai fii atât de cârcotaș?

— Trecerea pe linie moartă mi-a despicat limba. Ce vrei de la mine?

— M-a contactat din nou Vasilescu. Are ceva ce ne interesează.

— Și nu putea spune la prânz…

— Poate nu era coaptă. Sau avea alte motive. De ce nu-l întrebi personal?

— N-am chef.

— El însă are chef să-ți spună. Ghicește unde?

— O fi la DIPI?

— Ești isteț.

— Altfel nu-mi cereai să mă ocup de poveste. Ai noștri îi anchetează pe ai noștri.

— O să ne dea informații, ca să știm pe ce teren călcăm.

— O face de dragul nostru?

— Ți-ai găsit! Are un interes. Dar nu-mi pasă. Cred că-n felu-ăsta e convins că trage o linie roșie dincolo de care n-ai să mergi și apără pe cineva. Sau instituția.

— Și vrea să mi-o spună personal…

— Nu vrea să-și bage prea multă lume nasul într-o chestie care cere discreție maximă.

— Ca să vezi! Am auzit c-a sărit toată presa pe subiect.

2.

Uns cu toate alifiile, Vasilescu!

Voia să-l vadă doar pe Stamate, pe nimeni altcineva, pe terenul lui. Inspectorul a întârziat vreo zece minute față de ora stabilită. Vasilescu a ținut să puncteze, uitându-se insistent, de câteva ori, la ceasul uriaș de la mână, dar nu i-a reproșat nimic. Era un bărbat de statură mijlocie, bronzat, într-o cămașă kaki mulată pe mușchii vizibil lucrați la sală, cu ochi negri pătrunzători și duri, care străluceau când lumina era mai puțină, în rest un bărbat care s-ar fi pierdut ușor în mulțime. Omul ideal pentru deghizări, gândi Stamate, deloc impresionat de jocul cu ceasul de mână. În fond, trebuia să încerce să se impună, fie și dacă știa că e inutil. Mai avusese contact cu oamenii de la DIPI doar pe chestiuni protocolare, niciodată în vreo anchetă și, dacă se afla acum în fața lui, presupunea că e pentru o chestiune importantă. Aștepta să audă. Se mai aștepta la întrebări despre ce mai făcuse în ultimul an sau vorbe generale despre situația politică sau alegeri, doar să bătătorească terenul pe care urma să joace. Era pregătit să-i replice că nu venise acolo în miez de noapte să bată apa-n piuă. Dar nu, Vasilescu l-a întrebat de mai multe ori dacă a venit însoțit, dacă a spus cuiva că se întâlnesc, dacă fusese urmărit. Inspectorul era pe punctul să izbucnească, nu se așteptase să dea peste un paranoic. Îl întrerupse, întrebându-l de ce era nevoie să se vadă la ora aceea, nu putea aștepta până dimineață?

Vasilescu îl privi uluit de întrebare, deschizând de câteva ori gura ca un pește, fără un sunet.

— Sigur n-ai înțeles că e o problemă!

— N-am înțeles, acceptă Stamate.

— Șeful tău îmi spune că ești cel mai bun.

— Așa o fi.

— Atunci n-ar mai trebui să pui întrebări stupide.

Stamate dădu să răspundă, țâfnos, dar Vasilescu ridică palma, cum făcuse la întâlnirea de dimineață.

— Probabil n-am fost eu foarte clar. Avem o problemă. Între noi. Sunt destui care ar fi îngrijorați să afle că stăm de vorbă la ora asta și ar vrea cu tot dinadinsul să știe ce vorbim. Mă gândesc că nu le trece prin cap că te-am chemat în miez de noapte.

Stamate nu reacționa. Vasilescu îi spunea pe ocolite că serviciul lui descoperise o fisură mare chiar în poliție. Cu așa ceva nu se glumea, îți puteai pierde și slujba, și capul. Încă era sceptic – prea semăna cu un roman sau un film polițist. Dar în lumea globalizată în care tot auzea că trăim, era posibil să se fi translatat de aiurea și obiceiuri cu care el nu fusese obișnuit în deceniile de muncă. Fără vorbe directe, Vasilescu îi spunea că serviciul fusese dinamitat, că un personaj anume avea legături cu traficul de droguri sau profita de pe urma lui. Nu-i oferea nume, n-are nevoie în stadiul ăsta al anchetei sale de nume, sau nu știa niciun nume. El trebuia să știe ca să se ferească și să aibă grijă ce raportează și la ce nivel. Indiferent cine-i pune întrebările, să nu excludă treptele ierarhiei. Trebuia să înțeleagă și că va înainta pe nisipuri mișcătoare.

O clipă s-a întrebat dacă nu era o exagerare a căpitanului, dacă era cumva căpitan. Voia să-l asigure de tot sprijinul lui și-i mai cerea, deși nu mai era nevoie, să fie discret. Amândoi ar putea avea de pierdut. Mai voia să fie căutat în orice moment i s-ar fi părut că lucrurile se-ngroașă, nu e nevoie să raporteze totul la secție.

— Adică… încercă să spună Stamate.

— Adică. Văd că ai înțeles. Nu știi peste ce dai. Nu știu nici eu. E bine să fii cu ochii-n patru și nimeni să nu afle ce-ai văzut sau auzit. Nu știu cine ce spune cui.

Nu știu cine ce spune cui. Suspiciunea totală, bombănea în sinea lui Stamate, părăsind biroul.

3.

Era aproape miezul nopții când Ileana Caragea a ajuns acasă, frântă de oboseală. Și furioasă. De când se știa fusese revoltată de ceva. I se reproșase mereu că nu urmase exemplul soră-sii, să fie supusă, docilă, ascultătoare, că făcuse mereu după capul ei, că era schiloadă, numai piele și os, că nu ascultase sfaturile mamei vitrege să se facă doctoriță și să aibă grijă de sănătatea lor la bătrânețe, că ajunsese ziaristă bucurându-se de parcă l-ar fi prins pe Dumnezeu de-un picior și uite că meseria asta nu-i mai brează ca altele, ba nu-i brează deloc, numai belele de pe urma ei. Meserie ca lumea își găsise soră-sa, e un avocat care se umple de bani, chiar dacă mai calcă și pe cadavre. Și nici măcar n-a găsit și ea un bărbat! De parcă soră-sa și-ar fi găsit! Alex al ei pleacă și nu mai știe de el cu lunile, e gata să și-l smulgă definitiv din suflet și exact atunci se întoarce, îi jură că o iubește și petrec clipe de basm care o fac să-și uite promisiunile de călugărie. Și bineînțeles că totul o ia de la capăt. E slabă? E clar că e slabă în fața ochilor lui albaștri și triști. E moartă după el. E un fotograf cunoscut, dar nu atât de cunoscut pe cât vrea, așa că trebuie să accepte ce-i important pentru el, adică să umble în lumea largă să facă poze pe care să le propună pe urmă sau să le vândă unor reviste exclusiviste. Nu exiști în meseria lui decât dacă apari în revistele alea. Dar Ileana nu poate să nu se răzvrătească. Umblă cu lunile, fără să dea o veste, de parcă n-ar mai exista telefoane sau poștă, ei i se chircește inima de teamă că a pierit înghițit în dunele deșertului sau în vreun război sau l-au răpit demenții ăia din ISIS și-o să audă într-o zi că a fost decapitat. El râde, când ea îi vorbește de temeri ca astea. A pregătit o carte cu fotografii stranii de clădiri și, când s-o publice, deși ea se îndoiește c-ar fi găsit vreun editor să dea atâția bani pe tipar, ar fi fost o avere, și să rămână cu stocul nevândut, a aflat că un prieten de-al lui de când era puști, Mihai Popescu, Ileana nu știa de ce-i zicea Gânsacul, era ditamai prăjina, scosese pe speze proprii un album cu fotografii grozave de biserici romane realizate cu un obiectiv *fish-eye* cu un unghi foarte mare de deschidere, care ducea la deformarea imaginilor. Zace și-acum în librării, lumea n-are timp de fotografii de biserici, fie ele și grozave. Sau n-are bani. Alex le-a privit de parcă l-ar fi lovit cineva cu leuca-n

cap și-n clipa următoare a renunțat la clădiri, s-a întors la chipurile de oameni, a prins câteva pe niște panouri, să-i ceară părerea, se uita ca proasta și nu-și credea ochilor, asta trebuia să fotografieze de la început, nu ziduri, radiau toate și radia și el așteptându-i o reacție, dar ea nu putea să aibă o reacție când îi stătea cineva pe cap, era ca și cum i-ar smulge vorbele cu-n clește și nu se lăsa, n-a știut să spună decât Grozave!, după o pauză cam prea lungă, sigur a fost dezamăgit, se aștepta măcar la un minim entuziasm, a întors panourile, le-a îngrămădit în spatele unui cuier plin de haine de iarnă și i-a spus că are vreo sută de serii de fotografii, o să i le arate altădată, dar n-a mai fost o altădată. Noroc că una dintre revistele cu care era în contact i-a răspuns, Ileana nu știa ce, probabil de bine, prea era încântat. Exact ca în jurnalism: nu exiști decât dacă lumea ține minte că tu ai făcut reportajul despre puștii neglijați în anul cutare, pentru că reportajul ăla le-a dat peste cap viețile. Cum îi dăduse ei Alex viața peste cap, cu pozele lui și cu drumurile lui. Când îi murise fratele într-un accident în Spania și lăsase orfan un puști de zece ani, se dusese până-n fundul Moldovei să-l aducă să trăiască cu el și să-l adopte, fără să se gândească o clipă cum îi va întoarce pe dos viața de pân-atunci. Ileana l-a iubit și mai mult, iar puștiul se îndrăgostise de-a dreptul de ea și-o adora. Petrecea cu el și cu Alex o groază de vreme, deși își păstrase apartamentul în care mai ajungea la câteva zile, să-i lase de mâncare lui Pisi. Se gândea că Alex o să renunțe să mai umble de nebun prin lume, o să se fixeze locului și avea să vină și ziua în care toți trei să facă o familie. Dar pe nepusă masă ea a fost cea care a plecat, în Spania, s-o caute pe sora pierdută a lui Memé Florescu și-n loc să se întoarcă după câteva zile, cum plănuise, ca omu' normal cu scaun la cap, indiferent ce ar fi făcut, s-a încăpățânat să umble după o femeie pe care n-o văzuse în viața ei, decât în poze, și care pe deasupra poate chiar voise să dispară și să nu mai dea nimeni de ea. Ileana s-a întors după luni, și mai slabă, ca un ogar și pe deasupra dusă cu capul. Alex nu rezistase singur, își adusese o fătucă din satul lui Petruș, nu mult mai mare ca băiatul, să aibă grijă de puști cât umbla el de colo-colo, își reluase obiceiurile, dar ei nu i-a reproșat o clipă că dispăruse fără să-i spună. Petruș însă era tare

supărat, a fost nevoită să se dea peste cap să-i intre în voie, a zis că o iartă doar dacă i-o aduce pe Pisi. Cum să-i spună că Pisi dispăruse pur și simplu în absența ei? Fugise pe-o ferestruică de la baie sau naiba cine știe pe unde, dar mai bine decât s-o găsească moartă-n casă. Uitase pur și simplu de ea în graba plecării. Lui Petruș i-a spus că veniseră adevărații ei stăpâni s-o ia, la ea nu fusese decât în vacanță. Pe cuvântul tău? o întrebase. A dat din cap, cu degetele mâinii drepte încrucișate la spate, să nu o vadă, și aproape izbucnind în lacrimi și asta l-a convins să nu mai insiste. A urmat o lungă perioadă pustie în care își petrecea zilele mai mult în apartamentul ei rece, se săturase să bată magazinele în căutare de chilipiruri, cum făcea pe vremuri, pe deasupra aruncase habar n-avea unde Patricia Davidson, biblia ei de cumpărături Online, era convinsă că-și făcuse rezerve de haine pentru două vieți și n-o interesa nici cât negru sub unghie că nu trecea ziua ca soră-sa Ilona să nu-i facă mintea arșice cu bluzele, fustele, pulovărele, genții, pantofii, cizmele și toate cumpărăturile ei ultimul răcnet. O singură dată Ilona rămăsese pe gânduri văzându-și sora total lipsită de reacție și a întrebat-o dacă avea de gând să meargă la o mănăstire. N-a avut răbdare să-i și răspundă, trebuia să alerge la o întâlnire urgentisimă de afaceri. Ilona n-are, de fapt, răbdare pentru nimic. N-a întrebat-o o dată măcar, după ce se întorseseră din Spania, prin ce trecuse, cum se simțea, dacă lăsase urme experiența aia nefericită, pur și simplu n-o interesa, Ileana era convinsă că n-o face din delicatețe, pentru că n-ar vrea s-o răscolească, stârnind amintiri neplăcute. Cât despre Memé Florescu al ei, de-abia îi mulțumise, apoi nu i-a mai auzit numele, peste noapte nu l-a mai văzut nicăieri în presă, de parcă n-ar fi existat, deși mai înainte nu era sindrofie să nu dai de el. Poate că nici nu existase, era doar un fum. Dar multă vreme au intrigat-o inițialele lui pe care le găsise întâmplător în niște transcrieri de convorbiri ascultate și folosite în nu știu ce proces. Sau erau inițialele altuia? Nu mai știa unde le citise, se gândise că putea fi o simplă coincidență, pe urmă îi ieșise din cap. Își amintise acum, când răscolea prin însemnări mai vechi aruncate pe fundul unui sertar, în carnete de reporter pe care nu le mai deschisese de doi ani. Afurisitei ăleia de șefă i se pusese pata pe ea sau

poate nu i se pusese, doar crezuse că-i mai bine s-o facă să revină în circuit și s-o oblige să lucreze cu Sorin Năstase la istoriile cu droguri. Sorin e prea bun, n-are nevoie de ajutor, dar afurisita de șefă nu înghite să nu ții seama de vorbele ei. Așa că le ceruse să lucreze împreună la dosarul drogurilor. Ileana îl lăsase pe el să meargă la spital, avea niște portițe deschise acolo, îi ieșise un reportaj fulminant despre băiatul primului ministru, adus în noaptea dinainte în comă. Nu poți fi decât răuvoitor, invidios, stupid, de-a dreptul prost să spui că nu-i ieșise lui Sorin un reportaj fulminant, cum îi auzise pe unii. Ileana se bucurase pentru el. L-a întrebat cu ce-l putea ajuta? Cum să împartă munca? El a ridicat din umeri. Și pe urmă ei i-a venit ideea să facă o poveste cu tot ce se petrecuse în anii din urmă, cu toate clanurile implicate, pe cine arestaseră, unde ajunseseră, legile călcate în picioare, mahării care închid ochii, nu se pricep sau chiar sunt implicați, arestații care ieșiseră curați ca porumbeii după câteva luni de pârnaie să se ocupe din nou de ce știau mai bine să facă. Ăsta nu-i subiect pentru jurnalul de știri, replicase Sorin, iese o emisiune! Și care-i treaba, dacă-i bine făcută? Să-i văd cum n-o dau pe post! Era aproape miezul nopții când ajunsese acasă, frântă de oboseală. Dar nu se prindea somnul de ea. Nu-i trecuse prin cap mai devreme să meargă la Alex, acum era prea târziu, sigur dormeau amândoi. Începu să se gândească la ce plănuise cu Sorin, se întreba de unde să înceapă. Și-a amintit de carnețelele din Spania, a prins-o dimineața citindu-le, era o vraiște de nedescris în capul ei, dar începuse să-și facă o idee. În carnețele a dat peste numele lui Memé. Era convinsă că e istorie. Și-a spus să doarmă măcar două ore înaintea altei zile obositoare și s-a întins pe pat. S-a trezit când suna insistent telefonul, afurisita de șefă. N-a răspuns. Era aproape de prânz.

4.

Lentilă e genial.

Adina ascultă cu telefonul apăsat pe ureche cu toată puterea, să nu piardă vreo vorbă, nu știe ce să spună, n-are replică, deschide doar gura ca un pește, fără un sunet,

apoi aduce *smartphone*-ul la o palmă în fața ochilor, de parcă nu i-ar veni să creadă cu cine a vorbit, îl privește uluită de parcă ar fi o gânganie periculoasă, îl azvârle de perete, urlă futu-i!, futu-i!, futu-i!, sare de pe canapea, face pași dezordonați prin cameră, la fereastră și înapoi, își trece degetele ambelor mâini prin păr, și-l scutură, își freacă tâmplele, își freacă șoldurile și coapsele cu palmele, în neștire, de parcă ar durea-o mușchii, privește lung pe fereastră în întunericul de afară, nu vede nimic, nici măcar nu știe dacă vrea să vadă ceva, se trântește din nou pe canapea, futu-i!

Îi e ciudă.

Îi e greață.

Îi e rău.

Îi e silă.

Îi e lehamite.

Nu știe cum îi e.

Dar nu s-a mai simțit demult atât de umilită. Cum își permite s-o facă să se simtă atât de umilită?! Îl urăște! I-ar scoate ochii, dacă ar apărea în fața ei. L-ar strânge de gât. I-ar crăpa capul. Cine se crede, Făt Frumos? Greuceanu? Greul Pământului? Zmeul zmeilor? Nu i-a spus nimeni că nu-i decât un boșorog? Mâine, poimâine își târâie pârțurile. Să nu se mire când n-or să-l mai țină ăia în serviciu, curând, dat afară pentru că a expirat, mai face naibii vreun accident și mor sute de călători nevinovați. N-ar urca în avionul lui nici rugată, nici plătită cu aur.

Adică, cum își permite, ce-a fost în mintea lui? O invită la o cafea, ea acceptă, se gândea deja la ce-o să-i povestească, cum se va pierde în ochii lui albaștri, cum o s-o țină de mână, poate o s-o îmbrățișeze, poate o s-o invite într-o cursă spre Singapore sau Shanghai sau Honolulu, să vadă lumea, ar fi fost în al nouălea cer. Sigur nu s-ar mai fi temut că la capătul cursei ar fi trebuit să se culce cu pilotul. Și el, în loc să fie fericit că o fată ca ea îi acceptă propunerea, o sună să contramandeze totul, tocmai când ea se pregătea să iasă din casă. Că a intervenit ceva neprevăzut. Că s-a mbolnăvit un coleg și trebuie să-l înlocuiască și să plece la Kuala Lumpur sau naiba știe în ce colț cu sălbatici, într-o oră, în mai puțin de-o oră. Că invitația rămâne valabilă pentru după întoarcere. Că o s-o sune de acolo.

Că nu mai știe câte altele. Nici nu mai stiu câte altele, se grăbește, nu apucă să întrebe nimic. Nu-l înjură. Nici măcar nu protestează. Tace ca proasta.

Nu știe să scoată o vorbă, nu-și amintește dacă i-a răspuns la salutul de rămas bun. După primele clipe de nedumerire, o cuprinde furia. Cine se crede domnul? Nu se lasă ea păcălită cu trucurile astea că trebuie să-și înlocuiască un coleg. Are atâția colegi, se putea oferi un altul să zboare, el abia se întorsese din cursă de câteva ceasuri, doar i-a făcut ea pontajul. Știe că sunt obligați să se odihnească între zborurile lungi, s-a apucat acum să încalce regulile? Ar putea să sune la aeroport, să afle dacă într-adevăr a plecat iar în cursă, ar întreba-o ce-o fute pe ea grija, s-ar face de râs, mai mare daraua decât ocaua. O fi având de gând să zboare în patul uneia, cine știe ce parașută pe care o trombonește cum a trombonit-o și pe ea. Doar că ea e mai proastă. E mai proastă? De unde, nu-i deloc mai proastă!

Adică, ce-a fost în mintea ei? O soarbe din ochi, i se citește prin toți porii dorința să se culce cu ea, o invită în sfârșit la o cafea, după săptămâni de așteptare și ea acceptă. Crezând că ce? N-avea dreptate Rădulească s-o avertizeze? Și ea își făcuse planuri. Se vedea în avionul lui. Se vedea pe o plajă la buza oceanului. Până atunci, se vedea într-o cafenea, sorbită din ochi, curtată. Îi place la nebunie să fie curtată. Dar cui nu-i place? Abia aștepta să-l vadă alături, să-l audă vorbind despre toate prin câte trecuse, poate despre ce avea de gând să facă împreună, știind că toate femeile din jur o invidiază c-a pus mâna pe-un crai. Noroc că hotărâse să nu se culce cu el din prima seară, ce credea el, că e destul să se uite la ea și ea-și desface picioarele? În viața ei nu s-a simțit mai umilită! Măcar de-ar fi fost un puști fără experiență, s-ar fi gândit că nu-l duce mintea să se poarte cu o femeie, dar el fusese însurat, avusese amante, știa bine ce vor femeile, nu-i putea ierta cum o umilise!

Izbucnește în plâns. Udă o batistă. Două. Nu se poate opri din plâns.

Sună telefonul. Unde dracu-o fi telefonul ăla? Nu s-a spart, dacă sună. Aleargă să răspundă. Îl găsește sub un scaun, umblă-n patru labe după el. Gâfâie. Cu siguranță avea să-i spună că fusese o încercare, o glumă, o aștepta în mașină sau naiba cine știe unde. Nu e el.

Ce-o dusese mintea? Că se răzgândise? Nu răspunde. Nu mai aruncă telefonul, cine știe unde mai ajunge și iar trebuie să-l caute de-a bușilea. Poate o sună, totuși, e bine să-l aibă la îndemână. Să-i poată zice repede vreo două de la obraz. Să-i spună să-i uite numărul de telefon și să n-o mai caute în viața lui!

S-a înnoptat demult. Un țârâit din nou. Rădulească. Nu răspunde nici acum, nu vrea să vorbească cu nimeni. Simte că dacă scoate o vorbuliță doar, o să izbucnească în hohote. Nici măcar nu trebuie să izbucnească în hohote, din vocea ei ar fi înțeles toată lumea ce i se întâmplase. Ar râde de ea. Chiar dacă n-ar scoate o vorbă, ar compătimi-o și ar râde de ea. Lumea e foarte rea, n-are nevoie din nou de dovezi. E rea și răzbunătoare.

Mai bine încearcă să uite, să atenueze amărăciunea. Își toarnă într-un pahar din sticla de votcă de pe masă, băutura o arde până-n pântece. Așa trebuie, să simtă, să fie arsă, să sufere, să știe c-a fost umilită.

Trec orele, o să fie o seară de căcat, când putea fi o seară de aur. O să stea ca proasta în casă să se-mbete de una singură. Să-și plângă de milă. Ei, uite că n-o să-și mai plângă de milă! E pe picioarele ei, are casă, are job, are mașină, are tot ce vrea.

Și ce face cu ele, dacă e singură? Nu-i nici miezul nopții, o înspăimântă câte ore mai sunt până dimineață. N-o să poată să doarmă, n-o să poată să citească, n-o să poată să se uite la televizor, n-are chef să-și sune prietenele, parcă vede că s-ar bucura că nu-i plutesc corăbiile, niște cutre, toate. N-o să se poată duce la un bar, de una singură, o iau drept curvă și-o înghesuie unul în vreun gang. Bea de una singură. Ce viață!

Sună iar telefonul. Cine, mă-sa, mai e la ora asta? N-au somn?

Parcă ea are somn? O fi tot vreun singuratic.

Lentilă.

— Pupa-ți-aș lentila! strigă în telefon, surprinsă că e încântată. S-a îmbătat? Ce vrei?

— Nu dormi?

— Dacă ți-am răspuns, nu dorm. Nu te duce mintea?

— Trec pe la tine, Lorelei?

— Hai.

Închide înainte să se răzgândească. Ce-a apucat-o? Ce-o să creadă? Că e leșinată să i-o tragă din nou? De fapt, nu-i pasă ce-o să creadă.

E uimită cum a reușit să-și ascundă relația cu Lentilă. Cum au reușit amândoi. Poate pentru că nici măcar nu mai e o relație. Se știu de trei ani. S-au găsit la niște prieteni comuni și el i-a rezolvat câteva probleme cu computerul în fosta locuință, una cu chirie, în mansarda unei babe din buricul orașului. N-avea niciun prieten și a acceptat să meargă cu el la concerte rock la care-i țiuiau urechile și la piese de teatru plictisitoare până la cer. Îi era groază să se ducă singură. Într-o noapte când se făcuse foarte târziu l-a lăsat să doarmă la ea. S-a culcat cu el, n-a fost cine știe, dar nici neplăcut. O încântase mai ales că o sorbea tot timpul din ochi, nu dormise toată noaptea, se simțea ca o zeiță. L-a lăsat s-o pătrundă de câteva ori și el era mândru, până s-a luminat de ziuă, s-a pleoștit când i-a cerut să plece și l-a asigurat că n-o să se mai întâmple vreodată ce abia se întâmplase.

— Dar ce-am făcut?

— N-ai făcut nimic. Nu mai vreau. Vreau să fac dragoste cu unul pe care-l iubesc. Pe tine nu te iubesc. Suntem prieteni.

Lentilă a început să-i trimită mesaje. Îi cânta la telefon. I-a trimis refrenul Loreley:

Loreley,
what kind of fool was I
cause I believed in every word you said
and now I wonder why,

a plâns ca o nebună, i s-a făcut milă de el, de Scorpions, de toată lumea, dar n-a cedat. Au rămas prieteni. L-a rugat doar să nu-i mai cânte. Știa că e mort după ea. Știa că renunțase la câteva partide bune, cu gândul că o s-o cucerească într-o zi. Știa că nu plecase în Silicon Valley din cauza ei. Nu-i ceruse ea asta, nu simțea nicio vină. Dacă el așa voia, era treaba lui. Dar știa că e un băiat de treabă. El îi spusese de postul de la compania aviatică *low-cost,* lucra deja acolo de un an, a fost ultima care a sosit în birou. S-au înțeles să nu spună nimănui că se cunosc dinainte, n-a fost nicio problemă, ea avea dreptate, lumii puțin îi pasă ce faci cu adevărat, nu-ți

scormonește trecutul decât dacă ieși din rând. Ea se străduise să nu iasă din rând.

În afară de serile de marți, când se vedeau în grup în noua ei casă, Lentilă nu trecuse niciodată pe la ea. Aproape că uitase să-i mai spună pe nume, se lipise de el porecla Lentilă, ca o marcă. El o accepta.

— Lentilă, iubitule, ce-ți veni să mă cauți? îl întreabă, după ce desface sticla de vin pe care o adusese. Întotdeauna îi spune „iubitule", toate fetele fac la fel. Lentilă roșește de fiecare dată. Crezi că pot bea o gură de vin după votcă? adaugă.

— De ce să nu poți? N-aveam somn.

— N-o fi singura noapte în care n-aveai somn!

— Azi am sunat pentru că n-a mai fost întâlnirea de marți din ultimele luni.

— Aveam o treabă.

— Știu. Să te vezi cu Mladin.

— Ți-a spus Andrada! Iar nu și-a ținut gura, afurisita aia.

— Mi-a spus și ea. Dar știam dinainte. Te-am văzut cât erai de fericită după ce tipul ți-a șoptit nu știu ce la ureche. Eram sigur că te vezi cu el.

— Stai cu ochii pe mine?

— Știi asta. Știu și că e-n limbă să ți-o tragă. De multe luni.

— Atunci de ce-ai mai sunat? Puteam fi cu el. Mă verifici? Vrei să-ți dau niște pumni în cap?

— Mi i-ai da degeaba. Pur și simplu voiam să te aud. Nu m-așteptam să-mi răspunzi. Nici nu credeam că te găsesc acasă.

Adina sorbi lung din paharul cu vin.

— Nu m-am văzut cu el, se trezi vorbind.

— Ți-a tras clapa.

— Ei, și tu!

— Dar ce-a făcut? Trebuie să fi avut ceva foarte important de făcut, dacă te-a lăsat cu ochii-n soare, adică-n lună.

Fără să vrea, Adina izbucnește în plâns. E furioasă că nu se poate abține, în clipa următoare își spune, mă-sa! N-are de ce să se mai ferească, pe cine păcălește? Măcar să-mi dau drumul! Și plânge în hohote.

— Ai dreptate, mi-a tras clapa, șoptește.

Lentilă nu știe ce să facă, își scoate ochelarii de bufniță, se apropie de ea pe canapea, o mângâie.

— Știam că-ți trage clapa.

— Ce vrei să spui?

— Am intrat în calculatorul lui. Să văd ce-are de gând cu tine.

— Glumești!

Andrada îi spusese ceva despre abilitățile lui, de pildă o ajuta cu acces nestingherit la site-uri de *chat* cu italieni, fără să prindă de veste conducerea firmei. Sau că poate intra în calculatorul oricui, să-i afle toate secretele. O făcuse cu toți. Adina nu prea înțelegea ce se întâmplă. Se gândește dacă are vreun secret pe care să-l fi mărturisit cuiva pe net și să-l fi aflat Lentilă. Nu are. Nici pe Facebook nu spune mare lucru despre ea, de-abia a postat câteva fotografii, chiar dacă prietenii îi tot cer să pună mai multe. Nu le face pe plac, în ritmul ăsta or să-i ceară într-o zi poze cu ea goală. Are și poze cu ea goală, i le-a făcut un fost iubit acum salvamar în Sicilia, se roagă zilnic să fi uitat de pozele ei și să nu se vadă într-o zi pe Facebook. Nu-și închipuie ce altceva ar fi putut afla Lentilă despre ea, cotrobăindu-i în computer. Cu trei ani în urmă, când îl cunoscuse, era la începutul abilităților lui, dar tot reușea să creeze o pagină de internet falsă pentru nu știe care universitate în care părinții unei prietene de-a lui să vadă că fata lor era studentă și merita purcoiul de bani pe care i-l dădeau lună de lună și pe care ea îi cheltuia pe țoale și droguri. Oricum, Lentilă știa mai multe despre ea, Adina, decât ceilalți. Îl întreabă:

— Chiar așa faci, cum spunea Andrada?

Lentilă roșește. N-are rost să nege.

— E bine să fii în temă cu isprăvile celor de-aproape, spune, în chip de scuză.

— Las-o moartă, îi zice Adina, nu-s șefu' tău. Ieși cu ce face omu'.

— Stă de vorbă.

— Cum adică stă de vorbă? Ce-mi spui?

Lentilă începe să vorbească. E clar că e atât de îndrăgostit că ar umbla și-n limbă.

— Pur și simplu stă de vorbă. Ore-ntregi. Pe site-uri cum sunt *perechea.ro, cunoaşteţiperechea.ro,*

vreauintâlnire.ro sau *relațiidiscrete.ro*. Sunt o groază de site-uri dintr-astea.

— Care ce fac?

— Îți cauți perechea.

— Glumești.

Lentilă își apropie fața de ea, încercând s-o vadă mai bine, de aproape. Ochii lui bulbucați și tulburi o sperie.

— Ce nevoie are să-și caute perechea? Nu se uită-n buletin? insistă Adina.

Lentilă ridică din umeri.

— Bine. Stă de vorbă. Și?

— Ce vrei mai mult?

Adina izbucnește, nedumerită.

— Dar site-urile astea-s pentru babe frustrate și nefutute!

— De unde știi tu?

— M-am uitat o dată. Hai, de două ori. Te-apucă mila.

— Nu-s chiar așa, îngaimă Lentilă. Sunt femei de 35-40 de ani.

— Ce spuneam, niște babe!

— N-aș zice… Unele-s frumoase. Chiar frumoase foc.

— Adică-și dau și pozele?

— Păi, cum altfel?

— Și ce vrea de la babele astea? e nerăbdătoare Adina. Le vrăjește? Le ia mințile? Se culcă cu ele? Le promite marea cu sarea? E onanist?

— Habar n-am.

— Dar tu ce dracu' urmărești?

— Vorbește de patru, cinci ori cu câte una, sigur se-ntâlnesc, apoi le invită cu avionul în Thailanda, să vezi explozie de bucurie la fiecare. Îi declară c-ar face orice pentru el.

— Cum dă peste babe cu bani?

— Nu e vorba de bani. Bani are și el. Dar ai dreptate, mai toate sunt femei cu situație, doctorițe, avocate, ziariste, care caută ceva…

— Ce ți-am spus, niște nefutute!

— Nu știu cum face, dar ele nu plătesc nimic. Sunt convins că se gândesc că l-au prins pe Dumnezeu de-un picior.

— Unde-i site-ul ăsta să mă bag și eu să plec cu el în Thailanda pe daiboj?

— După zborul ăsta sau excursie sau ce-o fi nu mai au nicio legătură, femeile dispar. Nici nu mai sunt pe site.

— Cum adică dispar? Să nu-mi spui că le omoară!

— Habar n-am. Poate cară droguri.

— Și le folosește odată și după aia-i ceață?

— Nu mai e nicio legătură între ei. Te-aștepți să povestească vreuna ce-a văzut sau să nu-și găsească vorbele de mulțumire, dar nimic! Nu mai iau legătura pur și simplu. Și nici măcar nu mai au cont pe site. Dispar pur și simplu. Nu știu cine le șterge conturile, nu-mi vine să cred c-o fac ele însele, după ce-au stat luni la rând aberând pe net. În ce-l privește pe Mladin, alta la rând!

— Ce Casanova! Și nu poate să le-o tragă la București, trebuie să le ducă-n Thailanda?

— De unde vrei să știu eu unde le-o trage? Nu spune vreodată. Nici el, nici ele.

— Păi tu crezi că duci o femeie până-n Thailanda fără să i-o tragi?! Și să-i plătești și drumul! Cum dracu' face? Că doar nu scoate bani din buzunar…

— Nu știu, n-am dus niciuna.

— Faci mișto…

— Trebuie să-l întrebi pe el… D-aia m-am și gândit că poate le folosește la ceva.

— Iubitule, ești genial. Dar cum să mă dau de gol că știu ce face?! N-o fi atât de prost să nu-și dea seama că mi-am băgat nasu-n treburile lui. Îmi dă papucii cât ai zice pește. Mă mai aleg și c-o scatoalcă. Și eu aș face la fel. De fapt, mi-a dat deja papucii…

Izbucnește din nou în plâns. Lentilă o ia în brațe, ea se cuibărește la pieptul lui, se mângâie unul pe celălalt, se sărută, se strâng în brațe, își smulg hainele.

— Nu vreau să mă culc cu tine, șoptește Adina.

— Bine.

Dar mâinile lui îi dezgolesc sânii, coapsele, pubisul, o pătrunde și ea țipă de plăcere.

— Nu vreau să mă culc cu tine!

Brațele ei spun altceva.

Într-un târziu sună telefonul.

Adina se smulge de sub Lentilă, îl rostogolește pe-o parte, se apleacă spre telefonul căzut alături de canapea, gâfâie ușor, șoptește, înainte să răspundă:

— E Mladin!

— Dormeai, scumpete? întreabă acesta.

— Aproape.

— Sun din Kuala Lumpur. Mi-e dor de tine, abia aștept să mă întorc.

— Și eu. Deci chiar ai zburat…

— Ai crezut altceva!?

— Cam da.

— Ai crezut că te păcălesc și mă văd cu alta! Este? Este? Scumpete, cum să-ți fac ție așa ceva? Sunt trist…

— Iartă-mă.

— Bine, uită. Vreau să te rog ceva. Faci ceva pentru mine, scumpete?

— Sigur.

— N-am pe altcineva de încredere la ora asta.

— Te ascult.

— Vreau să mergi la aeroport și…

— Acum, în miez de noapte?

— Iei un taxi, ți-l plătesc eu. O să vină în mai puțin de-o oră o cursă italienească de la Kuala Lumpur, face escală la București, pe urmă pleacă la Roma. N-am apucat să mă văd cu pilotul, are un pachet pentru mine, de care am mare nevoie mâine, când sosesc și eu, nu trebuie să ajungă la Roma. Cine știe cui îl lasă și se pierde. Poți să mergi la aeroport să-l iei tu?

— Pot.

— Sper că nu-i prea târziu sau prea devreme pentru tine să te duci acolo…

— Nu-ți face probleme.

— Avionul nu stă decât două ore, cât alimentează. Îl cauți pe unul Salvo, Salvatore, un tip înalt, cu barbă, ca un popă, reții?

— Sigur.

— Nu știe românește.

— Mă descurc.

— O să-l găsești în terminal. O să te aștepte, i te-am descris, no să fie o problemă. O să aibă o geantă de cabină pentru mine, sunt medicamente pentru mama, e pe moarte, ți-o dă ție, o păstrezi până vin. Am nevoie urgent de ele.

— OK.

— Să repet?

— Nu-i nevoie.

— Îl cheamă Salvatore.

— Am reținut, arată ca un popă tânăr și înalt. Cu o geantă de umăr.

— Bravo, scumpete! Ai vreo problemă să intri în terminal?

— Nu cred.

— Ai mai fost? Să-ți spun cum să faci…

— Mă descurc.

— Vezi că în două ore pleacă spre Roma. Cam acum ar trebui să aterizeze la București. Poți să te grăbești?

— Am plecat.

— Abia aștept să te văd, scumpete.

— Cred și eu!

Rămâne cu telefonul în mână, ca și cum n-ar ști ce să creadă.

— Ce e? întrebă Lentilă, trăgându-și jeanșii.

— Belele. Mă-sa de viață!

— Zi, ce e? strigă el.

— Trebuie să merg la aeroport să iau un pachet. Cum dracu' mă duc? Am băut, nu pot să conduc.

— Te duc eu.

— Nu ești în toate mințile? Ne vede careva că mă aduci la miezul nopții și până mâine află toți. Aude și Mladin. Or să spună că ne-o tragem.

— Și nu ne-o tragem?

— Află, băiete, oi fi eu acuma amețită, dar nu ne-o tragem, nu mi-am tras-o niciodată cu tine și n-o să mi-o trag niciodată!

— Un pachet cu ce?

— Medicamente. Pentru mă-sa.

— Și nu-și poate lua pachetul singur, mâine, când se întoarce? Ce-i urgența asta?

— Poate nu vrea să se piardă. Știi că se pierd atâtea…

— Medicamente… De ce să i le aducă un italian?

— Nu s-or găsi la noi.

— Și nu și le putea cumpăra singur?

— Ce tot vrei de la mine? Asta mi-a spus, asta-ți zic și eu! Chiar nu-i treaba mea ce-i în pachetu' ăla!

— Cum zici… Iei un taxi.

— Asta am să și fac. Îmi comanzi tu unul cât mă duc două minute la baie?

5.

Stamate nu-l văzuse în viața lui pe fiul premierului și constată că își făcuse o imagine greșită din tot ce auzise. Când doctorul Milică l-a dus în zori în rezerva în care băiatul își petrecuse ultimele douăzeci și patru de ore, rugându-l să se grăbească, pentru că vor să-l externeze cât mai repede ca să scape de cohortele de ziariști de la poartă, a dat peste un adolescent pirpiriu, blond, cu câteva coșuri pe față și o privire zăpăcită, poate de la medicamente, poate de la droguri, dar departe de căutătura arogantă despre care auzise. I-a întins o mână umedă, discuția care avea să urmeze îl neliniștea, în ciuda aparentei siguranțe de sine, și-a spus Stamate. I-a vorbit blând și băiatul nu s-a ferit să răspundă vreunei întrebări, Stamate s-a gândit că ar putea sta cu el la taclale la nesfârșit, să-l descoasă chiar și în legătură cu fata uitată de lume care se aruncase pe fereastră la petrecerea cu el și despre care nimeni nu spusese vreodată adevărul. Aproape era convins că băiatul nu l-ar fi mințit. Dar n-apucă să-i pună prea multe întrebări nici măcar despre droguri, în rezervă intră val-vârtej un individ care ar fi putut foarte bine participa la o rundă de lupte K1 „dă-i bătaie” sau „arde orașul”, cum auzise că se organizează peste tot, cu săli pline de tineri și mai puțini tineri gata să leșine de dorul pumnilor dați și încasați.

— Cine v-a permis să intrați în rezerva asta?, se răsti cu o voce spartă.

Conciliant, inspectorul își arătă legitimația, n-avea chef să intre în dispute cu cine știe ce paznic sepepist.

Bărbatul nu-și aruncă nici măcar o privire pe actul din fața ochilor, nu-l interesa, ori mai degrabă știa cine-i inspectorul, el avea altă misiune. S-a răstit și la băiat:

— Vi s-a spus să nu vorbiți cu nimeni!

Băiatul ridică din umeri, nu-i păsa, ori era ametit. Zdrahonul nu insistă. Aruncă într-o geantă de umăr cămașa de schimb a tânărului, împachetată pe pat, trase fermoarul cu violență și-l conduse afară.

— Să mergem, îi spuse, încă iritat.

— E o glumă? interveni Stamate, deși înțelesese că nu-i deloc glumă. Eu mă ocup de anchetă.

Înainte să închidă ușa în urma lui, zdrahonul se întoarse spre Stamate:

— Știu.

— Atunci? N-am apucat să-i pun întrebări.

— E foarte bine. Nici nu te sfătuiesc s-o faci.

— E important să vorbesc cu el.

— Nu e important. Ar fi bine să te oprești aici, nu-l implica pe băiat.

— E un ordin? întrebă Stamate, deranjat de tutuiala zdrahonului. Mă ciuruiți pe la spate?

— Eu nu dau ordine. E doar un sfat.

Inspectorul protesta mai mult de formă. Admise în sinea lui că se aștepta să fie împiedicat de cine știe ce interese, i se mai întâmplase, dar nu atât de repede. Mereu se simțise de parcă ar fi fost închis într-o cameră întunecoasă și trebuia să se zbată mult până să zărească o rază de lumină. Vasilescu îl avertizase. Știa că nu are nicio putere, veniseră ordine de sus să-l scoată basma curată pe băiatul premierului, despre care nu vorbea niciun comunicat al poliției, deși apăruseră știri cu el la mai multe televiziuni, inclusiv imagini cu adolescentul pe patul de spital, cu branule în brat și stativul cu pungi de perfuzii la capul patului. Probabil ilustrul tată făcuse o criză de nervi. E o simplă coincidență, precizase, agasată de insistențele ziariștilor, purtătoarea de cuvânt, persoana în cauză n-are nicio legătură cu cei spitalizați pentru consum de droguri, ci suferă de hemofilie, avusese o criză și necesitase tratament de urgență. Superba purtătoare de cuvânt merita un premiu pentru arta cu care îmbârliga lucrurile. Stamate știa că un om cu hemofilie nu se ține de sporturi extreme, cum aflase din biografia romanțată a tânărului, ar fi fost riscul prea mare. Și nici nu auzise ca premierul însuși să fi avut boala asta congenitală, dar poate era de înțeles, se manifestă doar pe linie bărbătească, însă n-o transmit bărbații. Mai mult ca sigur frumoasa purtătoare de cuvânt încurcase bolile sau folosise primul cuvânt mai complicat la care se gândise, i se păruse interesant și nimerit să-i amețească pe ziariștii de duzină care iau totul de bun și caută doar unde li se spune. Fiul premierului nu trebuia implicat dintr-un motiv limpede,

să nu tulbure cariera tatălui, mai ales într-un an electoral în care orice abatere de la normele prestabilite se putea transforma într-o bombă. Inspectorul mai știa că întrebările pe care apucase să le pună fiului premierului și răspunsurile acestuia îi erau suficiente, băiatul nu era decât un neisprăvit de consumator de droguri, fără vreo implicare în trafic. Avea declarațiile celorlalți din grup, la fel de neinteresante.

Dar fiul premierului apucase, totuși, să-i spună că pramatia care le vânduse drogurile se lăuda că le poate procura oricât, doar să vină cursa. Hodoronc-tronc. Stamate n-apucase să-l întrebe care cursă și de unde, poate băiatul nici nu știa. Sau știa? Dar lui Stamate începuseră să i se învârtă rotițele ca în vremurile bune, întotdeauna când i se puneau piedici reacționa în felul acesta. O cursă presupunea mai mult ca sigur un transport de undeva din afară. Cu mașinile. Sau cu avionul. În cazul ăsta drogurile puteau fi aduse și de la mare distanță, deși nu reușea să înțeleagă cum trecuseră de atâtea controale, înăsprite peste tot în lume. Doctorul Milică îi spusese cam ce fel de droguri erau. Petruș adăugase treaba cu teroriștii, care i se întipărise în minte. Aproape sigur drogurile erau aduse dintr-o țară din Răsărit, nu neapărat una în care se succedau lupte între fel și fel de facțiuni, dar nici prea departe de ele. Distanța era destul de mare de București, străbăteai până acolo mări, munți și ținuturi neprimitoare. Mai mare daraua să cari de-acolo droguri cu mașina până-n Europa. Nu era exclus. Însă Stamate se gândea că mai degrabă avionul era o cale. Citise destule cărți în care mafioții aduceau droguri din țări exotice cu avionul și nu-i deranja mai nimeni, se îndrăgostise de cărțile alea și, pe când era mai tânăr, avusese momente în care se închipuise inspector faimos în lupta anti-Mafia. Dar n-apucase să pună cătușele vreunuia la scara avionului. Se lecuise repede, realitatea era mult mai banală și mai dură. Nu mai visa și pentru că mafioții pe care-i întâlnise el erau altfel decât prin cărți, necioplți, uimitor de rapace și în majoritate proști. Altfel, nu i-ar fi prins. Dar poate se mai luminaseră între timp sau apăruse pe piață o nouă generație mai școlită, probabil și mai nesătulă și capabilă să diversifice mult ce făcuseră ăi de dinainte. Adică să recurgă și la avioane. Nu ținea minte cazuri de

un astfel de trafic, el cel puțin nu le întâlnise. Cazuri care ar fi implicat prea mulți oameni, inclusiv forțe de ordine, iar acestora li se dusese faima că sunt incoruptibile și foarte dure. Sigur traficanții se mai gândeau o dată înainte să riște. Sau, poate, își sofisticaseră metodele și găsiseră o altă cale, nefolosită încă.

Stamate era convins că se dusese prea departe cu gândul, dar cine nu merge departe, nu vede nimic și e ca și cum ar bălti pe loc, i-o ia viața înainte. Asta măcar învățase bine. Își spuse că n-ar fi rău să-i ceară lui Petruș să obțină listele echipajelor care zburau spre Orient, nu puteau fi prea multe. Nu puteau fi nici prea multe companii, mai greu era să ajungă la cine ar fi fost dispus să colaboreze, fără să-i treacă altceva prin minte. Și pe urmă? O muncă de furnică, luni de zile să-i cerceteze pe fiecare, s-ar fi lovit de ziduri, s-ar fi împotmolit în zeflemeaua multora, dacă ar fi spus ce caută. Îi trecu prin cap că din Orient veneau și multe curse străine, cu echipaje pe care nu le-ar fi putut controla, dar pe care nu le împiedica nimeni să aducă pachete pe care să le transfere unui băștinaș de-al nostru. Complicat, dar nu imposibil pentru o minte îndrăzneață. Sigur, asta ar fi fost o treabă căreia doar o echipă să-i dea de cap, nu el de unul singur.

Mai bine renunța la ideea asta. Dar îl putea pune pe Petruș să încerce. Nimic nu era de neglijat.

Dar n-avea timp să aștepte, i se cerea o rezolvare rapidă, nu peste luni de zile.

6.

În spital mai rămăseseră vreo trei colegi de-ai fiului Omului cu care stătu de vorbă Petruș, înainte să le dea drumul acasă. Era mai aproape de vârsta lor, la fel de plin de coșuri, făcea ușor pe neimplicatul care pune doar întrebări nevinovate pe care le-ar fi pus și ei, părea de-al lor, deși știau că nu e, dar aparențele ademenesc și înșală la orice vârstă. Nerăbdători să se-ntoarcă acasă mai repede, erau în stare să dea pe goarnă orice. A aflat mai multe decât sperase. De când se drogau. Cum începuseră. Cum se simțeau. Dacă aveau de gând să

continue – și aveau. Petruș se gândi că toate astea l-ar fi interesat mai degrabă pe un psiholog care să-i ajute. Sau pe părinți. Știa că nu avea cu cine să discute, nu credea în ruptul capul c-o să se implice vreun psiholog. Nici părinții, nu era nevoie să-i spună careva că erau prea prinși cu viața proprie și-și scăpaseră progeniturile printre degete.

— Nasol cât cuprinde! izbucni spre încântarea flăcăiandrilor care îl declarară pe loc al lor.

— Știi cum stă treaba? îndrăzni unul să-l întrebe.

— Futu-i! Nu mă-ntreba!

Era clar, era de-al lor, putea chiar însemna și că omul se drogase la viața lui și știa ce vorbește. Ar fi fost cam mult să-l întrebe când o făcuse.

Mai interesante pentru Petruș au fost răspunsurile care au urmat, nu foarte clare, dar era obișnuit. Întrebase cum aveau să-și mai procure drogurile, tot din Centrul Vechi?

Flăcăiandrii i-au spus. Din Centrul Vechi sau de la metrou, a dedus din frânturile lor de poveste că nu putea fi decât de la Unirii, doar acolo erau două stații suprapuse, unde să dispară la alt nivel gușterul care-i aproviziona. I l-au descris pe Van Damme. Toți știau că Van Damme era la pârnaie. L-au mai descris pe încă unul despre care Petruș habar n-avea. Van Damme era însoțit mai mereu de un individ, chiar mai puriu decât Van Damme, ceea ce însemna, calculă rapid Petruș, să tot aibă treizeci, treizeci și cinci de ani, nevorbăreț, atent la toată mișcarea din jur, înclina din cap când Van Damme putea să intre-n vorbă cu puștii. Ca un șef. De obicei, se apropia și el strângea banii, cu o iuțeală care-i uluia pe pușți, sigur omul fusese pe undeva la vreun circ, prestidigitator, magician, chestii d-astea, te aiurea cu mișcări atât de rapide că nu vedeai nici când palpează banii, nici când îi ascunde în vreun buzunar, nici când s-a-ndepărtat de tine de parcă n-ar fi fost. De câteva ori apăruse singur, chiar se-ntrebau ce pățise Van Damme. Habar n-aveau cum îl chema.

Petruș n-a mai insistat, le-a urat să-și revină și, când să plece, celui care trăncănise mai mult îi scăpară alte vorbe:

— E greu la școala de polițiști?

Petruș prinse momeala.

— Să ți-o spun p-aia bună: e mișto!

— Mă gândeam eu că nu se compară cu facultățile alea de căcat, unde-nghiți aiureli cu sacul.

— Stăm de vorbă! îi aruncă Petruș peste umăr, grăbit brusc să plece. Știa că dacă nu-i spune mai multe despre cum e la școală, puștiul o să-l caute într-o zi. Dacă mai are ceva de spus. Sau dacă într-adevăr vrea să se facă polițist.

Stamate nu se arătă deloc surprins de veștile lui Petruș. Prin urmare, mai aveau de căutat un bărbat în floarea vârstei, care nu se remarca prin nimic, niciun semn particular, abilități de magician aveau mulți, dacă nu cumva liceenii se lăsaseră prostiți prea ușor în tensiunea schimbului de droguri într-o mulțime de oameni care puteau oricând să le sară la gât. Era greu să dea o descriere ca lumea informatorilor, dar erau obligați s-o facă. Dacă ar fi avut măcar o poreclă, un nume, lucrurile ar fi stat mai bine.

— Să-l strângem nițel cu ușa pe Van Damme, zise Petruș. Ne e dator că n-a spus nimic despre magician.

Numai că Van Damme se grăbise să părăsească arestul, trimis în supraveghere la domiciliu. Stamate era convins că nu-l vor găsi acasă și nici nu se va prezenta peste două zile la poliție, cum i se ceruse. Nu strica să-l dea în urmărire generală. Mai mare daraua, cu toată birocrația din poliție! N-a protestat când Petruș a-nceput să-njure.

7.

Lui Sorin Năstase nu-i era somn, dar stinsese luminile și lăsase televizorul aprins, cu sonorul dat încet. Seară de seară, înainte să adoarmă, urmărea emisiuni despre viața animalelor pe *World Life* sau documentare pe *Discovery,* din ce în ce mai convins că își ratase viața, ocupându-se de știri. Adică nedreptăți la greu, droguri, clanuri mafiote, accidente oribile. Evitase să preia viața politică, n-o înțelegea. Nu asta visase când plecase din provincia sa cu oameni mândri, unde bunica încă în putere îl bătea la cap să se ocupe mai serios de recuperarea pământurilor confiscate de comuniști și, mai ales, de cele două cule care fuseseră fala locurilor,

ajunse ruine după ce, decenii la rând, ținuseră loc de sediu de gospodărie colectivă, apoi grajduri, dar pe care niște mahări locali se încăpățânau să nu le înapoieze, pretextând că ar fi lipsit acte importante din dosar referitoare la șirul moștenitorilor. Știa și el, Sorin, că alta le-ar fi fost viața dacă li se întorceau zecile de hectare de pământ ajunse acum în mâinile unei familii înrudite cu toți cei aflați în fruntea instituțiilor locale: primărie, firme de transport, magazine, ba se mai lăudau că o rudă apropiată e subprefect și nimeni nu-i poate clinti.

Bunico, n-are rost să lupt cu morile de vânt! Și dacă obțin culele, n-am bani să le refac și oricum nu mă mai întorc în locurile astea.

Poate te-ntorci, nu știi ce aduce ziua de mâine.

Aproape în fiecare seară când își amintea dialogul ăsta simțea cum o tristețe nesfârșită îl sugruma și nu mai putea urmări nimic. Ajunsese la aproape treizeci de ani și vremea în care era fericit că fusese reporter la cea mai mare televiziune particulară i se părea rămasă undeva în preistoric. Pe atunci credea că l-a apucat pe Dumnezeu de-un picior. Câștiga binișor. Era orgolios, voia să fie bun, cel mai bun, era convins că nimeni nu-l poate împiedica să fie cel mai bun. Nu se imagina vreodată cuprins de potopul disperării. I se întâmpla acum. Nu voia să ajungă un ziarist frustrat, erau atâția acriți care-și vărsau fierea în articole vitriolate sau în atacuri la persoană pe micul ecran. I se întâmpla să simtă frustrare. Știa că o să vină o zi în care să-și reevalueze opțiunile în viață și trebuia să fie pregătit. Și se întâmplase după accident. Făcuse cu ani în urmă o alegere și știa că, pentru multă vreme, își limitase plăcerile – nu mai apuca să citească ori să vadă vreun spectacol, rareori își aducea acasă câte un film pe casetă, dar i se întâmpla să adoarmă și nu mai apuca sfârșitul. Ambiția lui era să-i iasă câteva reportaje cu care să rupă gura târgului, să obțină un mare premiu, cum reușise Ileana Caragea, de mersese la Atlanta să-și ridice trofeul în văzul tuturor televiziunilor invidioase ale lumii. Dacă ar fi reușit și el, din clipa aceea ar fi fost celebru, poate nu mai bogat, dar sigur mai iubit. Era iubit. Căsnicia îi era fericită, nevasta mai tânără cu câțiva ani, dramatic de frumoasă, Eliza, actriță. Nu era clipă în care să nu se minuneze că o asemenea femeie l-a ales pe el. Era convins că ea l-a

ales. Erau atât de încântați unul de celălalt, încât, la început, ore întregi nu făceau nimic altceva decât să se uite unul în ochii celuilalt, zâmbind, fără să scoată o vorbă. Făceau dragoste iarăși și iarăși, până la epuizare. Erau fericiți de cum mergeau lucrurile și gândeau că n-au nevoie de nimic altceva. Dar după primele luni de nebunie, fiecare își văzuse de viața lui. Eliza adora scena. Era sigură că orice nu era legat de scenă i-ar fi corupt planul de-a avansa și a ajunge în vârf. Sorin al ei o liniștea când părăsea tensiunea teatrului. Se gândea că împlinirea o să dureze la nesfârșit, n-or să ajungă să se acrească. Nu era nevoie să-i și spună asta. Era convinsă că-l iubește la fel. Se vedeau din ce în ce mai rar, el – aproape toată ziua pe drumuri, după subiecte. Ea – repetiții și aproape în fiecare seară spectacole, în unele avea roluri importante, în altele ducea doar tava, sau era dublura celei care ducea tava. Visa la un rol care s-o scoată la lumină și s-o facă celebră, știa că mai avea mult, dar știa pe ce drum să apuce. Când venea acasă, de multe ori el n-o mai aștepta, ca în primii ani, cu un pahar de vin și dornic s-o dezbrace și s-o sărute pe întreg corpul, îl găsea dormind în fotoliu, după un alt timp îl găsea dormind de-a binelea în pat. La început asta a sâcâit-o, dar aproape peste noapte s-a revoltat, nici atât nu-i în stare, s-o aștepte? Nu se-ntreba ce simțea el când pleca la serviciu și ea dormea. Multe zile aproape că nu schimbau o vorbă. Dar nu vorbiseră nici înainte prea mult, n-avea de ce să fie îngrijorată. Degeaba a cumpărat ea de mai multe ori sticla de vin și a lăsat-o intenționat la vedere, lui nu-i rămânea decât să aranjeze decorul și s-o aștepte. Găsea sticla unde-o lăsase. Nu știa dacă n-o văzuse ori se făcuse că n-o vede, nu-l putea întreba. Dormea. În ruptul capului nu putea crede că-i atât de obosit. Era peste demnitatea ei să-l trezească și să-l întrebe. Atunci ceva a început să scârțâie. A apărut frustrarea. Era din ce în ce mai nemulțumită. A crezut că se liniștește dacă merge cu colegii la paharul de bere sau de vin de după fiecare spectacol, în care răsuflau ușurați că au mai bifat un succes. Într-o noapte cu ploaie rece, fără un taxi pe stradă, s-a oprit în apartamentul unui coleg să împrumute o umbrelă. A plecat după ce făcuseră dragoste. Era furioasă, nu-nțelegea ce i se întâmplă, dar a trecut prin apartamentul ăla de multe ori. Devenise

obișnuință. Era convinsă că-l iubește în continuare pe Sorin. Dar era convinsă că tot ce se întâmpla era din vina lui, uitase să-și găsească timp s-o privească în ochi, ca pe vremuri. Cu cât își spunea mai des asta, cu atât se depărta de el. În clipa în care a înțeles ce i se întâmplă, a refuzat să mai facă dragoste în apartamentul de lângă teatru. A urmat un mic circ, cu actorașul amenințând că se sinucide, apoi că va dezvălui presei legătura lor. Și a făcut-o. Tabloidele se întreceau în titluri deșănțate: „Actriță de doi bani moartă după sex în debara", „Sex oral disperat", „Miss sex la miezul nopții". Pozele erau aceleași peste tot, puține și neclare, făcute cu un teleobiectiv, abia se distingeau trăsăturile femeii, dar era fără dubiu cu ce se ocupa. N-a vrut să afle cine-i făcuse pozele, de parcă anticipase ce urma și pusese să fie urmăriți. Sau erau urmăriți de altcineva, din alt motiv, și actorașul se trezise și el subiectul supravegherii, dar putea profita. Textele tabloidelor, de numai câteva rânduri, povesteau cum actrița Eliza Năstase, aspirantă la un titlu de miss, cu ani în urmă, acum mai cunoscută ca nevastă a unui jurnalist bătăios de televiziune, se-ncurcase cu un coleg de scenă în lungi partide de sex la lumina lunii. Pe cine interesa? Unul dintre tabloide sugera că toată campania împotriva etnobotanicelor în care se angajase ziaristul n-ar fi fost decât o încercare de răzbunare, actorașul care-i furase nevasta era știut ca dependent de droguri. Asta era o lovitură.

Au avut o discuție.

A întrebat-o de ce?

Nu știu. N-am un răspuns. Vreau să știi că am pus capăt demult.

Mi-ai fi spus vreodată?

N-a însemnat nimic pentru mine, nici acum nu înseamnă, n-avea rost să te rănesc degeaba.

Sorin nu se gândise niciodată cum va reacționa dacă va fi înșelat. Era ceva nou, nu crezuse că i se va întâmpla așa ceva. Nu știa dacă ce simte e durere, furie, nedumerire, mâhnire, scârbă, toate la un loc. Era o tulburare în el pe care și-o stăpânea cu greu, îi venea să înjure, nu pe cineva anume, să strige, să urle, să spargă. Nu știa dacă e bine să stea în fața ei, privind-o cât e de minunată, ca în fiecare dimineață, sau să-și strângă lucrurile și să plece unde-o vedea cu ochii, fără o vorbă,

sau să-i propună divorțul, sau să ia un cuțit și să i-l înfigă în burtă cum fac toți nebunii despre care face el știri. Așa or fi ajungând și ăia să ridice cuțitul. N-ar suporta să se vadă făcând asta. Încă mai așteaptă ceva de la ea. Încă o mai iubește.

Până la urmă și-a strâns câteva lucruri, a părăsit apartamentul în timp ce ea plângea. Și-a găsit un altul cu chirie.

A urmat agresiunea, de parcă cineva i-ar fi supravegheat toate mișcările, ar fi știut unde se mutase și nu putea rezista tentației să-l sperie zdravăn. Prea se implicase în dezvăluirile traficului de droguri. Prea declanșase un scandal. Prea tulbura afaceri profitabile. În spital, din prima clipă Eliza a stat cu el. Dar niciunul n-a redeschis subiectul relației dintre ei și fiecare s-a întors în apartamentul propriu. Iar când a ieșit din spital, n-a mai văzut-o.

Rememorase de atâtea ori toate întâmplările astea că n-ar fi știut să le spună numărul. Stinse televizorul, oricum nu reținuse nimic din ce se derulase pe ecran în ultima jumătate de oră. Se duse la fereastra larg deschisă și privi orașul. Un cartier vechi cu blocuri cenușii, nu mai înalte de patru, cinci etaje, o stradă largă și întunecoasă, cu copaci care crescuseră până aproape de ultimul etaj, cu coroane ample și neîngrijite prin care de-abia zărea la vreo adiere rătăcită un lampion stradal. Cerul se întindea nesfârșit deasupra lui, stropit cu stele ca niște cioburi de becuri ce sclipeau fără încetare. Zăpușela îi scosese pe mulți din case, chiar și la ora aceea, pălăvrăgeau pe băncile dintre blocuri, se auzea ca un murmur monoton din care de-abia se deslușea câte-o vorbă, în rest un fond sonor lipicios. Ca în ultima vreme când privea de la fereastră orașul prăfuit, îl apucă un sentiment ciudat de înfrângere.

Dar în noaptea asta era prima oară când nu rezistă tentației să dea un telefon.

— Eu sunt, spuse. Dormi?

— Nu.

— Poți vorbi? Ești singură?

A urmat o tăcere lungă, de parcă nu știa ce să-i răspundă sau nu și-ar fi găsit vorbele sau vorbele i-ar fi stat în gât, sufocând-o, și în clipa în care el era pe cale să închidă a auzit-o spunând, foarte clar:

— Te aștept.

— Acum?

— Nu de asta ai sunat?

Mai apoi, li s-a părut că s-au privit multă vreme fără să scoată o vorbă, dar nu fusese nicio jumătate de minut. De parcă nu se văzuseră de mult timp. Trecuseră într-adevăr multe luni, Eliza le numărase, Sorin – nu. De parcă voiau să se recunoască. Nu li se părea nimic schimbat. Eliza i se părea încă orbitor de frumoasă. Sorin părea neschimbat și el, doar ochii ușor mai adânciți și, firește, șchiopăta. Își lăsase cârja de aluminiu acasă, dar Eliza oricum nu știa că încă o folosește. Apoi s-au îmbrățișat, după minutul cât un veac, nu știau să spună cine pe cine l-a dezbrăcat primul și s-au trezit în pat, năduși după o partidă de amor. La lumina veiozei, Sorin a privit umbrele lucrurilor familiare după care tânjise fără să știe. Era acasă. Dar se întrebă dacă era acasă. Pe fereastra larg deschisă ajungea și aici rumoarea înfundată a străzii. Nu-l deranja. S-au privit îndelung și au vorbit despre planurile fiecăruia. Nimic despre ce se întâmplase cu aproape doi ani în urmă. Eliza i-a spus:

— Plecarea ta a fost ieri și n-aș fi vrut să se-ntâmple.

— Ești convinsă?

— Niciodată n-am fost mai convinsă de ceva.

Au făcut din nou dragoste și, pe la cinci dimineața, încă nu se luminase de ziuă, în lumina albăstrie în care i se părea că se pierd fantome, Sorin a adormit ca un prunc. L-a trezit la ora nouă Eliza, care se pregătea să plece la repetiții. În bucătărie era pregătit micul dejun. Cafeaua aburea.

Eliza asculta știri la radio, ca în fiecare dimineață. Una dintre ele spunea că fiul primului ministru fusese externat și că purtătoarea de cuvânt a poliției declara că fusese o simplă coincidență spitalizarea lui odată cu grupul de adolescenți care se drogaseră. Sorin zâmbi.

— De ce zâmbești? întrebă Eliza.

— Suntem înconjurați numai de minciuni.

— Vrei să spui că băiatul ăla n-a fost în spital?

— Vreau să spun că se drogase și el la greu.

Eliza îl privi lung.

— Nu vreau s-o iei de la capăt. Mi-ajunge ce-ai pățit anul trecut.

— N-o iau. Îmi fac doar meseria.

— Te iubesc.

— Și eu.

— Trebuie să plec. Ai grijă de tine.

Rămas singur, Sorin se întrebă cine din poliție se ocupa de povestea drogurilor. Cu un an în urmă îl cunoscuse pe inspectorul Stamate. Polițistul pe informațiile căruia se bazase de multe ori îi dăduse ideea cum să continue. Se ajutaseră reciproc. Victor Stamate voia să ajungă la capi, dar n-avea mijloace, șefii nu păreau convinși de ce și cum face și-i cereau s-o lase mai moale, să nu se facă de râs c-aleargă după cai verzi pe pereți. Sorin Năstase putea să se apropie de capi, prin învăluire. Polițistul l-a pus în legătură cu câteva dintre sursele lui, dealeri care fuseseră lăsați liberi, doar să ciripească la nevoie. Sorin nu i-a filmat niciodată, doar a stat de vorbă cu ei, fără reportofon, fără cameră de luat vederi. O vreme lucrurile au mers. Până în noaptea cu împușcături în spital.

Sorin știa că inspectorul fusese trecut pe linie moartă când se terminase prost. Nu se mai văzuseră. Îl mai sunase o dată sau de două ori să-l întrebe de sănătate și rămăsese cu impresia că omul se ferea de el, de parcă ar fi ajuns un ciumat și el însuși trebuia să-și interzică orice contact cu ceilalți. Poate fusese doar o impresie, dar nu l-a mai căutat.

Nu-i șterse numele din telefon. L-a sunat.

— Ne-am întors amândoi la locul crimei? a întrebat inspectorul, spre uluirea lui Sorin.

— Nu-nțeleg.

— Sigur te ocupi de povestea din zilele astea.

— Așa e.

— Și eu. M-am întors.

Sorin abia și-a stăpânit un chiot. Primul gând a fost că vor relua ce întrerupseseră pe nepusă masă. Al doilea gând a fost să se întâlnească cu inspectorul. Când s-au văzut, a constatat cu surprindere că tânărul polițist cu care discutase în zilele dinainte era adjunctul lui Stamate.

8.

Avuseseră dreptate: Van Damme ieșise grăbit din închisoare, dar nu era acasă. Doar dacă nu fusese mai deștept și mai avea o ascunzătoare pe care poliția încă n-o aflase. Petruș butona de zor la *iPhone*-ul lui și izbucni:

— N-are altă adresă.

— Poate a ieșit la o bere, după zilele la mititica, spuse Stamate. Eu așa aș face. Sper că nu s-a apucat din nou de treabă. L-am înfunda prea ușor.

— Și unde dracu să-l căutăm acu'?

— Am o soluție: îl așteptăm.

— Ca proștii.

— Cum zici. Nu cunosc crâșmele din zona asta.

S-au așezat pe o bancă delabrată din fața blocului, ca niște locatari ieșiți la aer în noaptea fierbinte. Nu-i lua nimeni în seamă. N-adia nicio suflare, sigur între patru pereți te coceai. Toate ferestrele celor patru etaje erau luminate, lumea se-ntorsese acasă, mirosea de te trăznea a prăjeli. O singură fereastră nu era luminată, a lui Van Damme. În scara blocului vechi atârna o lumină chioară care se aprindea timp de un minut, când intra sau ieșea careva, atunci prin geamul zăbrelit al ușii de fier vedeau panoul verzui ticsit de cutii pentru scrisori și o parte a zidului vopsit până la jumătate într-un cafeniu spălăcit.

— La banii lui, putea să-și cumpere și el o casă într-un bloc mai de doamne ajută. Ăsta stă să cadă.

— Poate nici aici nu și-a cumpărat, opină Stamate, trăgând adânc din țigară.

Nu mai știa a câta era pe ziua aceea, dar terminase demult un pachet.

— Cât îl așteptăm? S-a-ntunecat.

— O oră? Cât mai fumez una? La zece mă văd cu Cremene și n-am ce face până atunci. Poți să pleci, dacă vrei.

— Mai ai multe idei d-astea crețe?

Au avut noroc. N-a trecut mult și a apărut Van Damme cu o plasă de beri la cutie. S-a crispat când i-a văzut.

— Știu regulile, s-a grăbit să spună. Nu m-am văzut cu nimeni.

— N-am spus asta, a mormăit Stamate. De ce-ți pui cenușă-n cap? Ne inviți la tine?

— E cam dezordine.

— Nu ne deranjează. Am mai văzut dezordine. Doar dacă nu vrei să discutăm la secție?

— Ferească sfântul! Veniți după mine.

Două camere la etajul al treilea, în spatele unei uși cu trei încuietori, în holul de la intrare, un ceas cu cuc fixat lângă cuier, mobile desperecheate, o carpetă uzată prinsă pe un perete, pe celălalt două nuduri de duzină, imprimate pe hârtie groasă, de aproape un metru fiecare, un apartament de burlac, care nici măcar nu prea stă pe-acasă. Într-adevăr, dezordine: haine aruncate pe o canapea acoperită cu pături scămoșate, haine grămezi pe jos, pe masă pahare cu dâre uscate de băutură pe care se încăpățânau să se plimbe mușteleStamate se întrebă pe unde stă de fapt Van Damme. Un om oricum fără gust, chiar dacă se dădea știutor și artist.

— O bere? îi pofti.

Petruș refuză energic, Stamate nu se-mpotrivi.

— Nu putem refuza omul când venim prima oară-n casa lui. L-am jigni. Mie dă-mi o bere.

Îi ceru doar să clătească bine paharul pe care se plimbaseră mușteleși Van Damme se conformă.

Stamate sorbi zgomotos și cu poftă. Se-nserase, dar era în continuare atât de cald, că nu-și mai simțea gâtlejul uscat de ore bune.

— Sigur n-ați vrut să mă vedeți că vi se făcuse dor de mine.

— Ești isteț. Ai ghicit.

— N-am făcut nimic.

— Am zis noi asta? Ai dreptate, acum n-ai făcut nimic.

— V-am povestit de atâtea ori că mi s-a urât.

— Te cred. Și eu aș simți la fel. Dar n-ai povestit chiar totul.

— Mă jur pe…

— N-o face, îl întrerupse Stamate. Ar fi păcat. M-ar enerva și nu știu cum fac la nervi într-o seară d-astea de te topești. Știm că ne mai poți povesti câte ceva. Orice om mai uită dar, la un moment dat, și-amintește.

— Dacă vă zic…

— Și noi dacă-ți zicem… De pildă, ceva despre magician.

— Despre cine?

— Nu-l cunoști pe magicianul care te-nsoțea la Unirii și palpa biștarii mai repede decât tine?

Van Damme s-a făcut ca varul.

— Asta de unde-ați mai aflat-o?

— Acu' descoperi că ne pricepem? Spune-ne tot ca să nu fie mai complicat mai pe urmă…

Van Damme îi privi pe rând pe amândoi, nu clipea niciunul. Își făcu de lucru să-și deschidă o doză din care sorbi vârtos de câteva ori.

Se gândește cum să facă mai bine, își spuse Stamate. Ochii-i joacă-n cap, a nădușit brusc, îi strălucește căpățâna rasă, e speriat cum n-a fost vreodată la pârnaie, e momentul de care se temea, să fie nevoit să dea în gât pe unul cu coaie. Un dur. Se teme de dur mai mult decât de oricine.

— Chiar Magicianul îl cheamă, zise după ce se șterse la gură cu dosul palmei.

— Și Magicianul ăsta n-are și el un nume, ca oricare? Nu poți să nu-l știi.

— Vasile. Vasile Ionică, spuse repede Van Damme, de parcă ar fi vrut să se lepede de ceva necurat. Nume prea comun, de muncitor la sapă, d-aia preferă să i se spună Magicianul.

Petruș butona de zor *iPhone*-ul lui, îl privi nedumerit pe Stamate, însemna că nu era în arhivele poliției niciun Magician. Și nici Vasile Ionică.

— Cum dăm de el? întrebă Stamate, lăsând pe jos, pe preșurile înghesuite, cutia goală de bere.

— Nu știu.

— Nu vrei tu să fii băiat cuminte și să spui tot ce se-ascunde sub fruntea aia măreață?

— Nu știu prea multe, d-aia nu-s sigur. Nu-i vorbăreț deloc. Pleca și venea. Nu-mi spunea mie unde se duce. L-am invitat o dată la o bere și m-a privit de parcă aș fi vrut s-o fut pe soră-sa, dac-o are. Auzeam că vine din Dămăroia. Alteori din Pantelimon. O fi având mai multe case.

— Da' tu cum te vedeai cu el?

— Seara, la metrou.

— Asta-am înțeles, nu face pe prostu'. Cum dădeai de el? Îl căutai tu?

— Câteodată. De obicei mă căuta el. Mă anunța că sosise fătuca de care-mi vorbise, rudă cu el, moartă de

dorul meu și trebuie să mi-o prezinte, că pe urmă pleacă repede la țară.

— Presupun că i-ai reținut numărul de telefon.

— Nu prea. Numerele. Avea mai multe. Îmi spunea cam la câteva săptămâni pe ce număr să-l sun. L-am întrebat o dată de ce și le schimbă atât de des, presupuneam că-și arunca telefoanele, să nu dea careva de el. Eu sunt mai zgârcit, cum să arunci un telefon după nici două săptămâni? Ajungi la pepeni…

— Poate-i schimba doar cartela.

— Cum zici, dar tot nu mă lămuream. A făcut urât rău când l-am întrebat. Ce pula mea te freacă pe tine grija de telefoanele mele? a strigat. Am priceput pe loc c-o luasem pe arătură și nu l-am mai întrebat nimic.

— Da' sigur ți-amintești măcar unul, două numere.

— Vreo două.

— Să mi le dai. Și de unde veneau fătucile astea rude cu el și moarte după tine fără să te fi văzut în viața lor?

— V-am mai spus, habar n-am.

— Nici de Magician n-aveai habar.

— E-un accident, dom' Stamate, mai uită omu'. Vă spun tot ce vreți să vă spun!

— Eu vreau să-mi spui doar ce știi, nu ce vreau eu.

— Așa fac.

— Mulțumesc pentru bere. Dacă în noaptea asta îți mai amintești ceva ce-ai mai uitat, se-ntâmplă, oameni suntem, știi unde mă găsești. Mă interesează mai multe despre Magician, sper că nu-i dai de știre după ce plecăm.

— Așa mă știți? E-un tip mort după muzica rock, o ascultă dată la maximum, de zguduie pereții. E un club prin Centrul Vechi unde-i muzică dintr-asta. Poate dați de el acolo. Nu știu cum se cheamă clubul. Magicianul sunt convins că știți cum arată.

— Știm.

9.

Stamate ar fi băgat mâna-n foc că nu exista polițist mai ciudat. Din câte știa el. Și cunoscuse vreo două, trei generații. Îl chema Sandu Cremene, era bondoc, rotofei,

nasul acvilin îi atârna asupra unei mustăcioare cărunte și tunsă scurt, creștetul acoperit de un păr des, țepos, scurt, ca al *marines*-ilor americani, vorba repezită. Îmbrăca rareori uniforma, pentru că rareori îl găseai la secție, era mai mereu pe teren, îi plăcea, iar pe unde umbla nu trebuia să sperie sau să dea de gândit cu uniforma. Din aluatul lui Valer Grosu, de-asta și făceau echipă. Se îmbrăca de parcă era deghizat. Puteai să-l pui să vândă roșii și castraveți la tarabă, atât de bine semăna cu oricare precupeț. Stamate mai știa că era rău de gură, nu suporta să-i iasă cineva din vorbă, cei mai apropiați susțineau că nu uită dacă te-ai legat vreodată de el și e răzbunător. Fiecare cu ale lui, și-a zis Stamate. Important era că-i meseriaș bun.

L-a căutat. S-a gândit că, dacă lucrase cu Valer Grosu, știa mai multe despre ce făcuse acesta. Nu i-a răspuns la telefon și nimeni nu știa să dea de el.

Spre miezul zilei lui Stamate a început să-i sune telefonul. Insistent, de vreo cincisprezece ori.

— Era să-nchid, a zis Sandu Cremene.

— Mă dusesem la budă.

— Să-ți fie de bine! M-ai căutat.

— M-am gândit că poate știi ceva de Grosu.

— Bănuiam că de-asta mă căutai. Mi-a zis și Șeful să-ți dau raportul. Cică te ocupi de caz. De tot cazul.

— N-o lua ca pe o obligație. Dacă vrei. Dacă ai ceva.

— Tocmai asta-i, că am. Și nu prea știu cum să fac. Un sfat n-ar fi rău. E mai bine să ne vedem.

Stamate nu-l mai întâlnise de o bucată bună de vreme, dar Cremene părea neschimbat. Cu vorba repezită l-a pus la curent cu ce făcuse Valer Grosu, adică filonul lipsă din ce știa Stamate. Mană cerească. Cremene îi fusese mâna dreaptă și știa tot. Sau pe-aproape.

— Cu ce să-ncep? Că-s multe.

Stamate ridică din umeri. Aștepta.

I-a spus că povestea începuse cu două, trei luni în urmă, când primiseră ordin să pună mâna pe rețeaua de trafic de droguri, doar specialitatea lor erau drogurile. Stamate calculă că, dacă începuseră cu trei luni în urmă, însemna că rețeaua exista de cel puțin șase luni, poate chiar un an, băieții se plimbaseră nestingheriți sub nasul

poliției că s-or fi întrebat dacă le-a pus Dumnezeu mâna-n cap. Dacă credeau cumva în Dumnezeu. Ăsta da, tupeu, sau poate se simțeau puternici sau aveau, și mai grav, protecție. Valer Grosu se oferise singur să le dea de urmă, o mai făcuse, zicea că-i calea cea mai bună. Se întâlnea cu membrii echipei măcar la două zile, de multe ori zilnic, ca niște prieteni la o bere, nici măcar cu toți odată, dar n-aveau o oră de întâlnire, nu se putea ține de un program prestabilit, le spusese că e posibil să fie urmărit. De cine? De ambele tabere, le-a zis, dar n-a mers mai departe și i-a lăsat în ceață. Apoi sâmbăta trecută nu s-au mai văzut cu el, nici duminică, nici luni. Luni l-au căutat ei. Degeaba. Marți au aflat de piron.

Le spusese că e pe drumul cel bun. Nu le oferise amănunte. Nu vreau să mă-nșel, spusese, aveți răbdare. Ultima oară când îl văzuseră era îmbrăcat exact cum îl găsiseră cu fața zdrobită, aceiași pantaloni, aceeași cămașă. Nu-i stătea în obicei, dimpotrivă, unii mustăceau când îl vedeau venind în fiecare dimineață spilcuit și cu cămașa proaspăt călcată, avea o nevastă tânără care-l scotea mereu din cutie. Însemna că nu mai trecuse pe acasă să se schimbe, dar din care motiv? Era prea prins să urmărească pe cineva să nu-i scape? Dimpotrivă, era el urmărit și au pus mâna pe el și l-au sechestrat, înainte să-l tortureze? E clar că fusese torturat, avea mai multe coaste rupte, degetele zdrobite, era plin de echimoze, în afara feței chisăliță. Nu faci asta decât prin violență, când vrei să afli neapărat ceva de la un individ care nu se lasă. O faci când ești hotărât să termini cu individul, altminteri te dă el peste cap și-ți ia maul. Și vrei să termini cu el când nu-ți mai e de niciun folos sau când e atât de primejdioasă prezența lui, încât îți pune ție viața în pericol. Ori el, ori tu, e singura alegere. Dacă ești în măsură să-l lichidezi, o faci fără să stai pe gânduri. Doar ăsta e calculul în lumea lor strâmbă.

Stamate nu scotea o vorbă în continuare. Se gândea că raționamentele lui Cremene ar fi putut fi ale lui. Întru totul de acord, ce rost avea să mai și vorbească? A înclinat din cap și Cremene a continuat.

Avea un telefon la el. Indiferent în ce s-ar fi băgat, ar fi fost caraghios să nu aibă un telefon, în ziua de azi și-un puștiulică de primară stă toată ziulica cu mobilul la

ureche. Ar fi atras atenția, ar fi dat de bănuit, s-ar fi gândit unii că e urmărit omul altfel sau are vreun dispozitiv fixat pe el. Ar fi fugit ca potârnichile speriate de ogar. N-avea un telefon sofisticat, sau avea dar îl ținea acasă ori la birou mai degrabă, când pleca în misiuni își lua un Nokia antediluvian, de prin anii ’90, dintre primele apărute, bun ca naiba și după două decenii, râdeau toți de el, doar că nu făcea poze, n-avea acces la internet, nu stoca mai mult de vreo două sute de numere cu nume cu tot, i se ciobise carcasa neagră și niciun chioșc de reparații nu mai avea carcase de rezervă pentru seria aia. Dar Valer Grosu era mulțumit, își făcea treaba cu el, n-avea nevoie decât să sune pe careva sau să primească vreun apel. Era un telefon perfect pentru asta. Din când în când își suna coechipierii să le ceară vreo informație, să le transmită să fie într-un anume loc pe poziții, le dădea câte un pont. Își ținea mereu telefonul deschis. O dată le-a cerut să-l localizeze după semnal și, dacă nu răspunde, să știe unde se află. Sigur se temea de ceva. La fel și ei, dar nu puteau zice nimic, le ceruse să nu vină după el să-i strice aranjamentele. Brusc, a încetat să-i mai sune. În weekend. Își închisese mobilul. Mai făcuse asta, nu-i îngrijora, și-l redeschidea după mai multe ore. Dar de data asta n-a mai sunat, cum avea obiceiul, măcar o dată pe zi, nici nu răspundea la apeluri. Nici sâmbătă, nici duminică, nici luni. Nu voia să fie deranjat din cine știe ce mișcări. Dar se putea și ca altcineva să-i fi închis mobilul, s-au gândit ei, să nu mai poată fi localizat. Ar fi putut da de el și dacă era închis, dar era mai complicat, cu cereri și explicații la alte foruri. Birocrație. Se putea și ca telefonul să fi fost aruncat într-un tomberon, s-au gândit. Adică s-o fi făcut chiar el, li s-ar fi putut spune, dacă se afla într-un pericol și nu voia să se facă vreo legătură cu echipa. Dar se putea s-o fi făcut și alții, ca să fie siguri că nimeni nu-i pe urmele lor, controlându-i lui mișcările, în cazul în care îl sechestraseră. Dar asta ar fi fost în cazul cel mai rău, o gândiseră doar de dragul discuției, mai degrabă sperau că nu se-ntâmplase nimic și doar uitase să deschidă telefonul sau uitase să-l încarce sau n-avea unde să-l încarce sau telefonul își dăduse obștescul sfârșit că prea era o rablă.

— De ce ziceai că-i urmărit din ambele părți?

— Nu ziceam eu, zicea Grosu.

Adică lui Cremene și alor lui, încă vreo doi, le era clar că Valer Grosu reușise să pătrundă în vreo celulă de-a traficanților, în apropierea vreunuia important, altfel nu-și explică ce aflase și cum aflase. Le-a dat informații să prindă câțiva. Erau ceva mai mult decât gușteri mărunți, dar nu din cei cu decizia, buni și ei, nici la ei nu era simplu de ajuns. Habar n-aveau de ce nu le spusese mai mult. Sigur știa mai multe decât le spusese, tot zicea că încă nu i se leagă. Dar avea o bănuială. Mai era o chestie tare ciudată. De la un punct, nu mai voia să spună nimic. Discuta din toată echipa doar cu el, Sandu Cremene, că ăilalți s-au și supărat. Și niciodată la telefon. De parcă s-ar fi temut că cineva foarte apropiat stă cu ochii și urechile pe ei.

— Îi intrase în cap că e urmărit de unul dintr-ai noștri. I-am și zis: bagă-ți mințile-n cap, măi, Valer, cum să te urmărească ai noștri? A mustăcit. Nu mi se leagă niște chestii decât așa, a zis. Iar vorbele astea mi le-a spus nu mai departe de săptămâna trecută. Să fi fost joi sau miercuri. Tot nu-mi vine să cred.

— I-ați cerut convorbirile? Cine l-a sunat? Ce și-au spus?

— Le-am cerut. Trebuie să le primim. Nu știu dacă le primeam, dacă nu-i luau maul.

Când Stamate era pe cale să se ridice și să plece, după o scurtă pauză, Sandu Cremene spuse:

— N-am fost niciodată de acord cu metodele lui.

Bingo! Neînțelegeri la nivel înalt. Stamate își aminti că-i trecuseră de mai multe ori pe la ureche vorbe despre metodele nonconformiste ale lui Valer Grosu cu care în sinea sa era de acord, dar care stârniseră neînțelegeri cu membri ai echipei nevoiți să se supună, se revoltaseră de câteva ori. Grosu îi chema la lucru în miez de noapte, n-aveau zi de sărbătoare sau zi liberă, avea idei năstrușnice despre cum să se deghizeze, se băga în fel și fel de situații al dracului de nasoale în care mai să-și piardă viața și el și echipa și după trei sau șapte cazuri d-astea membrii ei se plânseseră șefului mai mare și se declanșase o anchetă internă. Nimic nu e mai împuțit decât o anchetă internă, toată lumea suspectează pe toată lumea și n-are cum să se sfârșească bine pentru nimeni. Dar reușitele lui Grosu de până atunci fuseseră

nesperate, primise laude, cum nu se prea întâmpla, încât ancheta internă sfârșise într-un raport previzibil și favorabil lui: erau non conformiste metodele lui Grosu, dar nu-l putea nimeni acuza că nu obținuse ce-și propusese, iar pe membrii echipei nu-i obligase nimeni să-i rămână alături, știau la ce se expuneau. Doar dacă nu sperau la promovări mai rapide, insinua raportul, nedrept după părerea lui Cremene. Cât pe ce să mai fie vreo două anchete, dar Grosu fusese prevăzător și-i pusese pe toți să semneze o declarație că participă de bună voie alături de el și-i acceptau metodele și când a prezentat-o celor de la interne, totul s-a fâsâit brusc. În plus, între timp, Valer Grosu fusese prins la strâmtoare de câțiva dintre cei pe care-i urmărea, atunci i-au retezat degetele, dar nu reușiseră mai mult pentru că membrii echipei îi dăduseră de urmă printr-un noroc chior și gușterii răi ajunseseră la beci. Erau destui care se-ntrebaseră de ce-l mai salvaseră pe Valer Grosu, dacă nu erau de acord cu metodele lui de anchetă? Însă lucrurile se opriseră aici, din câte își amintea Stamate.

— Ce vrei să spui? îl întrebă pe Cremene, doar pentru că era prea evident că acesta aștepta o reacție.

Omul se dezlănțui. Numai cu câteva zile mai înainte îl spusese că presimte ceva și Grosu îi râsese în față, el nu trăiește după presimțiri. Habar n-aveau ce era în mintea lui. Le ceruse să afle tot ce se putea despre două firme de comerț cu Orientul îndepărtat și unul dintre membrii echipei plecase la mare, chipurile în concediu, dar în realitate să caute acul în carul cu fân. Le ceruse să afle cât de discret posibil tot ce se putea despre un grup de piloți de la o companie aeriană *low-cost.* Nu știau ce să urmărească, dar el ridicase din umeri, nici el nu știa. Nu erau obișnuiți să lucreze pe șapte fronturi, părea că n-au o idee și acțiunile lor dezlânate n-au cum să ducă la ceva bun. Valer Grosu ridica din umeri.

Colac peste pupăză, mai lăsase și niște însemnări din care nu pricepea nimeni nimic, niște inițiale și niște nume, Cremene se uitase la ele ca la poartă nouă. Îi spusese doar să le încuie într-un fișet, poate vor fi bune la ceva.

— Ce însemnări?

— O să ți le arăt. Sigur nu-nțelegi nimic.

10.

Petruș bătu o vreme Centrul Vechi în căutarea clubului la care poți asculta mai ales muzică rock sau numai muzică rock. Nu erau multe, le știa cam pe toate. Reușise în câteva să-și facă dacă nu prieteni, măcar cunoștințe, îl luau drept al casei. Alese un club dintre cele trei care se apropiau cel mai mult de ceea ce descrisese Van Damme că-i place Magicianului. Un club la subsol, coborai pe o scară de fier în melc și pe urmă alte câteva trepte late de beton negru, până într-o sală mare în formă de L, cu pereții negri tăciune acoperiți cu mai multe rânduri paralele de fotografii strălucitor colorate cu scene din concerte rock și chipuri de chitariști și basiști nădușiți de efort. Mese mici rotunde și negre într-una dintre laturile literei, cu taburete de piele afumată, în cealaltă parte un fel de laviță lată de lemn geluit lipită de unul dintre pereți și în mijloc un ring de dans pe care se bâțâiau aruncându-și brațele în toate direcțiile niște puști de-abia ieșiți din adolescență, sigur trecuseră de 18 ani, altfel n-ar fi intrat în club. În partea cu ringul de dans se înălța pe o latură pupitrul DJ-ului. Barul era în capătul primei laturi a literei L, singurul loc luminat ca lumea cu un șir de spoturi puternice fixate pe o bară lată de oțel coborâtă din tavan. În rest, o lumină difuză, gălbuie, în care toate chipurile păreau mortăciuni. Le plăcea chestia asta la culme. Muzica răsuna ca la carte, adică de-abia să-l auzi pe cel de lângă tine. Fum să-l tai cu cuțitul, dar nu deranja pe nimeni. O clipă Petruș se gândi că toată lumea asta o să fie disperată când Parlamentul va adopta legea anti-fumat în spațiile publice.

Se îndreptă spre bar, mai fusese aici, putea zice că e de-al locului. Se așeză pe unul dintre cele cinci taburete înalte din fața barului, unde nu rămânea nimeni mai mult decât minutul cât își comanda și lua băutura, dar regula nu era pentru toți, unii de-ai casei, să-i numeri pe degete, zăboveau cât voiau, de obicei cât stăteau de vorbă cu David, barmanul, un zdrahon care făcuse culturism și avea o centură neagră 9 dan în nu știu ce artă marțială, nu era de glumit cu el și nici nu era bine să-l superi. Ajunsese barman de plăcere, adică se angajase aici să asculte muzica pe care și-o dorea, și patronii îl foloseau și ca *bodyguard* de lux când se-mpuțea treaba și erau pe cale să-și spargă scăfârliile unii prea beți. Ridica doi

deodată și-i azvârlea pe scări în sus. Bacșișul pe care-l lăsau clienții nu era de lepădat, dar nu plângea după el, avea din ce trăi.

Petruș aflase cam tot ce era de aflat cu luni în urmă, când David umbla în limbă să facă rost de un CD rar, să i-l ofere DJ-ului în semn de prețuire, sau el știa de ce. Petruș îl avea, i-l dărui după câteva zile, David ținea morțiș să i-l plătească, dar Petruș nu-l lăsă.

— Pot să-mi cumpăr și eu un CD, a reacționat destul de brutal barmanul.

— N-am zis altceva. Dar accepți că pot să-ți fac și eu unul cadou, ce pula mea!

I-a închis gura. Și l-a convins spunându-i că-l ascultase de atâtea ori că i se urâse. David înlemnise, nu-i venea să creadă, cum să ți se urască să asculți un asemenea CD? Mai că-l lua pe Petruș de fraier, un student care se lălăie la nesfârșit prin facultăți pentru că nu-i pasă și probabil e plin de resurse, bun să-l ai alături, dar nu cine știe ce minte sclipitoare. Îi propuse să-l ducă, în schimb, să vadă împreună niște competiții de karate. Îl lăsa să stea cu coatele pe barul lui, mult după ce-i dădea comanda și trăncăneau. Îl mai uimise când îi ceruse un pahar cu vin alb sec, era singurul care bea vin în toată omenirea care se perinda prin club de luni bune. Dar pusese capac când Petruș i-a zis într-o doară că ar trebui să-l cheme mai degrabă Goliath. David a râs, știa povestea, n-a întrebat cine-i Goliath. A zis în schimb:

— Habar n-are vreunul din ăștia de față ce-nseamnă numele astea! Și i-a strâns mâna.

Nu discutaseră vreodată altceva decât muzică, o singură dată barmanul a vrut să povestească cum obținuse centura neagră, Petruș l-a ascultat, dar când a început să-i vorbească de dojo, kyu, dan, shotokan și altele asemenea, a simțit cum îl pierde și a renunțat. David era tobă de formații și cântăreți, era fericit că are cui spune de unde a venit cutare și când a lansat cutare hit și de cine s-a despărțit formația cutare, care-l curtase un an pe noul ei solist, clienții dădeau din mână a lehamite când deschidea el gura sau cel mult îl lăsau să vorbească și la un moment dat trânteau o prostie care-l lăsa pe barman ametit și nu mai povestea nimic, farmecul se risipise. Petruș căsca mai departe gura la el,

uimit de cât de tobă de muzică nouă era și singura dată când l-a întrerupt a fost să-l întrebe:

— De ce te-ai făcut tu barman?

David a râs și i-a trântit-o:

— De ce am luat centura neagră?

— Habar n-am. Pentru că ești bun?

— Pentru că-mi place. Nu fac decât ce-mi place.

— Să-mi fut una! La asta nu mă gândisem.

Petruș l-a încântat când a ridicat paharul de vin alb sec în cinstea lui. N-o mai făcuse nimeni.

N-a fost nevoie să ceară nimic în seara aceea, când se cățără cu coatele pe bar, obosit de incursiunea prin Centrul Vechi, în față i se opri paharul cu vin alb sec.

— Sper că nu vrei altceva, spuse David, văzându-l pe Petruș cu ochii roată în jur.

— De ce-aș vrea?

— Tu știi.

— Nu vreau. Nu-i DJ Stalin aici?

— De-abia a venit, o să-i dea drumul îndată.

Mulți dintre cei din club veneau special pentru *disc jokey,* un tinerel sfrijit, mărunțel, țâfnos, cu ochi vii și bărbuță neîngrijită, plin de energie, care-și zicea DJ Stalin. Lucra la un post de radio fabulos, mulți îl știau de acolo, avea și pretenții să ajungă scriitor, dar era prea leneș să scrie cu un program strict de lucru, de-abia compunea niște texte de-o filă, două, pentru niște postări pe un blog cu care a surprins lumea că vorbea despre experiența sa prin cluburi. Mixa înnebunitor. În câteva luni reușise să-și facă o droaie de fani. Nu venea niciodată la oră fixă, i se întâmpla nici să nu vină, mai rar, e drept, de obicei apărea spre miezul nopții și rămânea până oboseau mușteriii. Lăsa grămezi de CD-uri să curgă în absența lui, le schimba David, încântat.

Lui Petruș îi plăcea să fie direct, să se-nfigă în oameni fără să-i pregătească și reacția lor de surprindere îl amuza. Îl întrebă pe barman:

— L-ai văzut pe Magician?

— Ce magician?

Nedumerirea barmanului nu era jucată, chiar nu-nțelegea.

Petruș îl descrise, întocmai cum i-l descrisese mai devreme Van Damme.

— Am auzit și că-și face veacul pe-aici, când nu e la metrou la Unirii, plusă Petruș.

— Nu știu pe nimeni să-l cheme Magicianul. Dar trece uneori pe-aici unul care aduce cu descrierea ta, își zice Mangusta.

Petruș de-abia și-ascunse încântarea, mersese la cacialma și câștigase, nu spera să-i fie atât de ușor să afle ceva despre Magician.

— De mulți dintr-ăștia care n-au nume ca lumea e bine să te ferești, continua barmanul. Eu m-am ferit mereu. Scot când nu te-aștepți șișul, pe vreo alee întunecoasă pe care te plimbi cu iubita, nici măcar nu trebuie să te scremi să-l provoci, sau trimit pe unii care au mai mult de-un șiș să-ți țină calea.

— Și centura neagră?

— Centura neagră nu face multe parale când ai în față o gașcă de haidamaci fără minte care nu vor decât să te facă strecurătoare și nu le stă mintea la altceva. Dobori unul, doi, trei, dar nu pe toți. Ce-ți veni să mă-ntrebi de Mangusta ăsta?

— Vine des pe-aici? Am auzit că e mort și el după muzica asta.

— Aiurea! Cine ți-a spus e-un pifan. Pifanul pifanilor. Se dă mare sau poate i-o fi plăcând ceva, nici să nu-l încondeiez cu toate păcatele nu-i bine, dar la muzica adevărată e ageamiu rău. A rămas la Drake și Flo Rida și Whiz Kalifa sau Ariane Grande, eu unu-s sătul de negroteii ăștia. E și prost pe deasupra, s-a luat o dată cu unul în colț și ăla făcuse muzica pe care taman atunci o pusese DJ Stalin, zicea că-i de râsul curcii. A ieșit cu bătaie și a trebuit să-l zbor afară, că doar nu era să-l zbor afară pe prietenul lui DJ Stalin care pe deasupra începuse să-mi placă. Atunci am aflat de la ăi de lângă el că intermediază droguri și că e bine să nu-l zgândări. Nu le aduce el, să nu-i sară potera în spinare, sunt destui infiltrați și caralii p-aicea, nu vreau să-i știu. Zicea că doar le dă pontu' mușteriilor, unde să se ducă să-și umple gurile. N-o face pe degeaba, îi jupoaie bine de bani. Pe ăi de-i aduc marfa cred că i-am văzut de vreo două ori, niște tipi solizi, bine făcuți, nu atât plini de mușchi, cât bine antrenați, sărea-n ochi, să fi fost militari sau agenți secreți sau aviatori, meserii d-astea care se fac doar cu rutină, reguli și antrenament, îi miroși de la o

poștă. Nu-i treaba mea. Dar m-am făcut roșu de furie. Când l-am văzut din nou, i-am zis-o direct, ascultă, nenică, la mine-n casă fără droguri! Nu le suport. Și asta-i casa mea. S-a uitat lung, a tras o flegmă pe dușumea și s-a dus la masa unde-l așteptau gagiii lui. Adică nu-i convenea, dar se supunea regulilor. Noroc că m-am stăpânit, altfel i-aș fi rupt oasele. Ce-ți veni să mă-ntrebi de scârba aia? Mai bine-ți mai umplu paharul.

— Mă gândeam că poate scapi de el, în pula mea.

— Oi fi vreun polițist și n-am știut?

— Nu trebuie să fii polițist să vrei să-l dai de-a dura pe unul ca ăsta. Nici eu nu suport drogurile.

— M-a mai întrebat de el zilele trecute un polițist, unul Valer Grosu, simpatic tip, trece des pe-aici. Cred că trece des cam peste tot prin Centru.

Petruș înlemni.

— Ce voia?

— Ca tine, să afle când a mai fost pe-aici Mangusta. Dar el îl știa. S-a uitat pe casete.

— Ce casete?

— De vreun an, de când s-au păruit unii și s-a lăsat cu sânge, c-am avut pe cap o săptămână poliția, am început să înregistrăm totul. În spatele barului e o debara cu rafturi până-n tavan cu casete. Le ștergem abia la șapte, opt luni.

— Mă lași să mă uit pe ele?

— Ce-ți veni?

— Să-l văd pe Mangustă și-ăia doi.

— Zici că nu ești caraliu?

— Să-mi fut una, aș vrea eu! E bine să știi de cine să te ferești.

Barmanul nu spuse nimic o vreme, cât servea câțiva mușterii.

— Mai încolo, zise într-un târziu, când se mai rărește lumea și nu-mi mai stau pe cap, te duci în spate. Dar nu bați toba, că nu vreau probleme.

— Nu te lasă patronu'?

— Nu se bagă, sunt de capu' meu, abia de trece p-aici cât merge treaba strună. Da' mi-a zis să nu am de-a face cu poliția și nici eu nu vreau.

— Al meu ești!

— Deci nu bați toba…

— Te pup cât vrei!

— Mă lași?!

Joi, 7 iunie

1

— Ce faci, scumpete? Dormeai?

Adina Lorelei îngheață cu telefonul în mână. E bucuroasă că-l aude, dar e convinsă că în câteva clipe se va prăbuși cerul peste ea. Până să ajungă la aeroport, să treacă de toate porțile și să-l întâlnească pe italianul Salvatore în teritoriul nimănui, avionul se pregătea să decoleze. Nu reușise să vadă cum arată un popă care conduce avioane și, mai ales, să-i ceară pachetul pentru Mladin. Nimeni altcineva nu știa despre vreun pachet, pusese câteva întrebări și se uitau la ea cu zâmbete perverse, de parcă și-ar fi tras-o cu italianul și ei o înțelegeau, cu mărinimie, sau i-ar fi adus ăla un pachet cu anticoncepționale fermecate, deși e piața plină. Toată ziua stătuse cu inima cât un purice, în așteptarea telefonului lui Mladin. Se culcase, dar se zvârcolea pe toate părțile doar cu asta-n gând.

— Ne vedem dimineață, scumpete?

— Când vrei.

— Să nu uiți să-mi aduci pachetul.

Adina simte un nou fior rece, n-are de ce să prelungească agonia.

— Nu-l am, spune.

— Glumești! Cum nu-l ai?

Vocea lui Mladin devenise un șmirghel care-i zgâria timpanele.

— Te-am rugat! Ai promis! L-ai pierdut cumva?

— Nu, pur și simplu avionul a plecat mai devreme, nu m-am întâlnit cu Salvatore.

— Ce pizda mă-sii ai făcut? Mare căcat să ajungi la timp să te vezi cu omu' și să iei pachetul. Ce mare lucru ți-am cerut? Acuma-mi spui că a plecat avionul mai devreme? Mie, care știu cum merg treburile astea?

— Te rog să mă ierți, n-a fost vina mea, avionul decola când am ajuns.

— Decola în pizda mă-sii! Și eu ce fac acuma?

— Îți cumpăr eu medicamentele.

— Cumperi pe dracu! De unde pizda mă-tii le cumperi?

— De ce-mi vorbești în felul ăsta?

— Cum ai vrea să-ți vorbesc? Îți dai seama în ce căcat m-ai băgat?

Îi închide telefonul înainte să aștepte răspuns. Nu știa ce să-i răspundă. Toate ieșiseră cum nu se putea mai rău. Și ea, care se gândise la cum se va plimba cu Mladin de mână pe aleile înserate ale unui parc! Îi vine să plângă, dar plânsul n-o ajută. Nimic n-avea s-o ajute.

Încă o noapte în care nu va dormi.

2.

Nu detesta nimic mai mult pe lume decât să meargă la înmormântări. Condoleanțe, vorbe în șoapte, elogii ale mortului, bocete, îmbrățișări, promisiuni de ajutor de care nu se ține mai nimeni. Dar știa că nu se cade să nu meargă la înmormântarea lui Valer Grosu, chiar dacă nu-i fusese apropiat. Oricum se dăduse ordin să meargă toți, până la ultimul om. Stamate se gândea și că poate mai află ceva nou.

Întâi a lăsat la judecătorie solicitările cu privire la interceptările telefoanelor lui Grosu. Le-a adăugat interceptările telefoanelor lui Van Damme. Judecătorul a mormăit doar că mai aprobase o dată pentru interceptările telefoanelor lui Grosu, ajung să se calce serviciile pe picioare? Judecătorului îi plecase deja gândul la procesele în care urma să intre în câteva minute și semnă fără obiecții.

Cimitirul era în afara orașului. Până acolo a nădușit abundent în traficul intens, cu opriri la tot pasul, claxoane, înjurături, manevre bruște, în ultima clipă. Când a ajuns, soarele ardea și slujba începuse. Ar fi preferat să fi rămas în oraș, când i-a văzut pe toți din poliție aliniați pe mai multe rânduri, în uniforme, în jurul sicriului închis, începând cu Șeful și Cremene, nedumeriți, stingheri și bățoși. Vestita nevastă tânără a lui Valer Grosu era într-o rochie neagră până la glezne, pe față îi atârna un voal și el negru care-i ascundea ochii plânși.

Slujba i s-a părut îngrozitor de lungă și încă o dată s-a gândit să lase un testament, un înscris, orice, în care să ceară tuturor să-l ardă, scurt și fără multe ifose, oricât s-ar împotrivi Biserica ortodoxă. Dacă în tot creștinismul nu mai e un păcat să arzi trupul mortului, nu înțelege cum de se încăpățânează biserica asta pe câteva idei înrădăcinate.

Șeful s-a tras lângă Stamate, când au pornit cu coșciugul spre groapă, în vaietele câtorva babe care o țineau pe văduvă de brațe. L-a întrebat de noutăți, Stamate a ridicat din umeri, își răcea gura de pomană să-i spună fleacurile nefolositoare pe care le aflase.

— Stai cu ochii pe internet, i-a șoptit.

Stamate și-a luat mutra de polițist oropsit.

— Pe *Facebook*, a adăugat Șeful. Sigur ai să afli ceva.

— Așa am să fac, a șoptit în cele din urmă inspectorul, mai mult să pună punct, convins că o vreme o să fie lăsat în pace.

Facebook-ul era treaba lui Petruș, n-avea de gând să se bage și el.

Înainte să se despartă, după ce se asigură că nimeni nu trăgea cu urechea prin preajmă, Șeful mai aruncă o întrebare:

— Știi cu cine a vorbit Grosu în preziua morții?

— Habar n-am. Cu cine?

— Nici eu nu știu. Dar cred că e de aflat.

3.

Memé devenise o obsesie. Nu înțelegea unde dispăruse bărbatul falnic, cât un brad, fantele care aștepta ca toate femeile să leșine de plăcere la zâmbetele lui înșirate ca pe ață, de parcă ar fi fost Cary Grant, burlac, atletic, bogat, prototipul ginerelui așteptat de toate mamele și incredibil de impudic. Nu răspundea nimeni la telefonul pe care Ileana îl mai avea în carnețelul spaniol. Când suna pe telefonul fix al firmei, i se spunea că numărul nu este alocat. N-avea niciun rost să se ducă să vadă cu ochii ei, ar fi dat peste birouri goale, cel mult ocupate de altă firmă ai cărei funcționari n-aveau idee cine lucrase acolo înaintea lor.

A sunat-o pe soră-sa, Ilona, cea mereu cu nasul pe sus. Nu putea fi altfel decât țâfnoasă și importantă.

— Ce treabă ai cu Memé? a întrebat-o.

— Vreau să-mi lămuresc niște suspiciuni.

— Vrei să-l dai în gât cu ceva! Cine știe ce-ai descoperit. Dar chiar nu-mi pasă! Nu mai am demult treabă cu el și nu-l iert că n-a continuat povestea cu filmul în care aș fi jucat și eu. Așa că dacă-l dai în gât cu ceva, merită din plin și ai acordul meu.

— Nu vreau să-l dau în gât cu nimic, Ilona. Vreau doar să mă lămuresc.

— Știu cum sunt lămuririle tale: apar pe postul tău de televiziune și după aia sare la gâtul cui trebuie poliția. Dar n-am cum să te ajut. Chiar nu mai știu nimic de el, a dispărut în ceață. Când mă gândesc că-mi făceam vise că va ieși de-o relație cu el, chiar îmi vine să-mi dau palme. Știi tu, nu te poți bizui pe bărbați. La fel și Alexul tău.

— Ce treabă are Alex aici?

— Nu-i la fel de îmbroboditor, ca toți bărbații? Parcă nu știu! Te-a cerut măcar, după atâta vreme, de nevastă?

— Nici nu s-a pus problema vreodată. Și nu-i treaba ta, dacă m-a cerut sau nu!

— Bine zice mama că suntem amândouă niște proaste că nu ne găsim mai repede bărbați! Trece vremea și când ne-om vedea în oglindă ofilite, n-o să se mai uite la noi nici boschetarii. Ba ăia or să se uite, sperând să le dăm ceva să înfulece.

— Nu vrei să vorbești numai pentru tine?

— Nu eu te-am căutat, drăguțo! Apropo de Memé, nu știu pe unde umblă.

Memé Florescu își lichidase peste noapte afacerile, pocnind pur și simplu din degete și se dăduse la fund, fără să-i pese de sutele de oameni pe care-i angajase și-i lăsa pe drumuri. Fuseseră doar niște pioni, niște sclavi. Ilona îi fusese consilier juridic credincios, nu se întrebase de unde obține banii, deși bănuia că în spatele afacerilor profitabile la vedere se aflau altele ascunse, chiar mai profitabile. Nu spunea ilicite, mai degrabă la limita legii, cel puțin cele de care știa, dar mai erau unele pe care doar le intuia. Peste noapte, Memé Florescu renunțase la tot. Trebuia să fii nebun sau speriat grozav de ceva sau amenințat cu moartea să faci asta. Ilona a

preferat să nu știe. Telefoanele erau mute, birourile – închise, afacerile în curs – blocate, a ieșit scandal și a fost nevoită să recurgă la toate chichițele legilor să scape de creditorii și partenerii înfuriați care băteau la ușa ei, pentru că nu mai aveau unde să bată. Fuseseră câteva săptămâni de coșmar.

Găsi fără probleme alt job, chiar mai bun, când a semnat contractul s-a blindat cu clauze care s-o împiedice să treacă prin ce trecuse, doar că nimeni nu-i putea garanta nimic. Criza e criză! O lume de hiene.

Singura ei legătură cu trecutul în preajma lui Memé Florescu rămăsese Claudia, sora pe care o căutase împreună cu Ileana în Spania și pe care o aduseseră înapoi scheletică și cu mințile rătăcite. Nu se așteptase să aibă o asemenea reacție: de obicei îi era indiferentă lumea cu care interacționa, de data asta o copleșise prin ce trecuse femeia. I-a trebuit multă vreme să înțeleagă de ce i se întâmplaseră atâtea. Memé Florescu spusese că plecase în Spania de nebună, chipurile să-i inspecteze afacerile, erau coproprietari. Ileana se convinsese că Memé Florescu o trimisese ca să scape de ea și chiar aranjase să scape de ea, pentru că era gură bogată și-i periclita afacerile. A făcut în așa fel încât să fie internată la clinica unui escroc portughez pe care l-a îmbrăcat în bani și care a îndopat-o cu tranchilizante puternice până aproape s-o transforme într-o legumă. Nu și-a mai revenit. Pare o femeie normală, râde, povestește, citește, desenează, s-a împlinit de când se întorsese și era ca un ogar scheletic, dar are o teamă îngrozitoare de lume, tremură dacă iese pe stradă un singur minut și îndată începe să urle de spaimă. Ilona l-a obligat pe Memé Florescu să facă toate aranjamentele s-o interneze în azilul unui prieten, construit la Balotești și unde Claudia era singurul pacient permanent. Memé Florescu nu se împotrivise defel, de parcă ar fi știut că Ilona e la curent cu ce făcuse el. Pe urmă, Memé Florescu dispăruse, dar lăsase un fond din care să-i fie plătită întreținerea și medicația bietei femei o perioadă de zece ani. Știa că nu-și revine înainte de zece ani? Ilona n-a comentat. Ea administra fondul. Era doar un fel de-a spune, ei doar i se trimiteau notele lunare de plată, echilibrate și corecte, și ea le rezolva prin email, fără intermediari.

Obișnuia s-o viziteze la câteva săptămâni, azilul era o clădire austeră cu câteva odăi, un personal minim de întreținere, dar o livadă imensă și departe de lume, în care oricine s-ar fi simțit în rai. Așa ajunsese s-o cunoască mai bine pe Claudia și să afle în timp mârșăvia lui Memé care-și construise imperiul pe banii și mintea soră-sii, dar n-ar fi recunoscut nici sub tortură. Ilona continua să se mire că plătise pentru îngrijirea ei după ce-i dorise moartea și-o adusese într-o stare de neom. Târziu a înțeles că undeva, într-o bancă, pe care el n-o știa, era închis un zapis cu destule explicații nefericite pentru el, care s-ar fi deschis doar dacă dispărea Claudia.

— Când te mai duci la ea? Vreau s-o văd și eu! spuse Ileana, fără să stea pe gânduri.

— De ce nu? Cine știe ce-ți mai spune și ție. Hai să mergem mâine. Poți?

— Oricând.

4.

— Am lista apelurilor pe care le-a dat și a celor primite de Grosu. Știu la ce oră a fost sunat și în ce zi. Cu o excepție, știu cu cine a vorbit până duminică, înainte să arunce telefonul mobil în vreun tomberon. Sau să-i fie aruncat telefonul. Știu pe ce cont de *Facebook* scria și cui. Știu că putem cere unui judecător să ne dea autorizarea să cercetăm și mai mult. Doar că mă întrebi unde ajungem?

— Nu te-ntreb, îl dezarmă Stamate.

Judecătorul nu mai era fel de maleabil, cerea justificări de ce e nevoie să intercepteze un telefon. Valer Grosu vorbise de câteva ori în ultimele lui zile cu un număr pe care Stamate nu-l știa și care nu apărea în niciun tabel al poliției, ca și cum ar fi fost secret. Probabil chiar era un număr secret. Stamate i-a explicat pe scurt judecătorului de ce are nevoie de interceptări. Și încă urgent. Spera să nu fie refuzat. Judecătorul a făcut ochii mari și i-a spus lecția repetată de fiecare dată: dacă nu afectau drepturile fundamentale ale unor persoane despre care nu știe ce relație au cu acest caz, o să acorde o ascultare limitată la o săptămână. Dar deocamdată refuză să-i permită să cerceteze convorbirile și să pună

sub urmărire telefonul, Stamate trebuia să prezinte dovezi concludente. Stamate știa că e un drum închis, n-avea rost să insiste, oricât invoca securitatea națională. Dar mai știa și că asemenea dispoziții nu apăreau decât atunci când era vorba de un mahăr. Măcar aflase un lucru.

Ce avea de discutat Valer Grosu cu un mahăr, exact în mijlocul anchetei sale? Dacă era nevoit ori i se spusese ori simțea el nevoia să se consulte ori să informeze pe cineva, ar fi făcut-o o dată, cel mult de două ori în două zile, dar el sunase de zece ori. Cerea ceva sau spunea cuiva să ceară ceva sau spunea că descoperise ceva, dăduse peste vreo comoară. Ce comoară putea să-i iasă în cale câtă vreme se ocupa numai și numai cu traficul cu droguri? De ce niciodată cel de la capătul firului nu suna el? De ce nu reușea să obțină convorbirile înregistrate, măcar cele audio?

— Nu te inflama! îi scăpă lui Petruș.

— Nu mă inflamez, se liniști inspectorul, dar după un minut o luă de la capăt cu raționamentul. Se învârtea în jurul cozii.

Nu putea fi vorba câtuși de puțin de drepturile omului, era convins. Cumva îi era interzis accesul pentru că cineva nu voia să se ajungă la el, cineva mare sau foarte mare. Ca să facă asta, însemna că avea o pată sau acoperea pe cineva cu o pată cât el de mare. Stamate mai auzise de situații în care mahări sus-puși fuseseră implicați în afaceri oneroase. Nu-i obligatoriu să ajungi în vârf doar dacă ești cinstit. Numai că Stamate mai știa că în Inspecția Internelor sunt oameni capabili să descopere fraude complicate, te trezeai că un cutare era trecut pe linie moartă, nu se spunea de ce, dar o minte care voia să înțeleagă pricepea destul de ușor că omul călcase strâmb și era înlăturat fără să fie făcut de râs și fără tam-tam. De data asta nu auzise să fi fost înlăturat cineva, oricât de discreți ar fi fost, tot ar fi răzbătut măcar un zvon. Însemna că undeva, cineva acoperea pe altcineva și unul dintre ei era mare. Sau amândoi.

Iar Valer Grosu îi deranjase, aflase ceva despre unul dintre ei sau comunica cu unul dintre ei, numai el știa de ce. Plecase în mormânt cu secretul.

Și acum, pe urmele lui, Stamate devenise și el țintă.

— Nu te duci prea departe cu raționamentul?

— Găsești altă explicație? Poate Grosu nu știa cu cine are de-a face.

— Adică să mă gândesc că vreunul dintre cei de care vorbiși i-a făcut felul sau a cerut să i se facă felul?

— N-am spus asta.

— Și nu ne ardem tălpile călcând pe jarul ăsta arzând? Nu știm absolut nimic. Doar niște bănuieli.

Inspectorul și-a sunat Șeful, care s-a arătat încântat, presupunea că i se dă raportul.

— N-am mai nimic nou, spuse Stamate.

— Mă presează al dracu' cei de sus. Dacă nu găsim nimic în câteva zile, o să ne oblige să închidem dosarul cu ce avem, adică plevușcă de la beci. O prindeam oricum, nu era nevoie de atâta tevatură.

— Ce atâta grabă? Nu le poți ține piept?

— Simt că nu pot.

— Abia am preluat cazul. Și se complică.

— Îți spun ce simt c-o să-mi ceară. Poate-mi zici cum se complică, să le fac față.

— Ai atâta experiență, îi îmbârligi tu.

— Nu conta pe asta și nu mă peria. De ce-ai sunat?

— Știi un număr de telefon?

I-l spuse.

— Îl aflu prima oară. Ce-i cu el?

— Grosu a vorbit de mai multe ori cu numărul ăsta înainte s-o mierlească. Mă gândesc că avea ceva de spus, cred că nici pe tine nu te-a sunat de atâtea ori.

— Nu m-a sunat. Ce-i cu numărul?

— Nu ajung la convorbiri. Cineva le ține sub cheie. Nu le scoate nici judecătorul. Înseamnă că-i cineva cu coaie mari.

— Și vrei să mă ocup de asta.

— Măcar să verifici.

— Dacă e ce încep să bănuiesc, n-am nicio putere.

— Măcar află dacă numărul e al vreunuia de la DIPI, să știm cine ne supraveghează, poate înțelegem și de ce.

5.

Se privește în oglinda băii, ca în fiecare dimineață, înainte să-și ia un cappuccino și să-și deschidă computerul. Are ochi de broască, a bocit toată noaptea. A dormit iepurește, dacă a dormit cumva, se trezea din

amorțeală înspăimântată că Mladin o înjură, o pălmuiește, o trage de păr, o face albie de porci. Pentru un nenorocit de pachet, naiba știe ce era în el, că nu mai crede că erau medicamente. Un om cu scaun la cap nu urlă în halul ăsta pentru niște amărâte de medicamente, oricât ar fi de rare, se mai duce o dată și le cumpără și gata. Ce vină avea ea?

Se întoarce în birou cu paharul cu cappuccino. Toți ceilalți sunt la locurile lor. Le aruncă o ocheadă, cu gândurile la problema ei, dar tot observă că Alina are din nou părul albăstriu, Andrada și-a conturat și mai puternic sprâncenele ei de păpușă chinezoaică, Aura e azi un cocostârc îmbrăcat în roz și cu bentiță de aceeași culoare, George e cu nasul vârât în computer, iar Lentilă – atent la ce-i în jur, fixând-o enervant, de parcă ar fi vrut să știe tot ce-i trece prin cap. Băiatului ăstuia i-ar trebui o mușteluială, dar nu se simte în stare de nimic. Privește vârtejul format în paharul de carton care e viața ei. E disperată să-l schimbe și nu știe cum.

Andrada o întreabă ceva. Nu-i răspunde. Știe că e o fată bună, chiar dacă băgăreață, și nu se supără, nici ea nu răspunde când are boii dezlegați la gard. De unde i-a mai trecut prin cap expresia asta? A citit-o undeva?

Încearcă să lucreze, dar nu-i stă mintea decât la Mladin. Are chef de-o țigară. Îi face semn Andradei. Nu e prea devreme? pare să întrebe aceasta, ușor nedumerită. Prima pauză de țigară și-o iau, de obicei, după mai bine de o oră de lucru. Adinei nu-i pasă, arde să fumeze, se ridică, o să iasă singură la colțul dinspre pistă. E convinsă că Andrada o s-o urmeze curând, măcar din curiozitate. Se întâmplă cum intuiește.

Ce-i, fato? Ce s-a întâmplat? Andrada nu rezistă să întrebe, în timp ce-și aprinde țigara. Nu te-am mai văzut atât de cătrănită. Adina nu rezistă nici ea să nu-i spună. Izbucnește, aproape cu furie și abia reținându-și lacrimile. Mladin ăla -

Ți-am spus eu! Ți-am spus eu să nu-l bagi în seamă, că-i un expirat și poate și escroc!

Vrei să mă lași să vorbesc?

Sunt numai urechi -

Mladin ăla o terorizează. Nu i-a ajuns că și-a bătut joc de ea și-a invitat-o la o cafea, ca pe urmă să contramandeze când îi era ei lumea mai dragă, nu i-a

ajuns c-a făcut-o să-l aștepte luni de zile până să-i spună o vorbă, acum o înjură ca la ușa cortului și-o face răspunzătoare de necazurile lui. I-a cerut să alerge în miez de noapte la aeroport să se-ntâlnească cu un popă –

Cum un popă? la aeroport?

Vrei să taci? –

era un aviator care semăna cu un popă, un italian, de fapt nici nu știa dacă semăna sau nu cu un popă, nu l-a văzut, așa-i spusese Mladin, când a ajuns, avionul ăluia decolase. Și se grăbise cât fusese în stare și-i mai dăduse taximetristului și un pol în plus să ajungă mai repede, poate îi rămăsese ei ceasul în urmă, nu crede asta, sau decalaseră zborul, nici asta nu crede să se fi întâmplat, mai curând tot Mladin o informase greșit că avionul popii face escală de două ceasuri și mai întârziase și ea puțin în fața oglinzii să se machieze ca lumea, era trecut mult de miezul nopții și nu putea să arate ca dracu' la prima ei întâlnire cu un italian, chiar dacă era popă, sau tocmai d-aia, ar fi examinat-o ca pe actrițele lor celebre, nu se cădea să ne facă de râs nația –

Nu mai înțeleg nimic, fato! Vrei să-mi explici ca lumea?

Păi, dacă mă tot întrerupi?! Vrei să-ți spun sau fumez de una singură?

Spune! –

așa că e convinsă, dacă se gândește mai bine, că Mladin ăla poartă toată vina: o trezește la miez de noapte și-i cere să alerge la aeroport să se-ntâlnească c-un popă, dar cine știe unde îi stătuse mintea, o fi fost în vreun bar, deși ținând cont de diferența de fus orar, mai curând era în pat cu vreo thailandeză care-i masa știi tu ce și-i tulbura mințile, îi dăduse informații greșite, sigur asta fusese!

Adică?

Greu înțelegi! Adică i-a cerut să alerge la aeroport să se-ntâlnească cu un popă aviator și să ia un pachet, dar încurcase orele, avionul decolase când a ajuns ea.

Și care-i problema?

Problema e că acum mă fute pe mine la cap că nu i-am luat pachetu', mă amenință și mi-e frică!

Dar ce naiba era-n pachetul ăla?

El zice că medicamente.

Și nu i le poate da italianul altădată? Sigur se mai intersectează cu popa. Nu și le poate cumpăra singur? Că zboară toată săptămâna…

Întreabă-l!

Ți-am zis eu! Ți-am zis eu să nu te-ncurci cu Expiratu'!

Crezi că am nevoie să-mi freci și tu ridichea?

Scuză-mă, scumpo, dar nu vreau să te văd în halul ăsta și nici să-și bată joc de tine un boșorog!

Nu-i boșorog.

Iar începi?

Ziua de lucru trece dureros de încet. Când sosește vremea să plece acasă, Lentilă se oferă s-o ducă cu mașina lui, pe a ei o lăsase acasă, nu se simțise în stare să conducă. Nu întreabă nimic, dar Adina e convinsă că știe totul, prea e deștept și miroase ce-i în jur. De fapt, în momentul acesta Adina e convinsă că toată lumea știe de necazul ei.

— Urc cu tine, până te mai liniștești, spune Lentilă, când ajung la Fortăreață.

Adina nu se împotrivește. Se gândește că ar trebui să-i mulțumească, a venit cu ea parcă simțind că se teme să rămână singură. Dar dacă i-ar spune, s-ar umfla în pene, s-ar socoti salvatorul ei și sigur ar vrea să se culce iar cu ea.

De parcă ar mai conta!

La o adică e chiar salvatorul ei, e o prezență în casă, n-o deranjează, se simte cum vrea, merge în dormitor și se schimbă, o vreme se fâțâie goală în fața oglinzii, știe că nu vine după ea, dacă i-a spus să nu vină după ea așa face, el cotrobăie printre CD-uri, e chiar un tip care înțelege când o femeie nu vrea să fie agasată. Păcat că nu-l poate iubi.

Când revine în sufragerie, o surprinde vorbindu-i de Mladin. Fără nicio introducere. Ea îl ascultă, nu scoate o vorbă, n-are glas. Lentilă știe ce i s-a întâmplat, probabil i-a spus gură-spartă Andrada. Nu mai are importanță. N-are de ce să se mai ascundă. Devine atentă când Lentilă nu insistă, vorbește despre altceva, dar tot despre Mladin. A scotocit toată ziua de ieri și toată ziua de azi în computerul lui Mladin. El știe cum face. Nu se teme că-l prinde. Nimeni nu-l poate prinde, pentru că nimeni nu vede ce face el. E prea bun, de aia îl vor cei de la

Silicon Valley. Simte nevoia să-i explice ei cum face, Adina e încântată, chiar dacă nu înțelege nimic și uită pe loc. Nu reține decât că-i vorbește despre internetul ascuns. Adică există și o parte întunecată a internetului. Dacă ești atent poți face tot ce-ți trece prin minte, chiar și fărădelegi. Adina are impresia că Lentilă despre așa ceva îi vorbește. E uimită. Mladin s-a băgat într-o chestie nasoală, sigur face parte dintr-o chestie nasoală, asta înțelege ea. Nu e capul, dar e între cei importanți în chestia aia nasoală. Sunt mai mulți care dau niște comenzi aiuritoare și sunt ascultați orbește. Fac asta de mai bine de un an. Aduc cu avioanele ceva valoros, nu pot fi decât droguri, numai ele îi pot umple peste noapte de bani. Ca s-o facă, au acoperire, exact dintre cei care ar trebui să-i trimită după gratii. Sigur ăștia nu sunt decât dintre cei cu mare putere. Mare putere nu dețin decât cei cu funcții mari, sau măcar unul cu funcție mare. Nu știe niciun nume, nu apare niciun nume, doar câteva inițiale care nu-i spun nimic. Poate Mladin e precaut până și în internetul ascuns, unde nu-l vede nimeni și n-o să-l vadă nimeni vreodată, abia o mână de oameni din lumea largă o să dea cine știe când peste ce face el, total întâmplător și vor fi total dezinteresați. Mladin știe. Sigur nu sunt inițiale criptate, sunt reale, pur și simplu nu le cunoaște el, Lentilă. Nu se tem, pentru că sunt convinși că nimeni n-a ajuns în rețeaua lor ascunsă și nimeni n-o să dea de ei vreodată. Sunt ași. Lui Lentilă i-a căzut fisa: babele alea frustrate de treizeci și cinci-patruzeci de ani erau folosite pe post de curieri, absolut neștiutoare, nimeni nu le bănuia, nici Lentilă nu le bănuise până nu intrase în internetul ascuns. Dispăreau după ce-și făceau treaba, de fapt Mladin le făcea să dispară, le-ar fi putut reactiva dacă avea nevoie, dar nu avea, apăreau mereu altele, era mai bine în felul ăsta. Exista și un risc, se înmulțeau prea mult elementele, dar își luaseră toate măsurile de precauție. Nu le omora nimeni, le găseai la adresele dinainte, Lentilă a verificat, făcând ce știau să facă până să dea norocul peste ele, adică să fie agățate de un pilot fălos care voia să le-o tragă numai în căldura umedă din Thailanda, avea un fix cu chestia asta. Dispăreau pe urmă în internetul ascuns și nu mai aveau vreun cont la vedere. Probabil le spusese că dacă nu se conformează află lumea de aventura lor. Niciuna nu voia să intre-n

gura lumii că și-a tras-o pe o plajă din Thailanda și armăsarul i-a dat pe urmă papucii, toate erau femei cu demnitate, cu statut, alese anume, nu ștoarfe cărora să nu le pese că se află că și-o trag cu oricine la colțul străzii. Niște Doamne. Sigur aveau să trăiască din secretul aventurii lor până la sfârșitul vieții!

— De parcă mă interesează asta pe mine! izbucni Adina.

— E bine să știi.

— Și care-i rolul meu în toată treaba asta? De ce mă fute la cap cu pachetu' ăla?

Poate erau droguri, n-are de unde să știe el, Lentilă. Sau altceva de care Mladin răspundea cu capul și s-a produs ceva care i-a încurcat pe toți. De aici încolo, el, Lentilă, face doar supoziții, habar n-are dacă e cum spune. S-a petrecut ceva și Mladin n-a mai reușit să aducă el pachetul pe care îl aștepta nerăbdător cineva, altfel puteau amâna o zi, două. L-au trimis prin italian. Care putea să știe ce face, adică să facă parte din rețea, ceea ce complică mult lucrurile, pentru că devine totul foarte periculos, când intră în discuție Mafia sau altă rețea internațională. Ăștia nu glumesc niciodată, îți iau maul ca pe-o respirație dacă-i superi și ai avea de ce să te sperii dac-ai dat-o în bară. A doua oară nu mai apuci. Dar Lentilă n-ar crede să fie asta. Mai degrabă e greșeala pe care o fac mai toți când ajung prea siguri pe ei, după prea multe succese. Când sunt convinși că nimic nu li se poate întâmpla. Era simplu ca bună ziua ca Adina să se-ntâlnească cu popa-aviator, să ia pachetul, să-l aducă acasă, să se vadă a doua zi cu Mladin, care ar fi răsplătit-o culcându-se cu ea.

— Ia ascultă, crezi că eu-mi desfac picioarele așa, tam-nesam?

— Asta era schema din capul lui, adu-ți aminte de babele de treizeci și cinci-patruzeci de ani, nu i-a ieșit una din vorbă. Eu unul altă explicație nu am, încheie Lentilă.

— Ești genial! Ți-am mai spus-o. Bine c-am scăpat.

— Nu cred c-ai scăpat. Urgența aia de-au trimis pachetul cu popa nu mi-o explic și sigur cineva plânge după ce era înăuntru și-l presează pe Mladin care nu știe cum să iasă la liman și-i presează pe alții. O să fie tămbălău.

— Adică o să tabere din nou pe mine?

— Sunt aici, iubito. De aia am venit.

— Mă doare capul de tot ce mi-ai spus.

— Bea ceva. O să-ți pun muzică. Ascult-o pe Beth Hart, pentru momente d-astea e grozavă.

Lentilă ăsta e chiar genial. N-o fi el bărbatul după care să suspini, dar măcar e deștept cât încape, îl duce mintea, pare să știe ce face și la o adică nu-i rău nici în pat.

Adina visează o vreme, pierdută în gânduri.

Soarbe încet dintr-un pahar. Ce i-a dat? E al naibii de bun!

Ascultă concertul lui Beth Hart.

Chiar e prinsă și ea ca-ntr-un fel de ploaie, ca-n cântec.

Nu-i treaba nimănui ce face.

S-a întunecat, ar trebui să aprindă lumina.

Sau poate n-ar trebui.

Se scutură ca și cum s-ar trezi.

Îl ia de mână:

— Hai, dincolo, îi spune.

— Ce-ți veni? Parcă ziceai…

— Ești prost? Vrei să mă răzgândesc?

Știe că atunci când va fi în ea, în inima lui nu va fi nicio altă femeie. Iar ea va uita de tot.

Asta își dorește.

Nimic altceva nu-și dorește.

Uită de ea însăși în brațele lui.

Nu aude decât muzica, pe care a dat-o la maximum, să răsune până-n dormitor, s-o învăluie, s-o amețească, s-o facă să se piardă, s-o adoarmă.

Niciodată nu i-a fost atât de bine când s-a culcat cu cineva.

Îi vine să urle de plăcere.

Urlă.

Nu aude bufniturile în ușa de la intrare.

Nu aude nicio altă mișcare.

Deschide ochii și vede un chip, ba nu, două, care apar lângă patul ei răvășit.

O șapcă cu cozoroc, nu vede ochii.

Într-o clipă înțelege.

Doamne, mai scap?

Urmează o explozie, un orgasm.

6.

Lui Stamate îi cădeau ochii de somn. Îl îngrozea gândul să se ducă până-n mahalaua lui și să pornească înapoi când se crăpa de ziuă. Mai mare daraua, pentru trei ore de ațipit, o să doarmă la sediu.

— Nu se poate, protestă Petruș.

— De ce să nu se poată? Am mai făcut-o.

— Nu se poate să dormi în pula mea pe scaun. Hai cu mine.

— Unde vrei să mă duci?

— Mergi la mine. Stau la două străzi distanță, e adevărat că e o singură cămăruță, dar măcar e un pat.

— Vezi-ți de treabă.

— Să-mi fut una, dacă nu te duc cu forța!

— Mă enervezi cu limbajul ăsta.

— Păi, dacă nu-nțelegi, în pula mea?! Și altul n-am.

— Și tu ce faci?

— Am și eu loc.

Stamate își dădu seama că nu știa mare lucru despre puștiul ăsta. Nici unde locuia, nici dacă avea familie, nici prin ce trecuse înainte să intre-n poliție. Își putea închipui orice. Doar ce spusese el, adică praful de pe tobă. Îi stătuse pe limbă, în cursul zilei, să-l întrebe dacă n-a întâlnit vreo femeie milostivă care să se-ndure de el? Vreo pipiță care să-l facă bărbat și să-i dispară coșurile? S-a oprit închipuindu-și-l că-i spune:

— Am o viață înainte.

— Adică eu-s boșorog, își imaginase Stamate dialogul cât se poate de scurt.

— Nu încă, dar s-o spun p-aia dreaptă, nu ești nici departe.

Mai bine că nu i-a zis nimic.

L-a întrebat:

— Și ai tăi?

— Sunt departe, în Bucovina, la dracu.

— Vrei să spui că ești singur? Bine, hai să mergem.

I se închideau ochii pe drum, dar au ajuns repede, nici nu apucase să fumeze o țigară. Era o cameră într-un bloc vechi, cocoțată la etajele de sus, un ascensor cu grilaj în care de-abia încăpeau două persoane îi hurducăia în ritm bătrânesc. O ușă de lemn de pe care sărise de ani buni vopseaua cândva verzuie, ca la spitale,

și înăuntru o cameră mai mult lungă, o chicinetă fără ușă, cu un aragaz și o baie de-o persoană cu veceu și loc de duș. Fereastra îngustă dădea spre întunericul unei curți interioare deschisă ca un hău, în care acum nu se zărea nimic.

Stamate nu-și amintea să fi văzut demult ceva mai auster: un pat de dimensiuni potrivite, mare pentru o persoană, neîncăpător pentru două, o noptieră, un dulap de placaj, o masă tocită pe care crescuseră teancuri de cărți, un scaun de lemn scorojit și el, pe vremuri de culoarea lămâii, acum decolorat și cu pete. Nimic altceva. Nici măcar un televizor sau ceva asemănător. Auster și militar. Nu-și imaginase o asemenea locuință, nu-și închipuia cum e să trăiești în ea, dar n-a comentat. Cele mai multe le-a văzut când se crăpa de ziuă și deschisese ochii, când intrase în cameră doar își rotise privirile și se prăbușise pe pat, abia apucase să-și lepede pantofii. Dacă ar fi povestit cuiva, sigur ar fi zis că-i un expirat.

Avea încâlcite în minte fărâme de vise cu întrebări pe care și le pusese în seara dinainte. Când s-a ridicat în capul oaselor în patul care a trosnit, s-a trezit și Petruș, dormea în fund, cu spatele lipit de perete, cu o carte deschisă alături. *iPhone*-ul îi clipocea insistent, fără zgomot.

Și-a amintit că nu apucase să mănânce nimic în ziua dinainte. Îi ghiorăiau mațele. Și-a mai amintit că tot el propovăduia că subalternii ar trebui să se-ntărească cu antrenamente ca ale Beretelor Verzi. Nu era să dezmintă el însuși. Simțea pe pielea proprie oboseala, abia se mișca. O fi vârsta?

— Nu-ți face probleme, i-a luat-o înainte Petruș, mi se întâmplă de multe ori să adorm așa, ca o pulă.

— Cum zici, a răspuns Stamate neîncrezător. Sper că nu te apuci să povestești cum am căzut lat, zise într-o doară, fără să-l privească pe pușți.

N-aștepta răspuns. Mai zise imediat:

— Ai și tu de-o cafea? Nu mișc toată ziua, dacă nu mă droghez puțin dimineața.

Petruș puse de cafea, cât fierbea își aruncă cu apă rece pe ochi și-și spălă dinții. Era deja vioi, parcă nu trecuse o noapte de nesomn peste el.

Stamate făcu câteva flotări, să-și mai destindă oasele.

— Hai înapoi la treabă, spuse Stamate. Mi-au venit niște gânduri. Vezi că-ți clipocește telefonul ăla de-o groază de vreme.

Petruș îl deschise, privi o clipă.

— Altă crimă, băga-mi-aș! zise.

— Cum altă crimă? întrebă Stamate. Nu că n-ar fi știut că se petrec crime mai tot timpul. Care-i treaba noastră? N-au oameni? Ce fac ăia de la Omucideri?

— Se pare că-i treaba noastră.

— De unde-ai scos-o?

— Nu eu, șefu'…

Vineri, 8 iunie

1.

Au dat peste un bloc galben care se voia de lux și nu era sau nu încă, nu se încheiaseră finisările și încă se mai înălțau schele pe care nu părea să mai fi urcat demult muncitori. Trei mașini de poliție blocau circulația spre aleea îngustă care ducea la blocul galben, două mașini de la ambulanță și SMURD staționau lângă gardurile de tablă, iar în jurul blocului se instalase un cordon de bandă galbenă să-i oprească pe curioșii și gură-cască adunați să vadă ce se-ntâmplă. Comentau în răcoarea dimineții și așteptau să li se spună ce se petrecuse ori să li se spună să plece. Zvonurile ajunseră imediat și la urechile lui Stamate: despre un administrator mort, un bătrân venit din Chișinău care-și snopise mai întâi în bătaie nevasta și despre un tinerel care furase banii de întreținere și-i aținuse calea alt moldovean care-i luase totul, inclusiv viața. Nu le dădu importanță, știa că-s aiureli, cum apar peste tot unde se duce la omoruri.

Stamate și Petruș au trecut fără probleme de cordon, au urcat la etajul al doilea printr-un du-te vino de uniforme de polițiști și paramedici îngrămădiți în fața ușii unui apartament. Au intrat. Mochetă violet, groasă și pufoasă, mobilier puțin și costisitor, în tonuri de bej, tapet cu gust într-o nuanță apropiată, câteva icoane, un portret în creion al unei tinere încrezute, sticle de parfum scump pe un raft. Pe masa din living, două pahare de cristal mai aveau votcă, probabil din seara precedentă, unul cu urme de ruj roz. Ușa dormitorului era și ea deschisă.

Un pat enorm ocupa mare parte din încăpere, învelit în lenjerie gălbuie, fină și mototolită. Două trupuri dormeau acoperite până-n gât cu o cuvertură subțire verzuie. Fiecare avea câte o gaură în mijlocul frunții, aproape simetric. Sânge foarte puțin, de parcă asasinul s-ar fi străduit să nu tulbure prea mult frumusețea austeră a locului, poate el aranjase cuvertura

fără o cută și învelise trupurile până la gât. Stamate a ridicat un colț, dedesubt femeia era goală, era convins că și bărbatul era gol, n-a mai cercetat.

A întrebat cine dăduse alarma, cum aflaseră de asasinat, ce știau. A pus cap la cap, ca să-și facă o idee.

Proprietara apartamentului era o tânără de douăzeci și cinci de ani, Adina Lorelei Matei, lucra la o companie *low-cost,* încă nu știau cu ce se ocupa acolo. O tânără cu studii, părea frumușică, nu avea antecedente penale, nu se știa să fi avut relații cu lumea interlopă, nu venise nimeni peste ea să se răzbune pentru vreo afacere nedusă la capăt. Cel puțin asta sperau. Câștiga suficient cât să-și permită să obțină un credit frumușel de la o bancă și să-și cumpere apartamentul de lux mobilat cu gust. În dulapul de haine întins pe un perete întreg erau agățate grămezi de haine scumpe, în cutii se aliniau zeci de perechi de pantofi. O femeie cu bani. Dar și o femeie meticuloasă, cu simțul ordinii.

Nu jaful fusese mobilul, i-au spus din prima clipă lui Stamate, nu părea să lipsească ceva, nu era nimic răvășit, deci nu căutaseră nimic cu îndârjire, într-o cutie la vedere într-un sertar au găsit câteva brățări de aur și bijuterii ieftine, în alt sertar un teanc rezonabil de bani și două carduri, probabil valide. Nu tentaseră hoțul sau asasinul, care venise cu alte gânduri. Tânăra avea și mașină, un Opel micuț, probabil parcat prin apropierea blocului galben, între acte i-au găsit permisul de conducere.

Pe tânărul mort lângă ea îl chema Vlad Ionescu, lucra la aceeași companie *low-cost.* Probabil erau amanți, i-au găsit goi sub cuvertură. Sigur îi găsise la fel și asasinul, nu se obosise el să-i dezbrace. Nu știau prea multe despre tânăr, or să afle.

Dăduseră peste ei două colege de birou, lui Stamate i se înmână o hârtie cu numele lor, Andrada Rădulescu și Aura Voicu. Numele nu-i spuneau nimic. Nici compania la care lucrau. Polițistul care stătuse de vorbă cu ele preciză că erau atât de șocate, încât păreau incoerente, dar reușise până la urmă să afle ce știau și cum ajunseseră acolo.

Obișnuiau să se sune din orice, de câteva ori pe zi, cum fac tinerii, fetele mai ales. Aveau și un motiv mai serios, o să i-l spună lui Stamate mai încolo. Numita

Andrada Rădulescu a sunat prima oară după ce se înserase și nu primise răspuns. N-a insistat. Adina Matei putea fi la un film, la o plimbare, la cumpărături, la baie. Andrada Rădulescu a revenit după vreo oră. Apoi din sfert în sfert de oră până la miezul nopții. Polițistul găsise telefonul victimei, era într-o geantă de umăr lăsată în hol, trecut pe *silent*, nu-i de mirare că nu auzise nimic.

Pe la miezul nopții, Andrada Rădulescu s-a panicat. De ce să intre în panică dacă nu-i răspunde o prietenă? N-ar fi fost prima oară când nu-i răspundea. Dar acum avea un motiv anume să fie îngrijorată. Adina Matei avea o relație cu un aviator foarte cunoscut. Sau era pe cale să aibă o relație. Acesta o rugase să-i ridice un pachet de la o altă companie de zbor, cât timp era el plecat din țară. Fata n-o făcuse și faptul i-a stârnit furia pilotului, care a amenințat-o. Andrada Rădulescu se temea ca aviatorul să nu-și fi pus în practică amenințările și să nu-i fi făcut vreun rău prietenei ei. Nu vedea ce-i putea face, nu vedea de ce ar fi făcut-o, dar nu poți ști niciodată de ce sunt în stare oamenii la furie. Nu înțelegea însă de ce să fi fost atât de furios.

Și-a pus în cap s-o caute pe Adina la apartamentul ei. Dar se temea să se ducă acolo singură. Și-a sunat o altă colegă, pe Aura Voicu, a trezit-o din somn, a convins-o că trebuie neapărat să meargă împreună, nu puteau aștepta până dimineața. Au luat un taxi. Au sunat și nu le-a răspuns nimeni. Dar ușa era deschisă, dinăuntru răsuna muzică, Berth Hart, au spus, se pricepeau sau era vreo preferată de-a lor, a tot cântat până a venit poliția, n-aveau curaj să atingă nimic.

Au găsit casa în semiîntuneric. Și-au strigat prietena, dar n-au primit răspuns. Au intrat în dormitor și au tras un țipăt. Aura Voicu mai ales a urlat în continuu, până a răgușit. Andrada i-a spus să înceteze, oricum nu mai putea face nimic, dar fata nu se putea opri. Pe pat erau prietena lor și un alt coleg, goi amândoi, lungiți pe spate, cu câte o gaură în frunte. Firicele de sânge curseseră pe câte o parte a capului și se lățiseră pe pernele fine. Andradei i s-a făcut o milă teribilă, așa spunea. I-a învelit, să nu le fie frig, mai spunea. Ea a fost cea care a întins cuvertura verzuie căzută pe jos, a îndreptat fiecare cută, până sub bărbia celor doi. N-a atins nimic altceva. A mai spus din prima clipă că a atins

din greșeală trupurile, erau calde, însemna că nu muriseră de multă vreme.

A sunat la 112. Au așteptat. Gemetele lui Berth Hart se împleteau cu gemetele Aurei Roșu și exclamațiile ei „Nu se poate!”, „Nu se poate!”. La urletele ei care nu se mai opreau, au apărut doi vecini, enervați că nu pot să doarmă. Au rugat-o să înceteze. S-au panicat și ei, când au văzut trupurile. Au sunat și ei la 112, fiecare în parte, așa se explică apelurile repetate.

Când a venit poliția, concertul lui Berth Hart nu se încheiase. Aura Roșu a reînceput să urle când i-a văzut. Au liniștit-o și au scos-o din apartament, știau din experiență că în noaptea aceea n-aveau să obțină vreo informație de la ea. Un medic i-a făcut o injecție și au trimis-o acasă. Andrada Rădulescu a rămas să le spună povestea. Povestea ei. Care părea foarte credibilă. Oricum nu știau nimic și-și făceau o idee.

O trimiseseră și pe ea acasă după vreo oră, tremura, era epuizată, oricât făcea pe grozava că rezistă. Oamenii de felul ăsta cad din picioare când nu te aștepți și te trezești că ajung unii la concluzia că vina ar fi a bieților anchetatori care n-au avut grijă. Stamate era convins că lucraseră ca la carte.

A cerut să se afle tot ce se putea despre tânărul mort. Nu el era autorul, doar nu-și trăsese singur un glonț în cap, dar era bine să se știe și despre el totul.

Stamate permise medicilor să ridice trupurile, aveau să ajungă la morgă, alte proceduri. Când sfârși vânzoleala, se așeză pe canapea, rememorând ce aflase. Doar cu Petruș. La ușă mai era un polițist care avea să sigileze după ei apartamentul. Dacă era posibil, întotdeauna Stamate mai rămânea la locul crimei, să treacă în revistă ce știa. Se întâmpla să aibă vreo nedumerire, mai privea în jur și-o lua de la capăt cu trecerea în revistă.

O cafea i-ar fi prins bine, dar trebuia să gândească și fără. Chiar și fără țigară, nu se cădea să-și aprindă una în casa altuia, chiar dacă proprietarul murise și nu i-ar mai fi păsat.

Avea două crime. Nu știa făptașul. Nu știa motivul. Sau motivele. Nu înțelegea ce legătură aveau cu ce anchetase el până atunci, cum se sugerase. Nu găsiseră niciun drog în casă.

Bănuia că fusese un bărbat, oricât de mult sânge rece ar avea, o femeie împușcă mai rar. Și încă doi oameni. Probabil arma avusese amortizor. În casă răsuna muzica unui CD, dar o împușcătură tot s-ar fi auzit, fie și înfundat, mai ales două, abia trecuse miezul nopții și era imposibil să fi dormit toți. Petruș apucase să-i spună că în blocul nou și galben locuiau în majoritate tineri corporatiști cu bani, nici gând să se culce cu găinile. Dar niciunul nu auzise vreo împușcătură. Nu că le-ar fi păsat sau ar fi anunțat poliția dacă ar fi auzit. Nu-i interesa nimic din ce era în jur, nu-și cunoșteau vecinii și nici n-aveau de gând să-i cunoască. Socoteau inutile și demodate contactele între vecini. Când li s-a spus că vecina de la etajul al doilea a fost împușcată, au ridicat din umeri, nu era treaba lor.

Bărbatul – dacă bărbat fusese – avea forță. Ușa de la intrare fusese încuiată, dar omul o forțase până se rupsese din broască. Cu o lovitură de picior? Cu un instrument dur? Nu erau nici așchii, nici rupturi. Omul avea forță și pricepere. Sigur nu stătuse pe gânduri și nu zăbovise în fața ușii, nu trebuia să piardă vremea, să-l audă ori să-l surprindă cineva. Dar un zgomot trebuie să se fi auzit. Niciun vecin nu spusese nimic. Nu fuseseră acasă? Ascultau toți muzică dată tare sau urmăreau programe gălăgioase la televizor? Dar cum de nu auziseră nimic cei doi tineri, să nu mai fie luați pe nepregătite, cum părea să se fi întâmplat? Dăduseră muzica atât de tare? Făceau amor și nu mai erau atenți la nimic?

Nu e obligatoriu ca omul să fi știut casa. Poate văzuse doar o schemă sau i se spusese: sunt atâtea camere. La o adică, nici nu era nevoie să i se spună, apartamentele de bloc nu sunt castele să te rătăcești. Nu părea nimic răscolit, deci nu căutase nimic. Venise cu sarcina clară s-o elimine pe proprietară, nimic altceva. La ora aceea presupunea că e în dormitor. S-a dus direct acolo. Dacă o întâlnea în hol sau în living, ar fi doborât-o acolo. Nu se aștepta să nu fie singură. Știa că nu trebuie să lase martori și a eliminat și martorul. Probabil tinerii făceau amor, nu l-au auzit, când l-au văzut, a fost în ultima clipă. Norocul lor, n-au trecut prin panică. Nici nu s-au zbătut, nici nu s-au apărat.

Sigur omul avea mănuși și n-a atins nimic, nici măcar n-a învelit trupurile, poate doar să-l fi împins și rostogolit pe al bărbatului, cu vârful armei, să fie convins că e dus. Sigur mai făcuse asta, nu intra în panică, nu se precipita, își calcula fiecare mișcare, înainte să plece a aruncat o privire profesionistă în jur, să nu fi lăsat vreo urmă. Stamate n-o să găsească niciun fir de păr străin, nici vreo scamă, vreun rest organic, n-avea rost să pună echipa să caute, dar o va face, așa e procedura și niciodată nu știi cum e norocul. Sigur, bărbatul culesese și cartușele goale. Mocheta pufoasă ascunsese urmele de pași, Stamate nu-și putea da seama dacă era un bărbat voinic și lăsa urme adânci sau dimpotrivă, între timp zeci de tălpi călcaseră mocheta violet acoperind toate urmele, polițiști, paramedici, fotografi, el și Petruș. Nu-i dusese mintea să marcheze, pe jos, cu panglici galbene o singură cale de acces și ieșire, o să le atragă atenția să nu mai uite altădată.

Totul se întâmplase probabil fulgerător. Bărbatul intrase, profitase de zgomotul muzicii să-și ascundă prezența, ajunsese în dormitor, trăsese două focuri, așteptase câteva secunde să se convingă că nu mai mișcă niciunul, se retrăsese. Nu scotocise în dulapul cu haine, unde era o ordine perfectă, sigur nu deschisese niciun sertar, habar n-avea că putea pleca cu un teanc de bani și un buzunar de bijuterii. Venise cu un scop anume, unul singur, îl îndeplinise și se retrăsese.

Stamate era convins că lucrurile se întâmplaseră cum și le imaginase el, poate vreun mic detaliu doar să fi diferit.

Dacă bărbatul – în cazul în care fusese un bărbat – acționase ca un profesionist, poate chiar era și fusese angajat de cineva. De cine? Din ce motiv? Plătea o poliță? Imposibil ca tânăra femeie să fi făcut până la vârsta ei ceva atât de grav, încât să i se plătească într-un mod atât de crunt. Răzbunare? Cumva bărbatul – dacă era bărbat – care apăsase pe trăgaci era chiar cel care se răzbuna și nu un *killer* plătit?

Fata, tânăra femeie care locuia în blocul galben sigur supărase cumplit pe cineva care nu putea trece cu niciun chip peste ofensă. Sigur cel care făcuse asta era furios, în cazul în care nu fusese angajat de nimeni.

Sau poate lucrurile erau și mai simple: copiii ăștia aveau ceva ce voia asasinul lor. Cu orice preț, chiar și al crimei. Nu era un asasin oarecare, ci unul calm și pregătit să-i urmărească până-n pânzele albe, să intre prin efracție în casă, să răscolească tot, până găsește acel lucru dorit. Dar el nu scotocise și nu răscolise nimic. Ori ce voia el se afla la vedere, l-a luat, i-a ucis și a plecat, ori știa că nu avea vreun rost să-l caute în casa aceea și venise doar să scape de ei. Să nu spună ceva mai departe ori să nu facă ce mai făcuseră. Poate știau ceva ce nu trebuia să se afle și venise să le închidă gura. Furia îi împinsese mâna spre buzunarul în care avea pistolul, l-a folosit, un foc, două focuri, misiune îndeplinită. Dacă nu a luat nimic, de ce voia să scape de ei? Să fie învățare de minte? Cui? Să fie o lecție pentru cei care mai ascund sau mai supără pe cel care trăsese ori pe cel care trimisese pe cineva să tragă? Asta însemna că tânăra făcea parte dintr-un grup care se ocupa cu ceva, sigur ceva rău, dar n-avea nici un motiv să continue pe firul acesta. Doar răzbunare?

Ce anume căuta asasinul?

Pachetul?

Un pachet cu ce anume?

Tinerele care descoperiseră cadavrele vorbiseră de un pachet – și nimeni nu se preocupase să afle despre ce e vorba.

Petruș o să aibă de lucru, întâi s-o caute pe Andrada Rădulescu.

Dar ce au toate astea cu Valer Grosu? Sau cu traficul de droguri pe care-l urmărește el, Stamate? Simte că se enervează pe măsură ce-și pune întrebările. Nu-i place să se enerveze. Dar știe că atunci când i se întâmplă chiar a intrat în miezul problemei.

2.

Surprinzător, au găsit o cameră de înregistrare la intrarea blocului galben, o montase administratorul, care chiar venise de la Chișinău, mai curând să-i observe pe muncitorii care n-aveau de gând să mai termine finisajul exterior al clădirii, decât să-i surprindă pe cei care intră și ies. Petruș întrebase într-o doară, se aștepta la priviri

nedumerite. Era în al nouălea cer când i s-a pus în mână caseta din noaptea crimei. Administratorul avea un respect deosebit pentru autorități, i-a spus s-o păstreze cât are nevoie, doar s-o returneze, peste un timp vrea s-o refolosească, să nu dea banii pe încă una.

Era o imagine alb-negru, nu foarte clară, dar Petruș reușea să distingă și chipurile. Au intrat și au ieșit destui toată ziua. Administratorul avea dreptate să fie indignat: nu apăruse niciun muncitor, și nu era sărbătoare. Spre seară, a văzut-o pe Adina Matei, primise o fotografie cu ea. Avea un mers țanțoș, nu se grăbea de fel, s-a oprit și-a scotocit în geantă după chei, probabil cele ale apartamentului, ușa intrării în bloc nu era încuiată. O însoțea un tânăr cu ochelari, sigur cel care sfârșise în pat cu un glonț în frunte. În pat nu mai avea ochelarii. Alte persoane neștiute, după ce se înserase. Târziu, o mașină închisă la culoare a tras până aproape de ușă, spre deosebire de celelalte, care opreau pe alee. Porțile gardului de tablă care înconjura blocul formând o curte circulară rămăseseră larg deschise. Mașina s-a apropiat ca și cum ar fi avut ceva greu de descărcat. N-a descărcat nimic. Au coborât trei indivizi. Șoferul și-a aprins o țigară, sprijinit de capotă. Ceilalți doi s-au îndreptat spre intrare. Câțiva pași, o secundă, două, au fost chiar în centrul camerei: doi bărbați bine clădiți, cu șepci cu cozoroc pe cap, nu li se distingeau chipurile, păreau să se grăbească. După ei n-a mai intrat nimeni timp de mai multe minute. Camera îl înregistra pe șofer cum stinge țigara sub talpă și se pregătește să-și aprindă o alta. Un tip nervos, nu doar ahtiat după țigări. Neliniștit. Sau temător. Se tot uita spre intrare. Au trecut ceva mai mult de șase minute. Apoi cei doi bărbați bine clădiți au ieșit, au urcat în mașina care a dat înapoi spre alee și a dispărut. După un timp au apărut două tinere agitate, în rochii de vară, una subțire, înaltă și adusă de spate, probabil cele două care au descoperit cadavrele. După care n-a mai fost nicio mișcare până a apărut mașina poliției și o ambulanță. Și ele au tras la intrare, chiar mai aproape decât o făcuse mașina de culoare închisă.

Petruș a derulat caseta și a repornit-o. Prin urmare intraseră în apartament doi bărbați, nu unul, cum crezuseră până atunci. Cei doi bărbați bine clădiți îi

spuneau ceva, îi știa, îi mai văzuse. Nu-și amintea unde. A făcut stop cadru și și-a apropiat privirile de ecran. A închis ochii, încercând să recheme imagini asemănătoare mai vechi. Nimic. S-a întors la momentul sosirii mașinii negre care putea fi de orice culoare, în afară de alb, în întuneric n-avea cum să distingă. Nu era o mașină nouă. Nu sărea în ochi prin nimic. Ca ea, sute de mii. Nu-i distingea numărul, prea mic scris, dar și-a chemat un coleg care a făcut alt stop cadru, l-a înregistrat, l-a trimis echipei de identificare. O să primească în scurt timp numărul și toate datele mașinii, i-a spus lui Petruș, care s-a întors la secvențele cu cei doi bărbați bine clădiți. Nu cu alură de sportivi, ci de oameni trecuți prin viață. Cu umeri pe care se putea sprijini lumea. Cel puțin unul îndemna la respect. Sigur îi văzuse undeva, de curând. Și gândise la fel și atunci.

Și-a amintit brusc. Barul lui David, unde mixa DJ Stalin. Petruș simțea că se sufocă de surescitare, înjura de unul singur.

I-a spus totul lui Stamate, cât de scurt și de repede putea.

— Am nevoie de caseta pe care am văzut-o la bar.

— Și?

— Eu nu mă pot duce, nu vreau să-mi stric pretextele să trec pe-acolo. N-au habar că-s polițist. Spune-i lui Cremene, e din echipă. E despre droguri.

Și-au dat seama că abia începuse ziua, barul abia se închisese, avea să redeschidă spre seară. Cine știe pe unde o fi barmanul, dacă s-o fi dus sau nu acasă.

— E urgență, căutați-l cum știți, scoateți-l de unde știți, a cerut Stamate.

Au dat de el după prânz, locuia într-un bloc din Balta Albă, le-a deschis cu ochii scoși de somn, i-au spus de trei ori ce vor, abia atunci a înțeles, i-a pus să-l aștepte cât se spală, își face o cafea, o bea pe îndelete, altfel nu se poate mișca, nici de l-ar duce la pârnaie, lumina zilei îl dă peste cap, nu e obișnuit cu ea.

— Sper că nu vrei chiar să ajungi la pârnaie că nu te grăbești, naibii! a spus Cremene cu năduf.

I-a dus la bar, le-a predat cu proces verbal două casete din săptămâna menționată de Petruș, care nu-și amintea datele exacte. Cremene privea uimit rastelul cu casete, i-ar fi trebuit o săptămâna să dea de cea căutată,

dacă n-ar fi fost barmanul de față. Lui David încă îi cădeau ochii-n pantofi de somn, dar devenise cooperant, intuise ce căuta poliția, nu-și imagina cum aflaseră de casete, nici n-a întrebat, sigur poliția presupunea că un bar atât de faimos nu poate să nu înregistreze ce se întâmplă, măcar din precauție. Și mai sigur erau colegi cu tipul ăla Valer Grosu, care se uitase pe casete, dar nu mai trecuse demult pe la bar, le-o fi spus acela. Le-a strigat când i-a văzut plecând:

— Poate mă scăpați de tot de ei!

Cremene l-a privit lung. Încă nu-nțelegea nimic, nu-i explicase nimeni.

Au derulat casetele în paralel. Siluetele semănau foarte mult, erau aceleași, nu încăpea îndoială. Au căzut de acord cu toții că sunt aceleași persoane, într-un loc la vedere, în altul ascunzându-se cumva.

— Cine-s ăștia? întrebă în sfârșit Stamate.

Petruș explică în cât mai puține cuvinte.

— Ții minte că Van Damme ne-a spus că avea un însoțitor. Sau poate un șef, cu care apărea la Metrou, la Unirii. Când apărea, el palpa banii, în pula mea. Își zice Magicianul. În alte locuri își zice Mangusta. La bar, de pildă. De fapt, îl cheamă Vasile Ionică, așa ne-a spus Van Damme, care se făcea că nu știe mai multe. Sau poate chiar nu știe. Mangusta are doi ciraci care-i aduc marfa la bar, când e vreo urgență. Sigur îi mai folosește și la alte treburi. Pe caseta asta s-a uitat și Valer Grosu.

— Ești sigur?

— Să-mi trag una, dacă nu-i așa! Nu știu cum îi cheamă. Nu știu de unde să-i iau.

— O să aflăm. Ce căutau la fata aia? Niște tipi buni la toate, pe post de bodyguarzi, care umblă și cu droguri…

— Lasă chestia de-o parte, îi vine rândul.

— Ce știi de mașină?

Cei de la identificări descoperiseră numărul mașinii care oprise lângă intrarea blocului galben. Era un Ford Escort vechi, închis la culoare, e plin orașul de ele. Proprietarul avea și un atelier de vulcanizare și reparații. N-avea cazier, n-avusese de-a face cu poliția. Îl chema Nic Griguță.

L-au luat la întrebări.

Unde a fost în noaptea dinainte?

Am dormit.

I-au râs în nas: N-are cazier, dar s-ar putea să aibă, și încă unul urât rău.

I-au spus adresa blocului galben.

Habar n-am unde-i adresa asta.

I-au spus că au o înregistrare.

Poate a fost frate-miu, îmi împrumută mașina când vrea și nu vrea.

L-au întrebat cum arată fratele ăsta căzut din cer.

E înalt, are mustață, păr ca tăciunele, nu e țigan, e frate bun.

Nu fratele bun și înalt apare pe înregistrările noastre. Ci unul mai plinuț, fără mustață, cu burdihanul revărsat peste cureaua pantalonilor, mai și fumează mult. Îl știi?

Dom' șef, m-au constrâns.

Cine te-a constrâns?

Ăi de i-am dus. Mi-au spus că dau foc atelierului, dacă nu merg chiar atunci cu ei. Am o datorie veche la ei, nu reușesc s-o achit, crește mereu și-mi zic mereu că tot ce fac pentru ei e-n contu' datoriei.

Te ascultăm. Mai departe.

I-am dus la adresa aia. Nu știu ce căutau acolo în miez de noapte. Nu i-am întrebat. Nu mi-au spus. Mi-au cerut să-i aștept. Tot spuneau că dau foc atelierului, dacă zic cuiva unde i-am dus. Sau se gândeau cu voce tare dacă nu-i mai bine să-mi ia maul, mai ziceau. Am copii, dom' șef, doi, nu-i pot lăsa singuri.

Cine sunt cei doi?

Copiii?

Nu face pe postu'!

Habar n-am.

Spuneai că ai o datorie la ei, care tot crește.

Așa e.

N-ai o datorie la niște oameni pe care nu-i știi. Îi știi bine. Vrei să lăsăm zvonul că i-ai turnat?

Dom' șef, mă omoară!

Cine sunt cei doi?

Dom' șef, zău că mă omoară! Ăștia nu iartă pe nimeni. N-au mamă, n-au tată. Îi știu toți.

Care toți?

Toți.

Le-a spus numele. Nu știa unde locuiește decât unul. Le-a dat adresa, începuse să plângă. Părea sincer speriat:

N-o aveți de la mine…

3.

Petruș abia reuși să intre în sediul companiei *low-cost,* un portar exigent nu l-a întrebat doar pe cine caută, ci și ce treabă avea cu persoana, cine este el, a fost nevoit să-și arate legitimația de polițist, cum nu avusese de gând. Chiar și atunci portarul se uita neîncrezător la chipul lui de adolescent întârziat, plin de coșuri.

— Se schimbă și poliția, îl auzea bombănind, după ce îi permise accesul.

N-a fost greu să dea de Andrada Rădulescu. Petruș părea ușor intimidat în fața fetei dezinvolte cu sprâncenele tatuate, cu chip de păpușă chinezoaică, cu părul roșu, cizme până la genunchi și fustă ca sângele, de două palme. Semăna cu Niki Minaj. Dacă ar fi fost și Stamate de față, sigur l-ar fi întrebat de unde o cunoștea el pe Niki Minaj. Nu i-ar fi spus cum derulează ore întregi, când e acasă, clipuri nesfârșite cu muzică. Pe laptop. Replica i-ar fi fost să-și caute mai degrabă și el o femeie și să se-nsoare. E timp pentru toate, era convins Petruș.

Se aflau într-un fel de încăpere de primire, era, se gândi Petruș, o sală de consiliu, cu o masă lungă în mijloc, înconjurată de mulțime de scaune. Pe unul dintre pereți atârna o hartă cuprinzătoare a cerului aviatic, cu un păienjeniș de trasee în toate culorile. Mai erau câteva fotografii mari, înrămate, cu avioane ale firmei pe un cer incredibil de albastru și senin. Rutină. Niciun portret, liderii sunt trecători.

— Chiar sunteți de la poliție? a întrebat tânăra. Sunteți incredibil de…

Nu-și găsea cuvântul.

— Tânăr? Adolescent? Necopt? o ajută Petruș râzând. Am terminat facultatea acum doi ani.

Izbucni în râs și Andrada Rădulescu, care se destinse:

— Suntem de-o vârstă, Doamne! Mă scuzați. Lumea-i obișnuită cu figuri de polițiști duri, care n-așteaptă decât să te pună la pământ.

— Sunt și dintr-ăștia.

O rugă pe Andrada să-i spună ce găsise în noaptea dinainte în apartamentul colegei ei.

— Îmi este, pardon, mi-a fost prietenă, mai mult decât colegă. Am spus totul astă-noapte colegilor dumneavoastră. Nu prea vreau să retrăiesc totul…

Petruș o privi senin, fără o vorbă, Andrada Rădulescu înțelese că n-are scăpare. Spusele ei nu difereau cu nimic de cele scrise în raport.

— Ce credeți că s-a-ntâmplat? o întrebă Petruș.

— E clar că au omorât-o!

— Nu asta…

— E clar c-a fost Mladin! izbucni Andrada Rădulescu.

— Cine-i Mladin?

— Of, e-o poveste lungă…

— Am timp. Sunt convins că șefii vă lasă oricât e nevoie ca să lămurim lucrurile.

— Mladin e un pilot care i-a căzut cu tronc Adinei, dar sunt sigură că pe el nu-l interesa decât să profite de ea! O fi el meseriaș, dar e-o japiță de om. Înșiră femeile pe ață și pusese ochii și pe Adina. Amante cu sacul și tot mai voia. Probabil așa li se întâmplă bărbaților când se apropie de bătrânețe, mă scuzați. După mine e un expirat. Sigur el i-a făcut felul Adinei.

— Cum arată Mladin ăsta?

Înalt, bine clădit, păr scurt, ochi albaștri, nu pot să nu spun că nu-ntorci capul după el. Dar eu una n-aș fi întors capul, i-am și spus Adinei.

— Nu el a omorât-o.

— De unde știți?

— Știm sigur. A fost altcineva.

— Oricum are un amestec, sunt convinsă, stărui Andrada. Altfel n-ar fi speriat-o atâta pe Adina.

— Spuneți-mi.

— A plâns ieri toată ziua, era convinsă că vine peste ea și-o ia la palme sau îi face altceva rău. Tremura toată. I-am și spus să meargă acasă cu Lentilă, măcar e o prezență, chiar dacă-i un mototol.

— Cine-i Lentilă?

— Vlad. Vlad Ionescu. Băiatul care…

— Cel care a fost și el omorât?

— Da.

— Erau amanți?

Nu, Adina nu-l putea suferi, sunt sigură de asta. El era în limbă după ea, refuzase să plece la Silicon Valley doar să stea cu ea și-l chemau ăia insistent. M-a șocat când i-am văzut goi în pat. Doar dacă nu fuseseră dezbrăcați după, să li se însceneze ceva…

— Nu, așa îi găsise cel care a tras.

— M-a șocat. Înseamnă că-mi ascundea și mie destule. Mă întreb dacă nu-mi ascundea și în legătură cu Mladin, dar nu cred. N-ar fi bocit atâta.

— Ce-ar fi avut cu ea?

— Cine? Mladin? Naiba știe. Mi-a spus că-i ceruse să-i ia un pachet de la un italian, cât era el plecat în cursă, n-o făcuse și parcă dăduse foc la casă.

— Un pachet…

— Da, un pachet, nu știu cât de mare, nu știu cu ce, ea zicea că medicamente. Cât de mare poate fi un pachet de medicamente? La fel de bine putea conține orice. Și droguri?

— De ce credeți asta?

— Nu cred eu. Mi-a băgat în cap Lentilă. Știți, e un tip genial Dumnezeule, era… Se pricepe ca nimeni altul la computere, d-aia-l voiau ăia-n California. Intră fără probleme în calculatoarele tuturor, dar, tip de treabă, nu divulgă secretele aflate, te și ajută. Pe mine m-a ajutat să pun mâna pe niște italieni mișto, abia aștept să-i văd și la față. Lentilă mi-a spus că Mladin ăsta ascundea ceva, era dubios la culme.

— Sunt mulți oameni dubioși în lume, nu-nseamnă că se ocupă de droguri.

— Se poate. Mie asta mi-a intrat în cap.

— Și ce-a fost cu pachetul?

— Habar n-am, o fi ajuns în Italia, o fi ajuns la altcineva, nu mi-a trecut prin cap să-ntreb, nici nu cred că știa.

— Mladin ăsta o fi în firmă?

— Astăzi, sigur nu. E-n cursă, se întoarce pe seară. Face de două ori pe săptămână Thailanda. E plecat de ieri dimineața.

— Asta înseamnă că n-avea cum să fie el astă-noapte.

— Aveți dreptate, nu mă gândisem, sunt prea pornită împotriva lui. Sigur are însă un amestec…

4.

Stamate ședea din nou în biroul impunător al Șefului, uitându-se la poza de la ceremonia de înaintare în grad atârnată pe peretele din fața sa. Singur. Petruș plecase la adresa dată de Griguță. Își trăsese din nou un scaun în fața biroului, se aștepta la o nouă discuție de rutină. Îi venea să-și pună coatele pe masă, s-a gândit apoi că ar fi trecut drept sfidare. Șeful insistase să vină cât de repede. Îl privea tot încordat, dar Stamate nu-și amintea să-l fi văzut altfel în ultimul an. Era în același sacou gros, tocit la coate și la manșete, părea să nu-i pese cât de cald se făcuse.

— N-ai mai trecut să mă ții la curent, a spus, când tăcerea începuse să fie stânjenitoare.

— Las-o baltă, ți-am spus de la început, dacă n-am noutăți, n-am de ce să vin.

— Atunci să-ți spun eu.

Îl chemase șeful Poliției, care avusese o discuție cu ministrul care se dusese în zori la Palat. Iar el trebuia să-i relateze ce aflase de la șeful Poliției. Primul ministru era furios. Mai murise un adolescent și tot din școala fiului lui. De data asta televiziunile s-au coordonat instantaneu. Toți vorbeau despre școala aia ca despre un viespar și toți aminteau de fiul Omului. Chiar dacă nu el adusese droguri, chiar dacă el părăsise spitalul. Se crea imaginea unor orgii la care participau toți puștii ăia, în frunte cu Fiul, de parcă ar fi fost capul răutăților. Fără vreo dovadă. Părinții strigau la profesori, profesorii strigau la ministru, mai era puțin să strige și la premier. Inacceptabil. La alegeri va fi un dezastru. Degeaba dăduse poliția comunicate de dezmințire, presa mesteca aceleași informații dezagreabile. Nici măcar n-aveau nevoie să aducă multe dovezi, era ca un ceaun care fierbe și nu-l poți opri să dea pe dinafară. El, primul ministru, era convins că poliția se confruntă cu o problemă care evident o depășește. Ar fi acceptat câte o înfrângere, un eșec din când în când te propulsează ca un șut în fund, obișnuia să spună – cine, primul

ministru? –, nu, șeful nostru, mă urmărești? Dar în cazul ăsta e un eșec pe toată linia, i-a spus Omul Ministrului. Și nu numai în cazul ăsta. E nevoie de alte metode. E nevoie de fermitate. E nevoie de aplicarea drastică a legilor. E nevoie de curățenie. Nu vrea să rămână în istorie ca premierul în timpul căruia nimeni n-a reușit să pună ordine. Într-o zi or să vină la Palat boșii interlopilor să conducă ei. Sunt foarte aproape. Se duce țara de râpă și lor nu le pasă. Sau și mai rău, nu sunt capabili. Atunci trebuie să se retragă și să vină alții, capabili. Dacă nu vor, vor fi demiși. E o chestiune de siguranță națională. Ce-i atât de greu de înțeles? Cât o să mai tolereze lipsa măsurilor și bâltirea în promisiuni?

Abia după vorbele astea s-a uitat Omul în ochii Ministrului. L-a întrebat cu un rictus dacă i se pare clar. Ochii spuneau că ministrul are zilele numărate.

Nu i-a dat niciun termen, n-a discutat nimic în plus, avea întâlnire cu un ambasador și se grăbea, ditamai generalul s-a simțit dat afară. Era negru la față, când l-a chemat pe șeful Poliției. Era speriat. Știa că nu trece weekendul dacă nu are un succes cât de mic. Să se vadă că lucrurile se mișcă și poliția nu doarme, că e vigilentă, că țara nu e la mâna traficanților, de unde mă-sa or fi apărut. Nu era de glumă. Șeful Poliției tuna și fulgera când și-a chemat toți subalternii. Le-a spus verde-n față: cădea el, cădeau și ei.

Ajungeau la ce se temuse în prima clipă, gândi Stamate: fără rezultate, căutau un acar Păun. Îl anunțau cu surle și trâmbițe ca făptuitor. Le punea în cârcă celor aflați deja la beci tot ce făcuseră alții nedepistați. Mai strângeau o mână, două de plevușcă, d-ăștia găsești câți vrei, la orice oră. Îi aruncau și pe ei la beci. Umpleau presa de comunicate. Nu conta că mai târziu se alegeau cu dezmințiri și o armată de oengeuri plătite de la Bruxelles făcea scandal în legătură cu drepturile omului, judecătorii erau obligați să le dea drumul sau și mai rău, statul era amendat că suprapopulează pușcăriile cu oameni care nu făcuseră mare brânză. Însuși ministrul de Interne organiza o conferință de presă, mai făcuse una doar la instalare, ar fi fost acum de față toate televiziunile, acoperire maximă, nu mai conta ce spunea. Ceva rezultate fuseseră în timp, le amintea p-alea, i se pregătise deja o poliloghie plictisitoare, numai bună

pentru asemenea situații. Se vorbea în ea de cooperare, de conlucrare cu polițiile străine, de globalizare. Le făcea creierii arșice tuturor, se pricepea. Anunța măsuri, o demitere, două, sigur se găseau unii cu bube. Poliția n-avea nevoie de oameni cu bube, i se scrisese să spună și să repete. După un asemenea vârtej, primul ministru ar fi trebuit să fie mulțumit, se putea împăuna în campania electorală că e cel mai eficient prim-ministru, opoziția cârtitoare era pusă cu botul pe labe, oengeurile nu contau, ele oricum lătrau și când era bine și când nu era. Dar toate astea trebuia să se facă repede. Azi, mâine, poimâine. Săptămâna care vine să înceapă cu alt tonus.

Înțelegi cum stă treaba? întrebă Șeful. Îmi dai ceva?

Stamate nu spunea nimic.

— Ai douăzeci și patru de ore, a spus Șeful.

5.

Azilul era într-o margine a satului, departe de șoseaua principală, pe o uliță liniștită care sfârșea în apropierea pădurii, cu case vechi și noi care nu contrastau prin nimic, învelite în verdeață, curți imense, de-abia să-ți auzi vecinul. Niciun însemn că acolo ar fi un azil, probabil nu voiau publicitate, probabil locul era destinat unei clientele știute și reduse ca număr, n-aveau nevoie să mai vină alții pe capul lor. În spatele clădirii se întindea o livadă cu vișini și meri, iarbă care aștepta să fie cosită, un leagăn de lemn cu umbrar în care se odihneau două bătrâne puternic fardate, alături un șezlong în care citea un bărbat cu barbă și pălărie cât roata carului. Într-un foișor deschis pe toate laturile, cu o masă în mijloc și băncuțe de-o parte și de alta, Claudia, cu o pălăriuță de pai pe cap, uitându-se în gol. I-a făcut un semn de salut Ilonei, fără o vorbă, apoi s-a uitat lung la Ileana.

— Putem sta și noi? a întrebat Ilona.

Le-a îndemnat să se așeze, continuând să se uite la Ileana.

— Te știu? i-a spus într-un târziu.

Vorbea încet, aproape șoptit, Ileana s-a gândit că așa-i felul, nu-i trece prin cap că ar deranja lumea din jur. Era altfel decât și-o amintea, cu ochi căprui vii, păr

cârlionțat până la umeri, foarte frumoasă. N-ai fi spus că e pensionara unui azil. Mai degrabă părea că ea are grijă de ceilalți.

— E sora mea. A fost și ea trimisă la Castellon să te caute, dar au sechestrat-o și pe ea într-o pivniță.

— Îmi pare rău.

— E ziaristă. A scris despre povestea de-atunci.

— Și nu vorbește?

— Și-ncă cum! Am vrut doar s-o prezint.

Le-a lăsat să discute.

— Mă duc să le cer să ne facă o cafea, a spus Ilona.

— Te-a trimis Memé? întrebă Claudia, când rămaseră sigure.

— Habar n-am unde e Memé.

— Nu acum, atunci.

— Da, să te caut.

— Ce rost avea? Știa foarte bine unde eram. Doar dacă n-o făcea de ochii lumii.

— Și eu m-am întrebat mereu de atunci. Poate voia să fie sigur că nu dă nimeni de tine și nu te mai întorci.

— Puteai să mori.

— Înțeleg că și tu.

— Îți voia și ție răul?

— Nici nu auzisem de el până la momentul acela.

— De ce n-ai mai venit până acum?

Ileana ridică din umeri, chiar nu știa ce să răspundă. Cel mai simplu ar fi fost să-i admită că habar n-avea de existența ei.

— Ce știi despre Memé? a întrebat Claudia.

— Doar ce s-a scris. Ce-a spus poliția. Adică mai nimic.

— Eram sigură. Nici măcar Ilona, care a stat lângă el, n-a știut.

— Crezi că e mort?

— Sigur nu! A dispărut pur și simplu, cine știe sub ce soare e acum. Se băgase în prea multe.

— Nu-i un motiv suficient de puternic. Și eu sunt băgată în multe.

— Dar sigur nu vrea nimeni să-ți ia gâtul. El s-a temut mereu de asta. Așa m-a convins să plec de bună voie în Spania. Spunea că nu-mi țin gura, vorbesc prea mult și i-am stricat nu știu ce afaceri și sunt gata unii să-i ia gâtul, și dacă n-ajung la el, mi-l iau mie, să-l pună cu

botul pe labe, mai bine să plec puțin, până se liniștesc lucrurile și să n-aibă ăia pe cine să mai întrebe ceva. Și între timp să-i înlăture el. N-am vrut să știu dacă asta însemna să-i arunce într-o groapă. Am fost mereu cam lașă, când era vorba de el, m-am gândit mereu că e singurul meu frate și nu trebuie să-i fac decât bine. Am plecat.

— El n-a gândit așa.

— Ai dreptate. Și acum mi-e frică tot timpul. N-am curaj să ies pe stradă. Dacă văd un bărbat, mi-e teamă să nu pună mâna pe mine, să m-adoarmă și să mă ducă din nou într-o clinică. Încă am coșmaruri. Mă trezesc noaptea leoarcă. Crezi c-o să-mi revin vreodată? N-ai de unde știi. Îl urăsc pentru tot ce mi-a făcut.

— E un tip foarte rău.

— Habar n-ai! A dus femei la produs în Spania, nu de-aici, din Moldova, dacă se spărgea buboiul undeva, n-ajungeau la el sau până să ajungă la el, era plecat demult. A traficat droguri.

— Glumești!

— Vorbesc cât se poate de serios.

— Și cum de nu se știe?

— Cred că cine trebuie, știe. Sau n-au cercetat destul, s-au mulțumit cu ce le-a ieșit în cale. Am aflat printr-o întâmplare, ne-am certat ca chiorii, ne-am și bătut, am făcut karate la viața mea și nu reușea să mă supună și s-a temut cumplit să nu merg la poliție. Nu înțelegeam ce-i trebuiau și afacerile astea, avea câți bani voia, îi pusesem firmele la punct, îi spusesem că eu mă retrag, mi-ajunge, vreau să mă plimb în lume, unde văd cu ochii. Îi rămânea lui tot. N-am mai apucat să văd lumea, mi-a zis să-ncep cu Spania și acolo știi ce s-a-ntâmplat. Oricum, era un prost, n-aveam de gând să mă duc la poliție, întâi că am ținut la el prea mult, în al doilea că știam că mă duc degeaba. Țin minte că avea un coleg sau un prieten, cineva mai apropiat pe care-l chema Toader sau Tudor sau Tudorie, ceva pe-aproape, mahăr în poliție sau jandarmerie. D-aia scăpa de belele și nu-i păsa în ce se bagă. Probabil l-a îmbrăcat pe ăla în aur. Nu știa că eu știu. Dacă ești ziaristă, poate spui asta.

— Cum de n-a știut nimeni?

— Nu mă-ntreba. Tare mi-e teamă că acum e hăituit, umblă alții după el.

— Și unde-l găsesc eu pe Tudorie?

— Parcă știu! Fă-i binele ăsta. Dacă-l priponesc, sigur nu mai umblă nimeni după el și n-o să-l omoare nimeni. Îl urăsc pentru ce mi-a făcut, dar nu vreau să moară.

Ce să facă cu informația asta? O fi bună la ceva? Cine mai e și Tudorie ăsta? O simplă cunoștință? Memé lucra cu ei? Coordona un program de-al lor? Se întâlnea cu ei doar la relaxare?

Mai bine îi transmite informația lui Sorin, măcar el are o relație cu un polițist…

6.

Vulpoiul și Castorul. Li se potriveau de minune poreclele celor doi care lucrau cu Magicianul sau Mangusta sau Vasile Ionică. Petruș i-a găsit ușor în arhivele poliției, chiar și pe Magician, nume, prenume, adresă, vârstă, ocupații, mai degrabă lipsă de ocupații. Pe Vasile Ionică n-aveau cum să-l priponească, cel puțin deocamdată, abil la culme nu fusese prins în vreo acțiune, erau doar vorbele unora și altora, sigur ar fi sărit o armată de avocați să strige că poliția asuprește din nou oamenii nevinovați. Reieșea din arhivă că se mai întâmplase. Caseta din barul lui David era irelevantă, cine spunea că în pachetul adus de cei doi erau droguri? Ar fi fost vorbele acuzării contra vorbelor apărării, nicio dovadă. Nici casetele de la metrou, stația Unirii, pe care le găsiseră în sfârșit, după presiuni, și pe care apăreau Van Damme și Magicianul ca niște călători preocupați, cu ochii în toate părțile după mușterii sau după poliție, nu erau relevante. Oamenii stăteau de vorbă cu niște puști sau niște tineri. Îi căutau în mulțime. N-aveau voie? Poate le erau cunoștințe. Poate se informau de un traseu anume. Apăreau pe casetă droguri? Apăreau bani? Nici una, nici alta. Lipsă de probe. Judecătorul s-ar fi uitat cu milă la ei, dacă ar fi cerut arestarea.

Dar pe Castor și pe Vulpoi îi puteau măcar lua la întrebări. Plecaseră val vârtej să-i aducă Mangustei ceva. Ce anume? Puteau îndruga verzi și uscate, așa că lăsau întâlnirea de la bar deoparte. Pentru o vreme. Povestea ailaltă era mai complicată. Intraseră în blocul galben

după miezul nopții, ieșiseră după cinci minute. Ce căutaseră acolo? Nu mai mergea să-i îmbrobodească despre vreo vizită la o cunoștință. În plină noapte, ori te duci la cunoștință și stai, ori nu te duci; sau dacă te duci și pleci repede, pleci cu ceva, un pachet, o geantă, o traistă, un om legat fedeleș. Nimic din toate astea. Nu mergea să spună nici că nu fuseseră ei. Nea Griguță, pe care ei îl șantajau de vreme bună, spusese răspicat unde-i dusese. Și că erau agitați. Și că l-au amenințat, dacă nu-și ține gura. Măcar niște întrebări trebuia să le pună celor doi. Spre mirarea lui, Stamate obținuse instantaneu aprobarea să-i salte de unde i-or găsi. Petruș era liber să acționeze cum știa mai bine. Priponiți, Vulpoiul și Castorul puteau fi luați la întrebări despre multe.

Militarii sunt un cartier mare, blocuri ca la balamuc, pe kilometri întregi, în dreapta și-n stânga, cât vezi cu ochii. Străzi și alei cu lume săracă, pe care s-au înstăpânit câteva clanuri, care se mai și bat între ele, furturi și crime cu duiumul, trebuia să fie atent pe cine și ce întreabă, să nu-i sară și lui unul la beregată. Avea o adresă, nu era sigur că-i cea bună. Înainte să plece, mai insistase să se uite în arhive, nu se putea baza pe ce-i spusese Griguță, poate era depășit. A constatat că intuise bine, Griguță era depășit, adresa aproximativă pe care o dăduse el fusese valabilă cu vreo doi ani în urmă, înainte de prima arestare a Castorului, pentru o bătaie pe stradă. Pe urmă se mutase, nu o dată, de mai multe ori. Cei care se mută des într-un cartier unde toate chiriile-s la fel vor doar să-și piardă urma. Cineva din poliție avusese inspirația să-l monitorizeze. Îi ajutase și el, Castorul, își făcuse un cazier frumușel, dar reușise să nu ajungă decât în arest, niciodată la pârnaie. Se găsea cineva să-i ofere un alibi, se descoperea în ultima clipă că altcineva făcuse fapta pentru care fusese el arestat. Era lăsat liber peste noapte. Sigur îl răsplătea pe cel care-l lăsa liber și sigur se vâra și mai mult în afaceri încurcate. Lui Petruș îi era clar că umbla după lovitura mare, în care să se umple de bani. Peste noapte te umpli de bani doar din droguri. Dacă ești undeva sus. Petruș era convins că și Castorul era undeva sus, în preajma Mangustei, care era sus, dar peste care sigur mai erau niște capete – unul, două, trei? Petruș habar n-avea câte. Cum n-avea habar dacă ședeau acolo deasupra într-o ierarhie sau pluteau la

același nivel. Lui Petruș îi plăcea la nebunie să facă scheme de felul ăstora.

A umblat la vreo trei adrese până a dat de cea bună, însoțit de mâna dreaptă a lui Cremene, un tip cu față boccie și umeri cât ușa, jurai că e boxer. Stamate știa că, dacă Petruș s-ar fi dus singur, n-ar fi reușit nici măcar să pună întrebări, individul căutat i-ar fi râs în nas și l-ar fi dat de-a berbeleacul pe scări. I-a cerut adjunctului lui Cremene să-l însoțească. Petruș n-avea de gând să folosească arma, n-o folosise niciodată, spre deosebire de Stamate.

La a patra adresă, le-a ieșit în față Castorul în persoană, tocmai se pregătea să plece din casă, cărând o geantă de voiaj. Primul gând al lui Petruș a fost că voia să spele putina, iar el nu mai avea o altă adresă pe lista lui. Ajunsese în ultima clipă. Individul se căra undeva, se dădea la fund, voia să scape, l-ar fi pierdut din nou. Noroc chior. Cineva îi vânduse un pont Castorului. Petruș simți cum îi vine să înjure și nu se opri din înjurat.

Malacul lui Cremene i-a blocat drumul și Castorul a acceptat să stea de vorbă. Ochii lui mici alergau în toate părțile, speriați. Nu se obișnuise cu tratamentul, deși avusese de multe ori de-a face cu poliția. Știa și nu știa ce avea să urmeze. Nădușise brusc. Tricoul plesnea pe el, cum apărea în imaginile în alb-negru, ceafa groasă se pierdea în umerii lați, Petruș se gândi că, dacă ar fi fost singur, sigur l-ar fi dat de-a dura pe scări din prima clipă. Malacul lui Cremene l-a împins înapoi în casă pe Castor și i-a spus doar:

— Unde te grăbești? Să stăm puțin de vorbă.

Castorul se pregătea să butoneze telefonul.

— Nu e nevoie să chemi pe nimeni, i-a spus Petruș.

Castorul l-a privit sfidător, mai degrabă cu scârbă. Un mucos cu coșuri pe față a ajuns să-i dea ordine? Dar știa că nu e de glumit și a lăsat telefonul.

— Anunțam că întârzii la întâlnire. Aveam o întâlnire.

— Nu e nevoie să anunți. Poate nu ajungi.

— Hodoronc-tronc! N-aveți nimic împotriva mea.

— Am spus asta? Vrem doar să mergem să-ți arătăm ceva.

— Nu pot veni eu altădată?

— Nu. Sigur nu.

Malacul lui Cremene se apropiase de el și într-o clipă îi și pusese cătușele. Castorul știa că s-ar fi împotrivit degeaba. Petruș trase fermoarul genții de voiaj și aruncă o privire spre lucrurile vizibil aruncate în grabă: câteva haine, un teanc de bani, un cuțit, un box nou nouț, o armă.

— Să-mi fut una! Pentru jucăria asta e groasă!

Castorul zise:

— Să-mi chem avocatul.

— Te-am învinuit de ceva? O s-o faci mai încolo, dacă insiști.

7.

Stamate începuse să pună lucrurile cap la cap.

Când Petruș și Malacul au ajuns la poliție, Stamate era deja furios: echipa trimisă după Vulpoi se întorsese cu mâinile goale. Omul dispăruse și ei n-aveau decât o adresă. Sigur dispăruse pentru că îl văzuse un vecin coborând treptele din trei în trei, trăgând după el un mic *troller*, ale cărui rotițe făceau un zgomot oribil. Zgomotul îl scosese din casă pe vecin. Se aruncase într-o mașină care-l aștepta în fața blocului și demarase în trombă. Vecinului nici nu-i trecuse prin cap să rețină numărul, n-avusese vreo problemă cu omul care era unul la locul lui. Vulpoiul fusese mai inteligent decât colegul lui, se mișcase mai iute, se ascunsese mai iute. Sau fusese ajutat.

Stamate a întins coarda și a fost uluit să constate că-i merge. A cerut ca Vulpoiul să fie dat în urmărire generală și să fie consemnat la frontiere. Nimeni nu s-a împotrivit. O secundă, două s-a gândit că șeful Poliției dăduse mână liberă ca echipa să primească absolut tot ce cere, poate ajunge la un rezultat într-o zi, două, cum ceruse. Poate în felul acesta nu cade de pe scaunul lui nici ministrul.

Le-a fost simplu să afle că nu urcase în niciun avion, nu trecuse prin niciun punct de frontieră. Ca și cum nu plecase și se ascunsese în țară. Nu-l găseau însă nicăieri, nimeni n-avea vreo idee. Prea devreme? Dar Stamate era convins că ieșise din țară, era mai sigur

pentru el. Tevatura tuturor s-ar fi fâsâit, dacă proceda în felul ăsta. Cineva îl condusese pe un drum ocrotit, probabil îl și însoțise, pentru a-i spulbera toate îndoielile. Firește că individul se temea că va fi lichidat și ceruse garanții, dacă n-ar fi fost în stare să le ceară, n-ar fi ajuns în punctul acela, ar fi fost lichidat demult.

L-a condus cineva care avea nu doar cunoștințele și resursele, ci și puterea să deschidă și să închidă anumite porți, fără întrebări nepotrivite. Depășea posibilitățile lor de simpli polițiști, simpli funcționari ai statului să meargă pe urmele acelora sau chiar să afle mai mult. Trebuia să se mulțumească cu faptul că le ajunsese la ureche știrea despre dispariție, după ce Stamate o intuise, lăsată de cineva înțelept tocmai să-i lămurească și să-i oprească din acțiuni inutile și nesăbuite. Să se îndrepte în altă direcție, asta li se sugera. Sau să nu se îndrepte nicăieri, ar fi fost cel mai bine, deranjaseră destul.

Era foarte improbabil să mai dea de el.

Nu interesa pe nimeni că era un asasin.

Dar Stamate se gândi că fusese un personaj foarte important, dacă îl scoseseră din scenă în felul acesta, puteau să-l ucidă, să-l înece într-un lac sau o cadă, să-l arunce de pe o stâncă, să-l îmbete subtil și să-l adoarmă definitiv cu pastile ori să-i însceneze un accident. Foarte ușor ar fi fost să-i însceneze un accident, explozia unei mașini care se zdrobește în mare viteză de un copac. Mai important decât colegul lui, Castorul, o simplă unealtă, pe acela îl avertizaseră și atât, să se descurce. Vulpoiul nu era doar un ucigaș de profesie, mai degrabă un mercenar. Fusese folosit la multe alte chestii. Însemna că e abil, priceput și periculos. Extrem de periculos.

Mai însemna și că era mai important decât celălalt, Castorul, dacă trebuia ținut în viață și departe de mâna, ochii și urechile poliției. Știa lucruri ce puteau fi folositoare în viitor. Sau tehnici la care voiau să mai recurgă. Sau era un apropiat al cuiva care decidea cine moare și trăiește. Era simplu: lumea-i largă, se ascunde până se liniștesc apele și revine sau e readus după aceea, să facă tot ce mai făcuse. Sigur era un profesionist. Sigur ucisese la greu. Sigur era un pion important. Dar dacă aveau grijă de el, mai însemna și că rețeaua avea un viitor, oricât păreau lucrurile de terminate, sau pe

terminate în acel moment. Mai însemna că era o rețea solidă, capabilă să înlocuiască celule moarte și s-o ia de la capăt. Vulpoiul dispărea o vreme, cinci luni, cinci ani, până se uita și se ștergea tot. Asta se întâmplase? Mersese Stamate prea departe cu raționamentul? Îl lăsaseră pe Castor fără acoperire pentru că știau, cei din capul rețelei, că Stamate sau altul ca el îl vor descoperi mai ușor? Ca să tulbure ancheta? Să mai elibereze din presiune?

Gândul ăsta îl ducea la disperare pe Stamate, dar îl acceptă. Știuse din prima clipă că n-avea cum să-i învingă, cel mult zgâlțâia, scutura puțin eșafodajul și îi oprea în loc pentru o vreme. Se născuseră, din păcate pentru el, Stamate, învingători. Sau mai degrabă, societatea în care se nimerise să trăiască el, Stamate, îi ținea de învingători.

Sâmbătă, 9 iunie

1.

Afurisită treabă cu Vasilescu ăsta! Îl convoca numai în miez de noapte, departe de ochii oricui. Acum îi sugerase să se vadă în Parcul Circului. Nu la secție, ca prima oară. Nici pe terenul lui, ca a doua oară. Paranoia la pătrat? gândi Stamate.

S-a dus.

— Presupun că nu știe nimeni că te vezi cu mine. Și nici că ai venit aici. Nici măcar șeful tău. Mi-e teamă că, fără să vrea, spune cui nu trebuie. Nu mai sunt sigur de nimic. Ce ți-am spus data trecută, mi s-a confirmat.

Ce mare lucru îi spusese?

S-au așezat pe o bancă. În mai puțin de un minut, Vasilescu s-a ridicat.

— E mai bine să mergem, i-a zis, dacă ne urmărește careva, înregistrează mai greu ce vorbim.

— Cine să ne urmărească? Cine să înregistreze?

— Repet: dacă ne urmărește careva, părem doi bărbați care n-au somn și stau de vorbă despre chestiile de peste zi. Dacă e cineva și mai interesat, n-are cum să-și dirijeze aparatele de ascultat când mergem sau îi e mai greu sau sper să nu fie pregătit. E paranoia, nu-i așa?

— Tu spui!

— Eu. Îți spun că un anume e speriat. Ar face pe dracu'-n patru să afle de unde i se trage. Nu-mi cere mai multe. Nu-s nebun. Am venit să-ți dau informația, să știi pe ce teren calci. Ai tulburat grozav de multe ape. Nu m-așteptam. S-au acumulat în două zile și nu știu cum se face c-ai dat peste ele. Și se știe c-ai dat peste ele. E o scurgere mare undeva, cum mă așteptam. Nu știu unde, inclin să cred că la voi. Peste șeful tău. Omul de care-ți spun că e speriat știe că Ministrul e foc și pară și a dat ordin să se facă curățenie, indiferent cine cade. Nimeni nu se aștepta să cadă și cineva din poliție. Omul de care-ți spun încearcă să acopere spărturile, dar nu cred că mai are timp. Ordinul ministrului e prea categoric și urgent. L-ai prins ușor pe Castor, cum ți-ai dat seama. Ți s-a

înlesnit să-l prinzi. Vulpoiul a ajuns pe alte meleaguri, cum bănuiești, știe prea multe, dar poate fi și folositor. Mâine or să mai cadă câțiva tot în mâinile tale. Vasile Ionică a dispărut, mă tem că a avut un accident. Începuse să aibă pretenții. Sau poate n-a avut, dacă mă gândesc că e destul de mare să nu sacrifice pe unul și mai mare. Trei inși care știau prea multe. Cineva se teme îngrozitor pentru scaunul lui, nu ministrul. Sau nu el în primul rând. S-a nimerit și povestea cu fiul Omului. Nimeni nu l-a văzut vreodată atât de furios pe premier. A cerut curățenie, știi asta. Generalul interesului național se supune, e-n corzi, altfel cade și el. O să renunțe la adjunct, nu știu când, poate în noaptea asta, încă îi caută un locșor prin țară, unde să nu-l știe nimeni și nici să nu mai facă tâmpenii. Nu știu dacă va fi de ajuns. Vor da la presă, dar nu chiar totul, poate mai salvează câțiva, să n-ajungă la pubelă. Ție o să ți se ceară să te oprești. Asta înseamnă că mai e cineva speriat. Tu alegi dacă te lupți cu ei. Noi nu ne băgăm deocamdată, dar poți fi sigur că nu-i ținem spatele. Cred că nici alții. E important să știi că nu-ți punem piedici. Dacă dai de dovezi, îl înfunzi, va fi foarte bine și se va încheia totul. N-o să afli mare lucru. Dar măcar pentru o vreme ai retezat un cap mare. De tine depinde.

Mâine e o zi dificilă. Dacă nu te caut, ceea ce ar însemna că s-au dat peste cap cele știute și spuse acum, poți dormi liniștit, ți-ai făcut treaba.

2.

Noaptea, Stamate n-a făcut decât să tot întoarcă lucrurile pe toate părțile.

Apucându-le de câte un colț, cum îi veneau în minte, fără o ordine, și răsucindu-le până nu mai înțelegea nici el. Nici în viață nu se petrecuseră în vreo ordine și nu fuseseră mai lămurite.

Căzuseră ca din oală în povestea cu drogurile. Nu le convenea, ar fi ieșit mai devreme, ar fi lăsat să scape câte ceva către presă, lucrurile s-ar fi precipitat și toată povestea poate se încheia. Doar că așa se petrecuseră lucrurile altădată, acum erau mai complicate, cei implicați nu voiau să repete mai nimic. El, Stamate, și ai

lui, nu știau ce să caute. Ciripitorii nu fuseseră de folos, habar n-aveau. Știuții cu cazier – nici ei. Lucrurile nu se legau între ele. Parcă se afla în fața unei pânze de păianjen. Aveau în vizor persoane pe care le întrezărea, dar care păreau imune sau la care nu se putea ajunge. Cel sau cei pe care doreau să-i priponească erau în miezul unui păienjeniș vast, până să ajungă la ei se lipeau de fel și fel de fire lipicioase, ținuți în loc. Între timp, simțind plasa cum tremură, păianjenul își schimba centrul. Cei care-l urmăreau aveau nevoie de muncă, investiții, creier, timp. Dar n-aveau timp. Păianjenul se blindase, făcuse în așa fel să nu se ajungă la el, nici măcar să-l vadă, dacă ar fi vrut cineva să-l atingă, cădea un șir întreg și toți din șir făceau pe dracu-n patru ca nimeni să nu pornească vreo acțiune împotriva Centrului.

Părea o poveste. Părea un roman prost.

Înghite-l așa, i-a spus Stamate lui Petruș, care izbucnise într-o înjurătură. De obicei, lucrurile sunt mai simple decât par. Cum altfel crezi c-ar fi dispărut niște probe din dosarele poliției, fotografii mai ales, ca să se piardă urma unora la care se ajunsese deja?

Stamate și-a imaginat cum dispăruseră fotografiile din dosarele încriminate. Funcționarii sunt întotdeauna copleșiți de munți de dosare, la judecătoriile supraaglomerate ele ajung la vedere, stivuite în dezordine sau sunt lăsate la întâmplare să aștepte până le vine rândul să fie deschise, ore-ntregi, și-n timpul ăsta vreunuia dintre avocații apărării, așezați pe bănci și ca împietriți, până nu-i mai bagă nimeni în seamă, fac parte din decor, nu-i va fi fost greu să umble în actele nesupravegheate. E foarte posibil ca fotografiile lipsă și documentele să fi fost smulse din dosare și făcute să dispară în acest fel, avocați corupți sau neexperimentați mișunau cu zecile prin tribunal. Nu le-ar fi fost deloc greu, actele le puteau fi lăsate ca ei să se pună la curent și să se documenteze și, cum nu-i supraveghea nimeni, se mergea pe încredere. Și mai era și lipsa de personal, oricând o scuză. Și-ar fi putut face de cap. Nerușinare exista fără niciun dubiu.

Dar se putea și ca documentele să fi dispărut chiar de sub ochii poliției, înainte să fie transferate la tribunal, de cineva care avea și interesul, și mijloacele. Să profite

de renovarea clădirii de care vorbise Șeful. Ar fi fost destui care să aibă acces la ele, dar era greu de stabilit cine ar fi avut interesul. Și riscant să arăți cu degetul într-o direcție. E primejdios să-ți acuzi colegii, dacă n-ai niște dovezi zdrobitoare. Stamate știa că încă bâjbâie.

Și Grosu. Cu cine vorbise?

Unde era cel sau unde erau cei care protejau rețeaua? Cât de mare le era profitul, ca să se încumete s-o facă, știind riscurile?

Ce era cu piloții care au zburat spre Thailanda sau naiba știe unde? Ce era cu compania *low-cost*?

Unde să așeze ce-i spusese Sorin Năstase despre unul Memé Florescu, care chipurile ar fi fost creierul nedepistat al unei afaceri mai vechi și de care el unul nu mai auzise?

Stamate nu era naiv. Își închipuia că sunt destui de-ai lui care mănâncă din palmele traficanților, se fac că nu-i văd, îi apără, îi împiedică pe ceilalți să ajungă la ei. O fac din prostie, din incompetență, din lăcomie, sunt ahtiați după bani, unii chiar au nevoie, dar cei mai mulți sunt inconștienți și puțin le pasă. Le-a spus careva, vreun șef corupt, că e bine așa și-l cred pentru că le e lene să gândească cu capul lor. Treaba e al dracului de complicată și trebuie să dărâmi cu adevărat cortul ca să schimbi ceva.

Pentru ei, viața se rezumă la un șir de trădări, înșelăciuni și lăcomie.

3.

Valer Grosu lăsase niște însemnări ca agent infiltrat. Procedase cum învățase la DEA, îl avusese mentor pe Kiki Camarena. Scrisese ce constatase, dar și supoziții. Anume, constatase că se făcea trafic cu droguri la greu. Nu era o noutate. Nu era nevoie să fii agent infiltrat ca să afli asta. Dar el aflase cum se aducea marfă din Singapore și Thailanda cu avioane. Descoperise personaje. Urmărise câteva luni un grup de piloți de la o companie aviatică *low-cost.* Făceau transporturi o dată sau de două ori pe lună, niciodată la date fixe, mereu cu precauții infinite, să nu fie prinși. Aveau o legătură cu poliția – era o supoziție a lui Valer Grosu, n-avea nicio

dovadă. Dar auzise niște nume și niște inițiale care se potriveau unor nume. Unul vorbise despre Tati. Părea că o făcuse cu respect. Nu putea fi decât un șef. Nu băga mâna-n foc că era din poliție, se putea să fie un om de afaceri care se ocupase mai demult cu trafic de droguri și de carne vie pe filiera Spania și care se dăduse complet la fund, nu-l mai știa nimeni, când o parte a filierei căzuse într-o operațiune româno-spaniolă. Fără ca cineva să fi ajuns la el și să-l poată încrimina. Valer Grosu bănuia că și atunci fusese vorba de o protecție înaltă din poliție. Ca să se întâmple asta, omul sigur cotizase la greu. Sigur protecția făcuse avere pe seama lui. Putea fi din altă parte. Valer Grosu n-avea nicio dovadă, dar se gândea că i-ar fi simplu cuiva să cerceteze cine se îmbogățise peste noapte, numai că nimeni nu era tentat să facă o asemenea cercetare. Doar din teamă? Cumva pentru că erau prea legați între ei? Ca să-i dea un nume, Valer Grosu îi zisese X. Se temuse să avanseze superiorilor toate informațiile strânse, nu știa unde ajung, nu știa ce hram poartă cel sau cei la care ajung. A vorbit printr-un noroc despre tot ce aflase cu cineva care ar fi avut putere și asupra șefilor din poliție. I-a spus despre Tati. Nu numai. I s-a cerut să nu mai comunice nimănui. Apucase să înainteze unul dintre rapoarte și undeva apăruse o fisură. Una mortală. Peste noapte lui Valer Grosu i se luase maul. Neașteptat de repede. Să nu cazi pe gânduri, cel puțin?

X însă mai avea informațiile strânse de Valer Grosu. Nu erau bârfe din sau despre înalta societate, erau chiar informații periculoase pentru care se luau vieți. X le-a trecut cui trebuia, care a hotărât să se facă oarecare curățenie.

Cine era X? Cumva omul cu care Valer Grosu tot vorbise în ultimele lui zile?

4.

Sorin Năstase se trezise cu gândul că trebuie să scrie ce amânase de multă vreme. Toată ziua gândul nu-i dădu pace. Mai avea îndoieli. Trecu în revistă elementele pro și contra. Dar după discuția din timpul nopții cu inspectorul Victor Stamate era hotărât. Acela îi spusese

că avea mână liberă. Iar în timpul zilei de sâmbătă, parcă înnebunise lumea.

Avea mărturiile necesare filmate, avea suficiente informații, inclusiv grozăviile petrecute în ultimele zile, își făcuse un dosar consistent de câteva luni. I se spusese că nu-i momentul. I se mai spusese că ar putea fi o lovitură de presă cu dublu tăiș, își putea frânge gâtul, dacă nu era bine documentat sau sursele dădeau înapoi și după ziua aceea n-avea să mai aibă de-a face cu jurnalistica. Era o provocare cum nu mai întâlnise, nici măcar în urmă cu un an, când fusese cotonogit și trimis în spital, tot pentru dezvăluiri din traficul cu droguri. Trebuia să profite de mărturia unei persoane care s-ar fi putut dovedi o informatoare esențială. Avea surse bine informate, pe care nu le dezvăluise nimănui. Se simțea ca în *Toți oamenii preşedintelui,* în afacerea Watergate, carte pe care o citise cu creionul în mână de șase sau șapte ori. Un fel de Bob Woodward. Își rezolvase chestiunea dificilă a propriei protecții și-și aranjase în așa fel situația, încât să fie convins, pe cât se putea, că nu greșește, când acționează, și nu acuză oameni nevinovați. S-ar fi declanșat iadul. Ar fi plouat cu dezmințiri, ar fi tăbărât nu doar pe capul lui, ci și asupra postului toate instituțiile care se apără între ele, Consiliul Național al Audiovizualului, Poliția, Direcția de Investigații și Protecție Internă, parlamentarii puterii, ciracii primului ministru, poate însuși primul ministru, gata să-și susțină echipa. Scandalul ar fi fost cât casa.

Știa că va zgândări cuibul de viespi și vor încerca să fie necruțători, să-și apere pielea. Chestiune de viață și de moarte. Trebuia să fie blindat, informațiile – cât se poate de exacte, vorbele sale – directe și fără ocolișuri. Nicio ambiguitate. Știa că era el însuși ținut sub observație și nu încetaseră s-o facă de când fusese trimis în spital, dar mai aflase că erau câțiva care nu erau de acord cu declanșarea supravegherii sale. Se împărțiseră în tabere și faptul îi dăduse speranțe, nu era totul pierdut.

Iar unul dintre cei de partea lui îl contactase, era profesionist, scăpase de orice urmărire a colegilor. Sorin Năstase i-a spus Sursa. Ca-n filme, se întâlneau rar, după multe precauții. Analiza Sursei era perfectă. Niciodată nu-i sugera ce să facă, Sorin îl întreba dacă ce aflase el era corect ori nu. Fusese prima oară când Sorin Năstase

se simțise ca Bob Woodward. Acela nu ratase. Nu trebuia să rateze nici el.

— Ești sigur că vrei să faci asta? întrebă a suta oară șefa Știrilor.

— Absolut sigur.

— Îmi garantezi că mai existăm după reportajul ăsta și mai putem veni mâine la lucru? Nu ne desființează?

— N-au niciun drept!

— Tu spui.

A scris mai multe versiuni. A mers în cabina de montaj, când a terminat totul, i-a arătat versiunea finală șefei.

— E dur! a fost tot ce-a spus.

Avea să fie difuzat sâmbătă seara. La oră de vârf.

A sunat-o pe superba purtătoare de cuvânt a poliției, i-a spus ce are de gând să dea pe post.

— Glumiți! a fost răspunsul, înainte să închidă.

Sorin Năstase a fost convins că femeia nu e la curent cu nimic din ce se întâmpla în instituția ei. Și din ce spunea el că se întâmplă.

L-a sunat apoi pe chestor, spunându-i același lucru. A urmat o tăcere stânjenitoare.

— Nu comentez, a mormăit bărbatul. Presupun că știți că vă dau în judecată pentru calomnie. N-o să vă fie bine.

— Mă amenințați? a întrebat Sorin Năstase.

— Nu. Era un comentariu.

Abia a încheiat convorbirea și l-a căutat purtătoarea de cuvânt, furioasă:

— Dacă apare ce ați spus pe post, și dumneavoastră și conducerea televiziunii veți fi dați în judecată, consecințele pot fi uriașe!

Sorin Năstase a fost convins că lovea unde trebuia. A adăugat reportajului ce i se relatase, pe scurt, din partea poliției. Și din partea purtătoarei de cuvânt. Apoi a venit comunicatul poliției, plin de dezmințiri într-un limbaj de lemn, l-a introdus și pe acela.

Reportajul era ca o poveste despre droguri. Despre asocierea unor oameni care voiau să se umple de bani peste noapte, fără să țină cont de cei din jur. Cu adolescenți și tineri adulți care trag prafuri pe nas, sau se injectează sau înghit pastile care-i fac să se creadă zei.

Se prăbușesc toți. Cei cu inima slabă mor. Se cred grozavi și n-ascultă să se oprească. Sunt ademeniți, la colț de stradă, în stațiile de metrou, în fața cluburilor unde se duc să se distreze. Poliția e ineficientă, nu știe sau nu se amestecă, ceea ce înseamnă că e coruptă. Despre corupție va vorbi reportajul lui.

Spunea nume, oameni cu funcții mari, îmbogățiți peste noapte. Imposibil să-ți faci o vilă din leafa de chestor. Imposibil să le lași pe mână odraslelor răsfățate mașini scumpe cu care sfidează orașul din lefuri de bugetari. Sigur cine trebuie știe.

Dar probabil ceva s-a petrecut peste noapte pentru că lucrurile în sfârșit se mișcă. Să fi fost coma fiului primul ministru despre care nimeni nu mai spune nimic, de parcă n-ar fi existat? E doar o supoziție, poliția ar trebui să răspundă curând. Deocamdată evită. Dă comunicate care nu spun nimic.

Dar a transmis în această seară, după ce reportajul acesta a fost scris, un comunicat care spulberă ineficiența de până acum. S-a anunțat în această seară arestarea unui grup masiv: Florea Pușchilă, zis Van Damme, Nicu Stroie, zis Castorul, Vasile Ionică, zis Magicianul sau Mangusta, toți cu antecedente penale și cazier, toți implicați în trafic cu droguri; Eduard Robert Stăncilă-Mladin și Sebi Popa, piloți la compania *low-cost* Romanian Air, care aduceau droguri din Orientul îndepărtat; Viorel Sturianu, controlor de trafic la compania *low-cost.* Gică Haralambie, zis Vulpoiul, a fost dat în urmărire internațională pentru trafic de droguri și crimă. Lista e mai lungă, cuprinde oameni de afaceri și politicieni mărunți, dar cercetările continuă și numele lor n-au fost făcute publice. Trei destituiri au fost făcute simultan în poliție, nu se spune pentru ce anume, dar probabil pentru implicarea sau neimplicarea în traficul cu droguri, altfel anunțul nu și-ar fi găsit locul în același comunicat. Costică Turchilă și Gheorghe Fluieraș au fost eliberați din structura centrală și trimiși în două județe limitrofe Bucureștilor, pe funcții minore. O cădere de acest fel nu s-a mai petrecut de mulți ani. Cea mai răsunătoare schimbare e a chestorului Stan Băncilă, văzut cândva ca posibil înlocuitor al șefului Poliției, care și-a cerut pensionarea anticipată pe motive personale. I-a

fost acceptată fără discuții. Surse neconfirmate susțin că s-ar fi deschis o anchetă împotriva chestorului.

Cineva a dat ordin să se ia aceste măsuri radicale. Putem bănui. Probabil persoana care a dat ordine speră să se liniștească lucrurile. Se apropie alegerile.

5.

Garsoniera lui Petruș n-avea sonerie. Stamate a ciocănit de câteva ori. Puștiul era sigur acasă, se auzea o muzică languroasă, care îi mergea la inimă inspectorului. S-a gândit o clipă că poate puștiul era cu vreo femeie, nu se cădea să tulbure. A dat să plece.

Atunci Petruș a deschis. N-a apucat să spună o vorbă, i-a luat-o Stamate înainte:

— La mulți ani!

I-a întins sticla cu vin alb sec, cel mai sec, cel mai bun, cel mai căutat, cel mai scump pe care-l găsise. Stamate avea și prieteni care să-l îndrume.

— Intră, spuse Petruș.

— Poate ești cu cineva, mă duc acasă.

— Intră, ce pula mea, nu mănânc oameni. Sunt singur. Și e ziua mea, băga-mi-aș!

— La mulți ani!

S-au așezat pe jos, cu spinările lipite de perete, fiecare cu câte un pahar în mână.

N-au vorbit prea mult.

Nimic, oricum, despre ce se întâmplase în săptămâna nebună.

— Cine cântă?

— Beth Hart.

— Aha. Nu asta ascultau și copiii ăia care au murit degeaba?

— Asta ascultau.

— Frumos.

— Frumos.

— La mulți ani!

Când au golit sticla, Petruș s-a uitat lung la paharul pe jumătate plin, înainte să spună:

— Mai e ceva de făcut, în pula mea!

— Adică?

— Să dăm de Tati.

Şimon,
Mai-iulie 2016

Mulțumiri

Simt nevoia să mulțumesc unui număr de oameni pentru că au fost alături de mine la scrierea acestei cărți.

Soția mea, Cristina, criticul cel mai aprig, a crezut întotdeauna că pot continua să scriu și m-a îndemnat în felul ei să nu abandonez, dându-mi-se exemplu cu momentele de grație când pictează. Ca întotdeauna a fost primul cititor, i-am urmărit reacțiile și când a terminat manuscrisul și i s-au umezit ochii, fără un cuvânt, am știut că pot da drumul cărții în lume.

Jana Balacciu Matei, ca întotdeauna o cititoare care urmărește cu acribie textul, observă orice greșeală și sugerează modificări benefice. Cu această carte n-a fost cazul, spre surprinderea mea.

Horia C. Matei a citit pentru prima oară o carte în manuscris semnată de Stelian Țurlea – și e posibil prima carte de Stelian Țurlea – declarându-se încântat. Altă surpriză.

Georgiana Ivașcu mi-a dat câteva idei despre lumea unei companii *low-cost* și barurile în care-și pierd nopțile cohorte de tineri. În plus, mi-a descris un bloc nou și galben cu ferestre imense *lightproof*. Și i-a dat, genial, numele Lentilă unui personaj simpatic.

Celor doi editori, George Arion și Alexandru Arion le rămân mereu recunoscător pentru că mă suportă de mulți ani, pentru nerăbdarea cu care așteaptă orice text de-al meu, atenția cu care se apleacă asupra lui, promptitudinea cu care îl publică și prietenia cu care sunt alături de mine la plecarea cărții în lume.

Alexandrei Bardan, graficianul care propune mereu coperte inspirate.

Tuturor celor care, sub identități ușor mascate, au inspirat unele personaje ale acestui roman. În primul rând foștilor mei colegi, reporteri de investigație de la ProTV. Dar fraza de la început e în continuare adevărată: *Orice legătură cu persoane sau personalități în viață este pur întâmplătoare.*

Și, firește, lui Roberto Saviano, a cărui excelentă carte *Zero Zero Zero. Sub imperiul prafului alb,* cea mai copleșitoare relatare despre traficul internațional de droguri, vorbește și despre moartea lui Kiki Camarena, agentul DEA care l-a inspirat pe unul din personajele romanului de față.

Mi-ar mai fi plăcut să mulțumesc și unui agent literar, cum fac scriitorii occidentali. Din păcate, meseria aceasta nu există la noi.

STELIAN ȚURLEA
săptămâna nebună

„Nu-și amintea cum ajunsese aici, sigur îl drogaseră. A fost convins din prima clipă că nu mai iese viu, prea îl lăsau să vadă tot ce se întâmplă, tot ce e în jur. Când deschisese ochii, încă amețit, a zărit subsolul cu pereți de beton, nicio fereastră, nicio ușă, nicio mobilă, doar scaunul pe care stătea. Totul era umed, i se părea că miroase a sânge vechi, o fi fost o cameră de tortură. Nu-și amintea să fi coborât vreo scară, subsolul putea fi oriunde, o casă părăsită, o uzină dezafectată, un poligon, n-avea rost să se chinuie să-și imagineze, n-o să apuce să spună niciodată nimănui."

Stelian Țurlea – *Săptămâna nebună*

„Prolificul și proteicul scriitor Stelian Țurlea, autor de romane, de cărți pentru copii, de jurnale de călătorie, de volume de publicistică, este în mod surprinzător el însuși în tot ceea ce scrie."

Alex Ștefănescu

„Harnic și cât se poate de imaginativ, Stelian Țurlea este un autor de la care nu știi niciodată la ce să te (mai) aștepți. (…) Nicio carte nu seamănă cu precedenta și chiar între romanele sale există diferențe tematice, de ton și de strategie a construcției care contrazic orice idee de continuitate."

Tudorel Urian

„Introvertit și impulsiv, temperament sangvin, dictatorial în fond, dar taciturn și ciufut în aparență (până la isterizarea sau extenuarea interlocutorului), aproape cazon și „fioros" prin cultul disciplinei, punctualității și condiționărilor normative, Stelian Țurlea dezvăluie în proză un eu profund ezitant, emotiv, copleșit de tandrețe surprinzătoare, cu ingenuități, candori senzuale și generozități atașante."

Dan C. Mihăilescu

virtual project
STELIAN ŢURLEA
săptămâna nebună
„Nu-şi amintea cum ajunsese aici, sigur îl drogaseră. A fost convins din prima clipă că nu mai iese viu, prea îl lăsau să vadă tot ce se întâmplă, tot ce e în jur. Când deschisese ochii, încă ameţit, a zărit subsolul cu pereţi de beton, nicio fereastră, nicio uşă, nicio mobilă, doar scaunul pe care stătea. Totul era umed, i se părea că miroase a sânge vechi, o fi fost o cameră de tortură. Nu-şi amintea să fi coborât vreo scară, subsolul putea fi oriunde, o casă părăsită, o uzină dezafectată, un poligon, n-avea rost să se chinuie să-şi imagineze, n-o să apuce să spună niciodată nimănui."
Stelian Ţurlea - Săptămâna nebună
„Prolificul şi proteicul scriitor Stelian Ţurlea, autor de romane, de cărţi pentru copii, de jurnale de călătorie, de volume de publicistică, este în mod surprinzător el însuşi în tot ceea ce scrie."
Alex Ştefănescu
„Harnic şi cât se poate de imaginativ, Stelian Ţurlea este un autor de la care nu ştii niciodată la ce să te (mai) aştepţi. (...) Nicio carte nu seamănă cu precedenta şi chiar între romanele sale există diferenţe tematice, de ton şi de strategie a construcţiei care contrazic orice idee de continuitate."
Tudorel Urian
„Introvertit şi impulsiv, temperament sangvin, dictatorial în fond, dar taciturn şi ciufut în aparenţă (până la isterizarea sau extenuarea interlocutorului), aproape cazon şi „fioros" prin cultul disciplinei, punctualităţii şi condiţionărilor normative, Stelian Ţurlea dezvăluie în proză un eu profund ezitant, emotiv, copleşit de tandreţi surprinzătoare, cu ingenuităţi, candori senzuale şi generozităţi atăşante."
Dan C. Mihăilescu
ISBN 978-606-94185-5-0
Volum apărut cu sprijinul
Pernod Ricard Romania
CRIME SCENE PRESS
Foto © Fresnel/ shutterstock
virtual-project.eu
CRIME SCENE PRESS
STELIAN ŢURLEA săptămâna nebună

Table of Contents

Prolog
Marți, 5 iunie
- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 9.

Miercuri, 6 iunie
- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 9.
- 10.

Joi, 7 iunie
- 1
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.

Vineri, 8 iunie
- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.

Sâmbătă, 9 iunie
- 1.

2.
3.
4.
5.
Mulțumiri

Table of Contents

Prolog 8
Marți, 5 iunie 11
1. 11
2. 24
3. 26
4. 29
5. 40
6. 45
7. 49
8. 54
9. 61
Miercuri, 6 iunie 65
1. 65
2. 72
3. 73
4. 77
5. 88
6. 91
7. 93
8. 99
9. 103
10. 108
Joi, 7 iunie 115
1 115
2. 116
3. 117
4. 120
5. 122
6. 129
Vineri, 8 iunie 132

1. 132
2. 138
3. 143
4. 146
5. 148
6. 151
7. 154
Sâmbătă, 9 iunie 157
1. 157
2. 158
3. 160
4. 161
5. 165
Mulțumiri 167